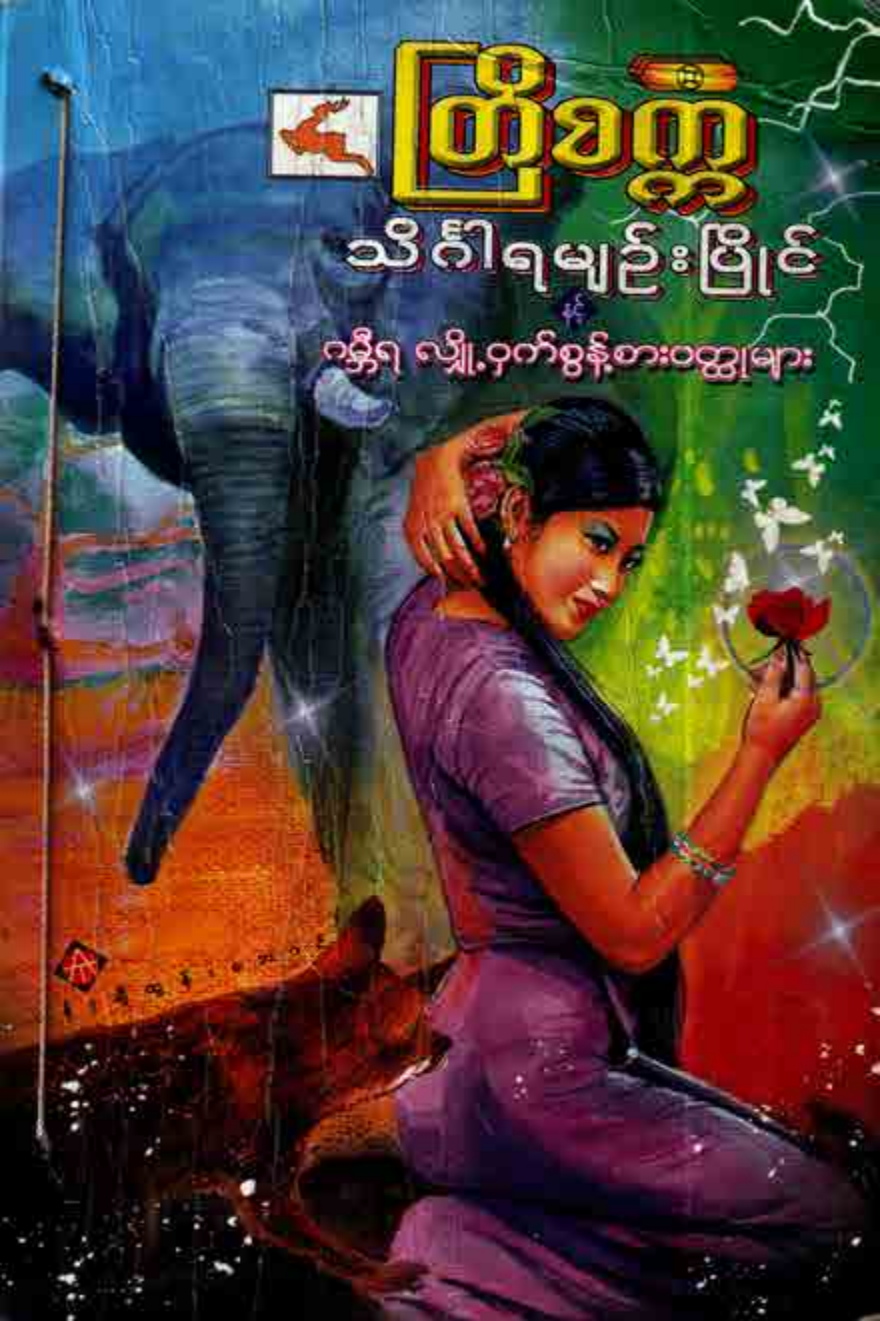

ကြိယာ

သိင်္ဂါရမုဉ်းပြိုင်

ရက္ခိရ လျှို့ဝှက်စွန့်စားဝတ္ထုများ

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုအဖွဲ့အစည်း
တိုးတက်ရေးအဖွဲ့အစည်း
အဖွဲ့အစည်းအဖွဲ့အစည်း

ဒို့တာဝန်
ဒို့တာဝန်
ဒို့တာဝန်

နိုင်ငံတော် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေ ပေါ်ပေါက်ရေးသည်
ပြည်ထောင်စုအဖွဲ့အစည်း၏ ပဓာနကျသော တာဝန်ဖြစ်သည်။

ပြည်သူ့သဘောထား

- ❖ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်မိုး အဆိုပြုပုံစံအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ❖ နိုင်ငံတော် ကာကွယ်ရေးအဖွဲ့အစည်းနှင့် နိုင်ငံတော် တို့တော်ရေးကို ချောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများ အား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ❖ နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် ချောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ❖ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား တုံ့ရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ❖ နိုင်ငံတော် ကာကွယ်ရေး ခိုင်ခံ့ရေးအားသာယာရေးနှင့် တရား ဥပဒေ ဖိနပ်ရေး
- ❖ အဖွဲ့အစည်းပြုလုပ်ရန်လုပ်ငန်းများ
- ❖ နိုင်ငံသား ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေပေါ် ပြစ်ပေါ်လာရေး
- ❖ ပြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့် အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေး နိုင်ငံတော်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ❖ စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေး ကဏ္ဍများကိုလည်း တတ်စွဲဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ❖ ငွေကြေးစီးပွားရေးပုံစံ ပြင်ပေါ် လာရေး
- ❖ ပြည်တွင်းပြည်ပ အတတ်ပညာနှင့် အဖွဲ့အစည်းအဖွဲ့အစည်း ဖွဲ့စည်း တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ❖ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းစား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ❖ တစ်ဖွဲ့အဖွဲ့အစည်း စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ ပြည့်မားရေး
- ❖ အဖွဲ့အစည်း တာဝန်ရှိမှုနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအပူအနှစ်များ အဖွဲ့အစည်း လက်ထောက်မှု မပျောက်ဖျက်အောင် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရေး
- ❖ ဖွဲ့စည်းစိတ်ဓာတ် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေး
- ❖ တစ်ဖွဲ့အဖွဲ့အစည်း ကျန်းမာကျန်းမာရေးနှင့် ပညာရည် ပြည့်မားရေး

ရွှေသမင်

စာပေမှ စီစဉ်တင်ဆက်သည်။

ကြီးစု

သိင်္ဂီရမည်းပြိုင်နှင့်

ဂမ္ဘီရရွှန်းစားဝတ္ထုများ

ရွှေသမင်စာပေ

အမှတ် (၃၇/၃၉) ၄၄ လမ်း

ဝိုဟ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း- ၂၉၆၁၁၀

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- စာမူခွင့်ပြုချက် - ၅၀၁၂၄၅၁၀၀၇
- မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက် - ၅၀၁၂၆၈၁၀၀၇
- အကြိမ် - ပထမအကြိမ်
- ၂၀၀၈-ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ
- အုပ်စု - ၅၀၀
- တန်ဖိုး - ၁၅၀/-
- ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်ကေခိုင်ဦး (မြ-၀၃၇၆၉)
- ရွှေသမင်စာပေ
- ၃၇/၄၄လမ်း၊
- ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊
- ရန်ကုန်တိုင်း။
- အတွင်း/အဖုံးပုံနှိပ်သူ- ဦးဝင်းဖေ (မြ-၀၇၆၅၀)
- စိုးထက်ကျော်ပုံနှိပ်တိုက်
- တိုက် (၂၀၆)၊ အခန်း (အေ)
- ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်း။

ဒဿနလက်ဆောင်

အခြားသူများထက်ပြီးသားလမ်းကို
 ရောက်ပြီး လျှောက်မယ်ဆိုရင်
 ဒါဒီလမ်းကြောင်းပေါ်မှာရှိတဲ့ အသီးအပွင့်မှန်သမျှ
 ဘာတစ်ခုမှ ရမည်မဟုတ်လေ။

မိမိသားသမီးဘဝမှာ နေခဲ့ရစဉ်က မိဘများရဲ့ အခြေ
 အနေပေါ်မှာ မူတည်ပြီး ဘဝအဆင့်အတန်းရည်မှန်း
 ချက်များပြည်ရုံခြင်း ပျက်ဆီးခြင်းရလဒ်များရခဲ့သလို
 မိမိ မိဘဝကို ရောက်လာချိန်တွင် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု
 မှားယွင်းသွားလျှင် မိဘကို ပိုမိုနေကြသည် သားသမီး
 များ၏ ဘဝရလဒ်ကို တွေးသင့်ပါသည်။

ဒဿနလက်ဆောင်

- အောင်မြင်မှုကိုသာ လိုချင်ကြပေမယ့် အောင်မြင်ခြင်းရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်များကို ရှာဖွေတော့ သိပ်စိတ်မဝင်စားကြပေ။
- အချစ်ကြောင့် ကျခံရသော မျက်ရည်များမှာ ဘဝအတွက် အုတ်ချပ်များမဖြစ်နိုင်သော်လည်း နှလုံးသားအတွက်တော့ မှတ်တိုင်များ ဖြစ်စေနိုင်ပါသည်။
- လောက၌ မိမိကိုယ်၌ အများဆုံး စူးဝင်နစ်နေသည့် ဆူးများမှာ ကျေးဇူးနှင့် ပတ်သက်သော ဆူးနှင့် တူသည့် ကြွေးများဖြစ်ပြီး အဆပ်ရအခက်ဆုံးမှာလည်း ထိုကျေးဇူးကြွေး များပင်ဖြစ်သည်။

ဒဿနလက်ဆောင်

- လူအချို့သည် မိမိဘဝစိုလှဲပါးနေသော အချိန်၌သာ ကျေးဇူး ရှင်များကို သတိရလေ့ရှိပြီး ဘဝင်မြင့်မားလာသော အချိန်၌မူ ကျေးဇူးရှိခဲ့ဖူးသူများကို မေ့လျော့နေတတ်ကြသည်။
- မိမိကဲ့သို့သော ကျေးဇူးရှင်များသည် သူတို့၏ဘဝ နိမ့်ပါးသည် ဖြစ်စေမြင့်မားသည်ဖြစ်စေ သားသမီးများ အပေါ်ထားရှိသော စေတနာကတော့ တန်းတူရည်တူပင် ရှိကြလေသည်။
- အခက်အခဲများကို ကျော်ဖြတ်၍ တောင်ထိပ်သို့ ရောက်အောင် တက်ပြီးပါက အကောင်းဆုံး ရွေးချယ်ရမည့် ကိစ္စမှာ အောက်ခြေသို့ ပြန်ဆင်းရမည့် လမ်းကို ကြိုတင်ရှာ ဖွေခြင်းပင်ဖြစ်၏။

မာတိကာ

- ၁။ နှင်းဆီဝိညာဉ်
- ၂။ လှိုင်းအထန်အပြန်လမ်းမှာလ
- ၃။ ကျွန်ုပ်နှင့် ဂမ္ဘီရအလွဲများ
- ၄။ လွမ်းရစ်တော့ မြသီတာ
- ၅။ ရေပျော်အောက်ချင်း
- ၆။ ရွှေကြိုးကြာ အသံသာပေမယ့်
- ၇။ နတ်ကတော်ဝင်တဲ့ ကျား
- ၈။ သိဒ္ဓိဝင် သုံးခါထွက် အဆင့်တက်မည့်လူ
- ၉။ လှိုင်းမျက်နှာပြင်လမ်း
- ၁၀။ သင်္ဂါရုများပြိုင်

နှင်းဆီဝိညာဉ်

ယောနယ်၏ အဓိကမြို့တစ်မြို့မှာ ဂန့်ဂေါမြို့ဖြစ်သည်။ ဂန့်ဂေါသည် အလွန်ရှေးဆန်သော မြို့ဟောင်းတစ်မြို့လည်းဖြစ်သည်။ ရှေးအဆက်ဆက်ကတည်းက ယောနယ်ဆိုလျှင် စုန်း၊ ကဝေ အစရှိသော ပညာသည်များနှင့် ပတ်သက်၍ လူသိများကြသည်။

အောက်နယ်သားများက ယောနယ်ဆိုလျှင် စုန်းကဝေပညာတတ်သည်ဟုပင် အထင်ရှိကြသည်။ ကြောက်ရွံ့လျက်ရှိကြသည်။ ယခုအခါ ထိုအယူအဆများ ပပျောက်တိမ်ကောသွားပြီး ယောနယ်ဘက်မှ ထွက်သော ယောလုံချည်အကြောင်းလောက်ပင် လူသိမများတော့ပေ။ ဂန့်ဂေါသည် တောင်များပတ်လည်ခြံရံပြီး မြေနိမ့်လွင်ပြင်ထဲ၌ တည်ထားသည့် သာယာလှသော မြို့တစ်မြို့ဖြစ်သည်။

အရှေ့ဘက်မျှော်ကြည့်လျှင် ပုံတောင်ပုံညာတောင်ကြီးများကို မိုင်းမိုင်းညှို့ညှို့ လှမ်းမြင်ရပြီး အနောက်ဘက်တစ်ကြောတွင် ချင်း

တောင်တန်းကြီးများ ရှိပေသည်။ ဘူတာရုံတစ်ခုကိုရှိ ဆိုင်ခန်း၊ အိမ်ခန်းများမှလွဲ၍ ဂန်ဂေါ်မြို့ရှိ အိမ်အတော်များများမှာ ခြံကျယ်ဝန်းကျယ်များဖြင့် သီးသန့်နေထိုင်ကြသူများ ဖြစ်ပေသည်။ အချို့အိမ်ကြီးများမှာ တောင်ကုန်းပေါ်၌ ဟော်နန်းများသဖွယ် ခမ်းနားစွာ ဆောက်လုပ်နေထိုင်ကြသည်။ ဘူတာရုံလမ်း၏ တောင်ဘက်တောင်ကုန်းတစ်ကုန်းပေါ်တွင် သီးသန့်ဆောက်လုပ်ထားသော အိမ်ကြီးတစ်လုံးရှိသည်။ ထိုအိမ်ကြီးသည် ရထားသံလမ်းနှင့် မလှမ်းမကမ်း အရှေ့ဘက်ယွန်းယွန်းတွင်ရှိပြီး အခြားလူနေအိမ်များနှင့် အတန်ငယ် အလှမ်းဝေးလှသည်။

ထိုအိမ်ကြီး၏ ခြံတံခါးမှာ အမြဲလိုပိတ်ထားလေ့ရှိပြီး ညစဉ်လိုလို ပိတ်ထားလေ့ရှိပြီး ညစဉ်လိုလိုပင် ထိုအိမ်ကြီးဆီသို့ အလွန်သာယာသော စန္ဒရားလက်သံကို ကြားရသည်။ နေ့ဘက်အခါများတွင် အများအားဖြင့် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေလေ့ရှိပြီး လူခြေတိတ်ဆိတ်သောအခါများတွင် သာယာသော စန္ဒရားသံမှာ ပေါ်ထွက်လာလေ့ရှိသည်။ ထိုအိမ်ကြီး၏ ပိုင်ရှင်ဦးဝေအောင်မှာ အသက်လေးဆယ်ကျော်အရွယ်မျှသာရှိသေးပြီး စီးပွားရေးသမားတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ကလေးဝဘက်တက်၍ ကုန်အရောင်းအဝယ် ပြုနေသူဖြစ်သည်။

သို့ကြောင့် ၎င်းမှာ အိမ်၌အမြဲနေရသည်ဟုပင် မရှိလှပေ။ ဦးဝေအောင်မရှိသောအခါ အိမ်တွင် ၎င်း၏ဇနီးဖြစ်သူ မနန်းမေနှင့် အိမ်ဖော်

ဒေါ်မင်းခတို့သာရှိသည်။ မနန်းမေသည် အသက်လေးဆယ်ဝန်းကျင်အရွယ်မျှသာရှိသေးသော်လည်း ရောဂါဖိစီးခံနေရသူဖြစ်သောကြောင့် သေမည့်ရက်ကို စောင့်နေရသူဖြစ်သည်။ မနန်းမေသည် ပျိုရွယ်စဉ်က လွန်စွာချောမောလှပသော ရှမ်းသွေးစပ်သည့် အမျိုးသမီးတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း ယခုအခါ သွေးဖြူကင်ဆာဟူသော ရောဂါဆိုးကြီးက တွယ်ကပ်နှိပ်စက်နေသဖြင့် အိမ်အတွင်းမှာပင် ငြိမ်သက်စွာနေရင်း မိမိသေရမည့်ရက်ကို စောင့်နေရသူပမာ ဖြစ်နေတော့သည်။

နှစ်ရှည်လများ ခံစားနေရသော ရောဂါဖြစ်သောကြောင့် ဦးဝေအောင်ကလည်း အနားမှာအမြဲမနေနိုင်သဖြင့် အိမ်ဖော်ဒေါ်မင်းခအပြင် မနန်းမေကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ရန်အတွက် ခင်အေးနွယ်ဆိုသော မိန်းကလေးတစ်ဦးကိုပါ သီးသန့်ငှားရမ်း၍ မနန်းမေကို အနီးကပ်ပြုစုစောင့်ရှောက်စေသည်။ ခင်အေးနွယ်မှာ အသက်နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ် အရွယ်ခန့်ရှိပြီး သင့်တင့်လှပသော ရုပ်ရည်ရှိရုံမက သူ့နာပြုအတတ်ပညာ ကျွမ်းကျင်သောကြောင့် ပြုစုစောင့်ရှောက်မှုလည်း အထူးကောင်းလှသည်။

ခင်အေးနွယ် ပြုစုစောင့်ရှောက်မှု ကျွမ်းကျင်ကောင်းမွန်မှုကြောင့်သာ မနန်းမေသည် ယခုအချိန်အထိ အသက်ရှင်နေခြင်းဖြစ်သည်ဆိုက မမှားပေ။ ထို့ပြင် ခင်အေးနွယ်သည် ဂီတဘက်၌လည်း ကျွမ်းကျင်သူဖြစ်သဖြင့် ညအခါများတွင် မနန်းမေအား စန္ဒရားတီး

လေ့ရှိသည်။ သို့ကြောင့် တောင်ကုန်းပေါ်ရှိ အိမ်ကြီးဆီမှ စန္ဒရားသံများကို ညဉ့်အခါများတွင် ကြားရလေ့ရှိခြင်းဖြစ်သည်။ ခင်အေးနွယ်သည် ထိုအိမ်ကြီးသို့ ရောက်ခဲ့သည်မှာ ငါးနှစ်ခန့်ရှိပြီဖြစ်သောကြောင့် မိသားစုတစ်ဦးပမာဖြစ်နေပေပြီ။ မနန်းမေကလည်း ခင်အေးနွယ်အား ညီမရင်း တစ်ဦးပမာ ခင်မင်တွယ်တာလျက်ရှိပေသည်။

သည်အိမ်ကြီးတွင် ခင်အေးနွယ်သာ အမြဲရှိနေလျှင် ပြည့်စုံပြီဟု ထင်ရလောက်အောင်ပင် ခင်အေးနွယ်က အလိုက်သိတတ်သူတစ်ဦးဖြစ်ပေသည်။ သို့ကြောင့်ပင် ထိုအိမ်ကြီးထဲမှာပင် သူမအတွက် သီးသန့်အခန်းတစ်ခန်း စီစဉ်ပေးထားသည်။ ခင်အေးနွယ်တာဝန်က နေ့ဘက်တွင် မနန်းမေ၏ ကျန်းမာရေးနှင့် ပတ်သက်သော ပြုစုစောင့်ရှောက်မှုများ ပြုလုပ်ပေးရပြီး ညဦးပိုင်းအချိန်များတွင် သူမအား စန္ဒရားတီးပြရသည်။

ထိုစန္ဒရားသံကြားမှ သူမကောင်းစွာ အိပ်ပျော်နေလေ့ရှိသည်။ ထိုနေ့က မှတ်မှတ်ရရ ဧပြီလ (၂၃) ရက်နေ့ဖြစ်သည်။ ဧပြီလ (၂၃) ရက်နေ့သည် ခင်အေးနွယ်၏ (၂၅) နှစ်မြောက် မွေးနေ့ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့ နံနက်ပိုင်းအချိန်တွင် မနန်းမေသည် ခင်အေးနွယ် အခန်းထဲသို့ ရောက်လာသည်။ သူမသည် အခြားအချိန်များတွင် အကြောင်းမရှိဘဲ ခင်အေးနွယ်၏ အခန်းသို့ လာလေ့မရှိပေ။

သူမလက်ထဲတွင် လှပသော အနီရောင် နှင်းဆီပန်းတစ်စည်း

ပါလာသည်။

“ရှေ့ ခင်အေးနွယ် ဒါ မင်းရဲ့ ၂၅ နှစ်မြောက် မွေးနေ့အတွက် မမရဲ့ မွေးနေ့လက်ဆောင်” ဟုဆိုကာ နှင်းဆီပန်းစည်းကို ကမ်းပေးသည်။ ခင်အေးနွယ်မှာ နှင်းဆီပန်းစည်းကို ကမ်းယူရင်း အံ့ဩဝမ်းသာမှု ဖြစ်ရသည်။ သူမအတွက် ပထမဦးဆုံးရရှိသော မွေးနေ့လက်ဆောင် ဖြစ်သလို သူမမွေးနေ့ကို အသိအမှတ်ပြုသောသူမှာလည်း မနန်းမေပင်ဖြစ်တော့သည်။

“မွေးနေ့ဆိုတာ သေမယ့်ရက်ကို လှမ်းတဲ့လှေကားတစ်ထစ်ပါပဲ မျှော်လင့်ခြင်းမဲ့နေသူတစ်ယောက်အတွက်ကတော့ မွေးနေ့ဆိုတာ အလွန်ငြီးငွေ့ဖို့ကောင်းတဲ့ ကန္တာရခရီးရဲ့ အစလိုပါပဲ။ မင်းအတွက်ကတော့ ရှေ့ခရီးအတွက် ကံကောင်းတဲ့မှတ်တိုင်တွေတွေ့ပါစေလို့ မမဆုတောင်းပေးပါတယ်” ဟု နှမ်းလျှော့စကားဆိုသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မမ”

မနန်းမေက ခင်အေးနွယ်ခုတင်စွန်းပေါ်တွင် ဝင်ထိုင်သည်။

“ခင်အေးနွယ်ကို မမ စကားတစ်ခွန်းလောက် ပြောချင်တယ်။ စကားပြောတယ်ဆိုတာထက် အကူအညီတောင်းတယ်ဆိုတာက ပိုပြီးသင့်လျော်ပါလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ မမ ကျွန်မ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

မနန်းမေက အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားနေပြီးမှ သက်ပြင်း

တစ်ချက်ချလိုက်သည်။ သူမ မျက်လုံးများက ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် မြူခိုးများဝေနေသော တောင်တန်းကြီးများဆီသို့ ငေးကြည့်လျက်ရှိသည်။

“တဖြူတော့ မဟုတ်ပါဘူး မမရဲ့ ရောဂါအခြေအနေကို မမ သိသလို ခင်အေးနွယ်လည်း သိပါတယ် သိပ်မကြာခင်အချိန်မှာ လူလောကကြီးက စွန့်ခွာသွားရတော့မယ် ဆိုတာကိုလည်း မမ သိပါတယ်။ ဒါကို သိရလို့လည်း မမ ဝမ်းမနည်းပါဘူး၊ မကြောက်ပါဘူး။ ဒီဘဝမျိုးနဲ့ သက်ဆိုးရှည်နေတာနဲ့စာရင် သေသွားတာကမှ ကောင်းမယ်လို့ နှလုံးသွင်းထားပါတယ်။ ဒီတော့ ခင်အေးနွယ်ကို မမ အကူအညီတစ်ခုလောက် တောင်းချင်ပါတယ်”

“ဟုတ်..ဟုတ်ကဲ့..ပြောပါ မမ”

“တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး တကယ်လို့ မမသေဆုံးသွားခဲ့ပြီးတဲ့နောက်မှာ မင်း မမရဲ့ ယောက်ျား ကိုဝေအောင်ကို လက်ထပ်ပေးစေချင်တယ်”

“ရှင်”

“မင်း အံ့ဩသွားသလား ဒီစကားကြောင့် မင်းဘဝနစ်နာမယ် ဆိုတာလည်း မမသိပါတယ်။ တကယ်တော့ ကိုဝေအောင်ဟာ ယောက်ျားပီသတဲ့ ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်ပါ။ မမနဲ့ လက်ထပ်ပြီးတဲ့နောက်မှာ မမရောဂါကြီးကို ကုပေးနေရတာကလွဲရင်

ကျန်တဲ့အိမ်ထောင်သည်တစ်ယောက်ရဲ့ သာယာပျော်ရွှင်တဲ့ အချိန်ဆိုတာ သူ့မှာ မရှိသလောက်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူဟာ မမရဲ့ အပေါ်မှာ ဒီနေ့အထိ သစ္စာရှိခဲ့တယ်။ ဘယ်သူနဲ့မှ မဖောက်ပြားခဲ့ဘူး။ လင်သားတစ်ယောက်ရဲ့ သစ္စာနဲ့ ဒီကနေ့အထိ သူတာဝန်ကျေခဲ့တယ်။ မမ မရှိတော့တဲ့ အချိန်မှာ သူ့ဘဝလေး သာယာစေချင်တယ် ချမ်းမြေ့စေချင်တယ် ပျော်ရွှင်မှုအပြည့်အဝရစေချင်တယ် ဒါကြောင့် ခင်အေးနွယ်ကို အကူအညီတောင်းရတာပါ”

“ကျွန်မ...ကျွန်မ”

ခင်အေးနွယ်မှာ မည်သို့အဖြေပေးရမှန်း မသိနိုင်အောင် ရှိနေတော့သည်။

“ခင်အေးနွယ် လက်ခံမယ်ဆိုရင် မမပြောလိုက်ပါ့မယ် သူ့အတွက်တော့ မပူပါနဲ့ သူက မမကို သိပ်ပြီးချစ်တော့ မမပြောသမျှ လက်ခံပါတယ်။ မမကလည်း သူ့ကို သိပ်ပြီးချစ်ပါတယ်လေ”

“ကျွန်မ စဉ်းစားပြီးမှ အဖြေပေးပါရစေ မမ”

မနန်းမေက နားလည်စွာပြုံး၍ ခင်အေးနွယ်အခန်းတွင်းမှ ပြန်လည်ထွက်သွားလေသည်။ ခင်အေးနွယ်မေမှာ အခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့ရင်း ရင်ခုန်သော အတွေးစများရှည်လျားရစ်ဝတ်နေဆဲ။ အပြင်ဘက်မှာ မြူခိုးတွေ ရစ်သိုင်းနေသည်။

လအတန်ငယ် ကြာညောင်းသွားခဲ့ပြီမို့ ခင်အေးနွယ် ခေါင်းရင်း

ဘက်ခိုင်းတို့နှင့် မန်းအိုးဖြင့် ထိုးထားသော နှင်းဆီပန်းကလေးများမှာ ခြေထောက်သည့်ရော်ကာ ပွင့်ဖတ်ကလေးများပင် ကြွေကျနေပြီး ထိုနှင်းဆီပန်းကလေးများမှာ မနန်းမေလက်ဆောင်ပေးသွားသော ပန်းပွင့်ကလေးများဖြစ်သည်။ ယခုတော့ မနန်းမေ မရှိတော့ပြီ။ သူမ သေဆုံးသွားခဲ့သည်မှာ လအတန်ငယ်ကြာမြင့်ခဲ့ပေပြီ။ မနန်းမေ ဆုံးသွားပြီးနောက်တွင် သူမ၏ ဆန္ဒအတိုင်း ဦးဝေအောင်နှင့် ခင်အေးနွယ်တို့မှာလည်း လက်ထပ်ကြပြီး အတူတကွ နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။ ထိုသို့ ရှိနေပြီးမှ လအနည်းငယ်ကြာသောအခါ ထိုအိမ်ကြီးတွင် ထူးဆန်းမှုများ ဆက်ကာဆက်ကာ ဖြစ်လာလေတော့သည်။

ညဘက်အချိန်များတွင် အိမ်ကြီးအတွင်းဘက်ရှိ ပစ္စည်းများ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ထိခိုက်သံ၊ တွန်းရွှေ့သံ၊ စန္ဒရားသံများ၊ အမြင့်ပေါ်ရှိ ပစ္စည်းများကျသံ၊ ကွဲသံများကို မကြာခဏဆိုသလို ကြားနေရသည်။ ထိုသို့ သိတ်လန့်ဖွယ်ရာများ ဖြစ်ပေါ်နေသဖြင့် ခင်အေးနွယ်မှာ အထူးပင် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့လျက်ရှိသောကြောင့် ဦးဝေအောင်မှာ ခရီးပင်မထွက်နိုင်အောင် ဖြစ်နေတော့သည်။ နေ့စဉ် ရက်ဆက်ဖြစ်လာသောအခါ အချို့ကလည်း ဦးဝေအောင်နှင့် ခင်အေးနွယ်တို့ လက်ထပ်၍ အတူတကွနေထိုင်သည်ကို သေဆုံးသွားသော မနန်းမေက မကျေနပ်သောကြောင့် ယခုလို ခြောက်လှန့်နေသည်ဟု ယူဆကြသည်။

“ဒါကတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ နွယ်နဲ့ကိုယ့်ကို သူကိုယ်တိုင် လက်ထပ်ပေးဖို့ မသေခင်က တည်းက ကျေကျေနပ်နပ် စီစဉ်ပေးသွားတာပဲ။ ခုလို လက်ထပ်ဖြစ်တာလည်း သူ့ရဲ့ဆန္ဒပဲ။ ဒါကြောင့်တော့ မဟုတ်ဘူးလို့ ကိုယ်ယုံကြည်တယ်။ တခြားကိစ္စတွေတော့ ကိုယ်သိပ်နားမလည်ဘူး။”

ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဦးဝေအောင်စကားကြောင့် အတန်ငယ် စိတ်သက်သာမှုရမိသော်လည်း အိမ်ကြီးအတွင်း၌ ဖြစ်ပေါ်နေသော လှုပ်ရှားမှုများကတော့ ရပ်တန့်သွားခြင်း မရှိခဲ့ပေ။ အထူးခြားဆုံးမှာ မနန်းမေ သေဆုံးသွားပြီးကတည်းက ယခင်နေ့စဉ်တီးပြုရသော စန္ဒရားကြီးကို မိမိအိပ်ခန်းအတွင်းသို့ထည့်ကာ အဝတ်ဖြင့်ဖုံး၍ သိမ်းဆည်းထားခဲ့သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ညဘက်များတွင် စန္ဒရားကြီးအား အဝတ်ဖြင့် ဖုံးအုပ်ထားသည့်ကြားမှ အသံများ ထွက်ပေါ်လာတတ်သည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်က လက်ဖြင့်တီးခတ်သံ သို့မဟုတ် ခြောက်များ ဖြတ်ပြေးသွားသည့်အသံများကို ကြားနေရသည်။ ထိုသို့ ဖြစ်ပေါ်အပျက်များ ဖြစ်ပေါ်နေစဉ် တစ်ညတွင် ခင်အေးနွယ်သည် ခြားသော အိပ်မက်တစ်ခုကို မြင်မက်လေသည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် သေဆုံးသွားပြီဖြစ်သော မနန်းမေရောက်လာသည်။

“မင် မမ ဘယ်ကလာတာလဲဟင်”

“ငါ ဒီကိပ်လာတာပဲ ငါမကျေနပ်လို့ တစ်အိမ်လုံး ပြောင်းဆန်

နေအောင်လုပ်နေတာ နင်တို့မသိကြဘူးလား”

“ဘာကိုပြောတာလဲ မမ၊ ဦးဝေအောင်နဲ့ကျွန်မ လက်ထပ်တာကို မကျေနပ်တာလား ဒါက မမစီစဉ်တဲ့အတိုင်း လုပ်ရတာပါ မမရယ်”

“ဒါကို ပြောတာမဟုတ်ဘူး နင် ငါ့ကို ညတိုင်းတီးပြနေတဲ့ စန္ဒရားကို မတီးဘဲ ဘာကြောင့်ရပ်ထားရတာလဲ။ ဒီအသံကို မကြားရတာ ငါဘယ်လိုမှ နေလို့မရဘူး။ ဘယ်မှလည်း သွားလို့မရဘူး”

“ဟင် မမက သေဆုံးသွားပြီလေ ဒါကြောင့် ကျွန်မ စန္ဒရားကြီးကို သိမ်းထားခဲ့တာပါ”

“ဘာ ငါသေသွားပြီ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် မမသေသွားခဲ့တာ အတော်ကြာပြီ၊ ဒီစန္ဒရားကြီးကို စွဲလမ်းမနေပါနဲ့တော့ မမရယ်၊ ကိုယ့်ဘဝ ကျွတ်ရာလွတ်ရာကို သာ ဖြောင့်ဖြောင့်သွားပါတော့နော်”

“ဟင်...ငါ တကယ်ပဲ သေသွားပြီလား”

“ဟုတ်တယ် မမနဲ့ ကျွန်မတို့က ဘဝခြားသွားခဲ့ကြပြီ”

“ဟင် ငါသေသွားပြီပြီ၊ ငါသေသွားပြီပြီ ဒါကို ငါမသိလိုက်မိလား။ ဒီစန္ဒရားသံကို စွဲလမ်းပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို သေသွားမှန်းတောင် မသိလိုက်မိဘူး။ ငါမင်းတို့ကို အနှောင့်အယှက်ပေးမိတဲ့အတွက် တောင်းပန်ပါတယ် ငါသွားတော့မယ်”

ထိုသို့ပြောပြီးနောက် မနန်းမေသည် ခင်အေးနွယ်အနီးမှ အထွေ

သို့ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။ နံနက်လင်းသောအခါ ခင်အေးနွယ်က ထိုအိပ်မက်အကြောင်းကို ခင်ပွန်းသည် ဦးဝေအောင်အား ပြောပြလိုက်သည်။ ထိုနောက်ပိုင်းတွင် အိမ်ကြီးအတွင်း၌ လှုပ်ရှားမှု တစ်စုံတစ်ရာ မတွေ့ရ၊ မကြားရတော့ဘဲ ပကတိ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားလေတော့သည်။

အဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပြီးနောက် ခင်အေးနွယ်၏ ၂၆ နှစ်မြောက် မွေးနေ့ဖြစ်သော ဧပြီလ (၂၃) ရက်နေ့ နံနက်ပိုင်းတွင် ခင်အေးနွယ် အခန်းထဲရှိ ပန်းအိုးထဲတွင် ခြောက်သွေ့လျက်ရှိသော နှင်းဆီပန်းခြောက်များအစား လန်းဆန်းလှပသော နှင်းဆီပန်းအနီပွင့်များ ရောက်ရှိနေသည်ကို အံ့ဩစွာတွေ့ရလေသည်။

နောက်ပိုင်း ခင်အေးနွယ်၏ မွေးနေ့ကျရောက်တိုင်း မနက်ပိုင်းအချိန်တွင် သူမအခန်းထဲရှိ ပန်းအိုးထဲတွင် နှင်းဆီပန်းအနီပွင့်များ ရောက်နေခြင်းမှာ အံ့ဩစရာတော့ မဟုတ်လှတော့ပေ...။

ကျွန်ုပ်တို့အား ပြန်ပို့ပါဟု

သက်တောင့်သက်သာအနေအထားသို့ ရောက်အောင် မနည်းကြီး ကြိုးစား၍ လှည့်ရသည်။ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရထားသည်ထက် ဒဏ်ရာမရှိပဲ အခံရခက်သော ခါးနာခြင်း ဝေဒနာက ပို၍ဆိုးမည်ထင်သည်။

ထိုင်နေလျှင်လည်း ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်ပါမှ လှုပ်လိုက်လျှင် ခါးထဲက မျက်ကနဲ။ အိပ်နေလျှင်လည်း ငြိမ်ငြိမ်အိပ်နေမှ။ လှုပ်လိုက်လျှင် ခါးထဲက မျက်ကနဲဖြင့် အတော့်ကို အခံရခက်သော ဝေဒနာတရပ်ပင်။

“အဘ ခါးနာသက်သာသွားအောင် အိုး စုပ်မလားဟင်”

ချက်တည့်တည့်တွင် ရွှံ့စေးအချို့ ချကာ မီးထွန်း၍ အကျဉ်းသော အိုးဖြင့် မှောက်ချခြင်းကို ဆိုသည်။ မြေးဖြစ်သူလွမ်းမေ၏ အမေးကို ဦးဘသာက ခေါင်းခါပြသည်။ လွမ်းမေက ဆေးမြစ်စုံထည့်ထားသော ဖာတောင်းငယ်နှင့် ကျောက်ပျဉ်ကို ယူလာလျက် ဦးဘသာ အနီးတွင်ချသည်။ ပြီးမှ ရေတစ်ခွက်ခပ်ယူလာပြီး တောတောင်တန်ကြီး

မြစ်နှင့် သက်ရင်းကြီးမြစ်တို့ကို ရော၍ သွေးလေတော့သည်။

“တောတောင်တန်ကြီးမြစ်နဲ့ သက်ရင်းကြီးမြစ်က သွေးလိမ်းရင် ဒဏ်ကြေတယ် အဘရ”

“အတွင်းကနာတာ အပြင်က ဆေးလိမ်းရုံနဲ့ သက်သာနိုင်ပါ့မလား လုံမရယ်”

“ပျောက်လိုပျောက်ငြားပေါ့ အဘရဲ့ ကျွန်မတို့မှာက ဆရာတွေ ဘာတွေနဲ့ ကုနိုင်တာမှ မဟုတ်တာ ဒါထက် အဘမသက်သာသေးရင် အဘအစား ကျွန်မအလုပ်ဆင်းလိုက်မယ်လေ”

“မဖြစ်ပါဘူး လုံမရယ် တန်းချတယ်ဆိုတာ မလွယ်ဘူးကွယ်”

“ကျွန်မလည်း အလျင်က အဘနဲ့လိုက်ဖူးနေသားပဲဟာ ဒီလောက် မခက်ပါဘူးနော် အဘ ကျွန်မသွားလိုက်မယ်”

“ညနေကြီး ဖြစ်ပါ့မလားကွယ်”

“ဖြစ်ပါတယ်အဘရဲ့ သွားမယ်နော်”

ဦးဘသာ မလှုပ်မယှက်ဖြင့် မြေးဖြစ်သူကိုကြည့်သည်။ သူ့ မျက်နှာတွင် ညှိုးနွမ်းမှု အရိပ်အယောင်များ လွှမ်းနေလေသည်။ လွမ်းမေ၏ ခန္ဓာကို နောက်တစ်ကြိမ်တားဆီးနိုင်ရန် အင်အားများ နည်းပါးနေသည်။ တစ်နေ့လုပ်မှ တစ်နေ့စားရသော ဘဝတွင် မိမိအလုပ်မဆင်းသည်မှာ ကြာပြီ။

ခံစားနေရသော ခါးနာခြင်း ဝေဒနာသည် ရက်မည်မျှ ကြာနေ

ဦးမည် မသိ၊ ဘယ်ရွှေ ဘယ်မျှကြာအောင် အိပ်ရာထက်တွင် ဆက်
နေရမည်ကို ကြိုတင်၍မသိနိုင်သော ဘဝပေမို့ လွမ်းမေကို တားဆီး
ရန် တစ်ဆို့နေခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

“ငါးလေးဘာလေး ဖြစ်မြောက်အောင်ရရင် အဘခါးနာနေတာကို
ဆရာလေး ဘာလေး ခေါ် ကုနိုင်တာပေါ့ ဒါမှ ချက်ချင်းသက်သာမှာ
တော့”

“လုံမ ဘယ်တန်းချက်ကိုဆင်းမှာလဲ”

“မဝေးပါဘူး ပြန်မလော့ဖြစ်ဘေးက ကန်ဘဲအဝချက်မှာသွား
ချမယ်အဘရာ”

ပြန်မလော့ဖြစ်ဆိုသည်မှာ လေမိုးပြင်းထန်လျှင် လှိုင်းထန်လွန်း
သဖြင့် လှေသမ္ဗန်သမားများကို ထိုနေရာမှပင် တပ်ခေါက်၍ ပြန်ပေ
တော့ ဟု ပြောလွှတ်နေသယောင်ရှိသည်။

“လေမိုးက ထန်ပါတီသနဲ့ နီးနီးနားနားမှာပဲ ဆင်းချင် ဆင်းပါ
လား လုံမရယ်”

“အို ဘာကလည်း ဒီနားတန်းချက်တွေက ခဏခဏချနေ
တော့ ဘယ်သိပ်ရမှာလဲ။ ခုလို လှိုင်းလေထန်နေတော့ ချောင်းတွင်း
မှာ ငါးရတတ်တယ်ဆိုတာ အဘလည်း သိသားနဲ့ဟာ။ နောက်ပြီး
သိပ်ဝေးတာမှ မဟုတ်တာ”

လွမ်းမေသည် ဆေးမြစ်များထည့်ထားသောဘောင်းကို ဘေး

သို့ဖယ်၍ ဦးဘသာခါးသို့ ဆေးမြစ်ရည်တို့ဖြင့် ညင်သာစွာ လူးပေး
နေသည်။ ပြီးလျှင် မီးဖိုထဲတွင်စောစောကတည်းက ပြုတ်ထားသော
ဆန်ပြုတ်အနည်းငယ်ကို ပန်းကန်တစ်ခုတွင် ထည့်ယူလာပြီး အနားသို့
လာချပေး၏။ ဦးဘသာအတွက် ဝေယျာဝစ္စများကိုပြီးအောင် ဆောင်
ရွက်ပြီးမှ အိမ်ရှေ့ရေစင်တွင် တင်ထားသော တန်းကြိုး၊ ငါးမျှား
ကျောက် အစာအိုးစသည်တို့ကို လှေသို့ချကာ ဦးဘသာကိုနှုတ်
ဆက်၍ ခတ်ထွက်လာခဲ့သည်။ ဦးဘသာမှာ အိပ်ရာထက်မှနေ၍
ယောက်ျားကလေးတစ်ဦးပမာ တောင့်တင်းသန်မာစွာ ခတ်ထွက်
သွားသော လွမ်းမေကိုကြည့်ကာ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်မိ
သည်။

ရေစန်ပေမို့ အားစိုက်၍ သိပ်မခတ်ရပဲ လှေအသွားနှုန်းမှာ မြန်
ဆန်လှသည်။ ယခုအခါတွင် ပြန်မလော့ဖြစ်သည် မိုးလေကင်းရှင်းနေ
သဖြင့် လှိုင်းလေငြိမ်သက်စွာဖြင့် သင်ဖြူးဖျာတစ်ချပ် ဖြန့်ခင်းထား
သည့်နှယ်ရှိ၏။

ဝါးမောက်ပြန်ကို မေးသိုင်းကြိုးတင်းတင်းဖြင့် ဆောင်းလျက်
ခေမခေါက်ဆိုး ရှုပ်အင်္ကျီပွပွကိုဝတ်ကာ လုံချည်တို့တို့ဖြင့် လှေခတ်
နေသော လွမ်းမေကို အဝေးမှကြည့်လျှင် ယောက်ျားကလေးတစ်
ယောက်နှင့် မခြား မြင်ရသည်။

အသက်ဆယ့်ရှစ်နှစ်အရွယ် အလှသွေးကြွယ်ချိန်ဖြစ်သော်

လည်း အလှပြင်ချိန်မရရှာ။ ဝမ်းစာအတွက် ကြီးပမ်းနေရသော ဘဝ ပေမို့ ပင်ကိုး အလှကလေးများကိုပင် ကြည့်နိုင်မှ မြင်ရ၏။ ယခုအ သက်အရွယ်အထိ အချစ်ဟူသည် သစ်ပင်မှ နှုတ်ယူရသလားဟု မေးယူရလောက်အောင်ပင် ကင်းကွာခဲ့သူဖြစ်၏။

သူမ၏ စိတ်ထဲတွင် အလှအပဟူသည်များကိုလည်းကောင်း အချစ်နှင့် ပတ်သက်သော အတွေးများကိုလည်းကောင်း နေရာမပေး နိုင်ရှာခဲ့သော်လည်း စိတ်မပျက်အားမလျော့ခဲ့ပေ။

မိမိဘဝအကျိုးပေး မကောင်းခဲ့၍သာ ယခုလို ဆင်းရဲချို့တဲ့စွာ နေရပေတာဟု ရိုးသားစွာ ယုံကြည်လျက် ဖြစ်လာသမျှကို ကြံကြံ ရင်ဆိုင်နိုင်ရန်သာ ဆုံးဖြတ်ထား၏။ အတွေးကောင်းစွာဖြင့် ခပ်မှန် မှန် ခတ်လာရာ မကြာမီ ကန်ဘုံမြစ်သို့ ရောက်လာလေသည်။

ကန်းချက်ဟူသည်မှာ နေရာသိပ်မရွေးလှပဲ သင့်တော်မည့် ရေ ကြောင်းကို ကြည့်၍ ချကြလေသဖြင့် လွမ်းမေသည် ရေကြောင်း ဖြောင့်သော အတွင်းနားသို့ အတန်ငယ်ရောက်အောင် ခတ်ပြီး ကမ်း စပ် လမုကိုင်းတစ်ခုတွင် လှေကိုချည်ထားလိုက်လေသည်။

ပြီးမှ တန်းကြိုးများကို ရှင်းလင်းရလေသည်။ ယခင် အခါများ က မနီလာဟုခေါ်သော ချည်ကြိုးများကို မမေခေါက်ရည်ဆိုး၍ သုံး ကြသော်လည်း ယခုအခါ၌မူ လက်သန်းလုံးအရွယ်ရှိ နိုင်လွန်ကြိုး များကို အစားထိုး၍ သုံးကြလေသည်။ နိုင်လွန်ကြိုးမှာပို၍ တောင့်

တင်းပြီး ရှင်းရလင်းရသည်မှာ လွယ်ကူလှသဖြင့် ပို၍သဘောတွေ ကြလေသည်။

ကြိုးများကို နေသားတကျ ရှင်းလင်းပြန်လေသည်။ တန်းငါး များများကို နှစ်လက်မ၊ သုံးလက်မအရွယ်အစားအများအပြား သုံး ကြလေသည်။ အစီခံကြိုးကိုမူ ခိုင်ခံ့အောင်ကျစ်ရပြီး အရှည်တစ် တောင်ခန့်မျှ ထားလေသည်။ ထိုထက် အရှည်ထားလျှင်လည်း ရ၏။

တန်းချသောအခါ ရေပေါ်တန်း၊ ရေအောက်တန်းဟူ၍ ခွဲထား လေသည်။ ရေအောက်တန်းချလျှင် ရေအောက်မြေပြင်အထိ ခဲဆွဲ ချပြီး အစာကိုအသားတစ်စာ၊ ဝက်သားပုပ်စာနှင့် ဆပ်ပြာစသည် တို့ကိုသုံးခြင်းဖြင့် ငါးထွေ၊ ငါးချောင်း၊ ငါးပတ်နှင့် ငါးရွေးအထိ ရနိုင် သည်။ ရေပေါ်တန်းမှာ ရေပေါ်ယံတွင်သာထား၍ အစာကို လမုသီး၊ ကော်ပျောသီး၊ ဖွဲနုဆုပ်၊ ထမင်းဆုပ် မီးဖုတ်စာနှင့် ငါးရှင်စာ စသည် တို့ကိုသုံးကြပြီး ငါးတန်၊ ငါးမြင်းစသော ငါးအဖိုးတန်များ ရကြလေ သည်။

နယုန်လဆန်း ၁၂ ရက်နေ့ ရေထဦးဖြစ်သောကြောင့် ငါးဖြူး နှစ်ပြစ်သဖြင့် ရေပေါ်တန်းဆွဲရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏ အချိန်က နေသက် ဝမ်းစီးအချိန်။

ပုဇွန်ဆီရောင်ပမာ ဆည်းဆာရောင်များမှာ မြစ်ပြင်ပေါ်သို့ ကျ

ဆင်းနေလေသည်။ ယခုအခါတွင် မိုးလေတဖြူးဖြူးနှင့်မို့ ကြည်နူး ဖွယ်ရာ ဖြစ်နေသည်။

သို့သော် လွမ်းမေအဖို့ သဘာဝအလှအပများကို ကြာရှည်စွာ ခံစားနေ၍မရပေ။ ရေစစ်တော့မည်မို့ တန်းကြီးဆွဲရန် ပြင်ဆင်ရလေ တော့သည်။

ဦးစွာ အတန်ငယ် တောင့်တင်း၍ ရေစပ်နှင့်နီးသော လမုကိုင်း တစ်ကိုင်းတွင် ကြီးစတစ်ဘက်ကိုချည်၍ တစ်ဘက်က ကမ်းသို့ အရှိန်ဖြင့်ခတ်သည်။ လှေအရှိန်ကြောင့် အလိုက်သင့်တင်ထားသော ကြီးစွေများလျှောက်ကျသွားလေသည်။ ရုတ်တရက်ကြည့်မည်ဆိုပါက လှေ၏ အနောက်ဘက်မှ မြွေတစ်ကောင် ကူးလိုက်လာဟန်ရှိ၏။

တဘက်ကမ်းသို့ရောက်လျှင် ၁၂ တောင်ခန့်ရှိသော မျော တိုင်တစ်တိုင်ကို ခိုင်အောင်ခိုက်၍ ကြီးစတစ်ဖက်ချည်သည်။ ရေပေါ် ယံတန်းပေမို့ ရေအောက်သို့တလံကျော်ကျော်အနက်မျှထားလျှင် သင့်တော်ပေပြီ။

လက်နားကြိုးကိုမူ တိုင်အထက်သို့ လက်တလှမ်းအမီမျှဖြင့် ၍ ချည်လိုက်သည်။ ထိုနေရာမှာပင် ငါးဆွဲလျှင် အလိုအလျောက် သိနိုင်ရန်အတွက် သစ်သားခလောက်တစ်ခုကို တပ်ဆင်ထားလိုက် သည်။ ပြီးမှ တန်းကြီးတွင် ငါးမျှားများကို တလံကွာစီမျှခြားလျက် လိုက်ချည်လေသည်။ အစာကိုမူ ဝက်သားပုပ်စာနှင့် လမုသီးစာကို

အသုံးပြုပြီး တချောင်းစီခြားလျက် တစ်ခါတည်းထပ်၍ ချန်လေသည်။ ရေစစ်တော့မည်မို့ ရေစီးအားအတန်ငယ် လျော့သွားသည်။

ကမ်းဘေးချုံ့များအတွင်းမှ ဘုတ်ငှက်အော်သံများပေါ်ထွက်လာ လေသည်။ ရေတက်ဦးမှသည် ရေဝက်ခန့်မျှအထိ ရေစီးအားမပြင်း မီ အချိန်သည် တန်းသမားများအတွက် အချိန်ကောင်းဖြစ်သည်မို့ လွမ်းမေသည် ငါးမျှားအားလုံးကို အစာတပ်၍ ရေသို့ချပြီးသည်နှင့် သတိဖြင့် နားထောင်နေရသည်။ ရေစီးအား ငြိမ်သွားသောအခါတွင် မြစ်တွင်းဝယ် မှောင်ရိပ်သမ်းလာချေပြီ။

လရောင် ကျဲကျဲပါးပါးကြောင့် ဝန်းကျင်ကို အတန်သင့် မြင်နေ ရလေသည်။ အကယ်၍ မမြင်ရလျှင်သော်မှ ပူစရာမလိုပေ။ ငါးမိလျှင် ခလောက်မှ အချက်ပေးသံကြားရပေမည်။

ရေသီးပြန်လည်စတွင်ပင် ငါးတန်တစ်ကောင်နှင့် ကသပေါင်း တစ်ကောင် မိထားလေပြီ။ ကသပေါင်းမှာ ရှစ်ပိဿာခန့်ကြီးသဖြင့် အလွန်ရုန်းသောကြောင့် စလွတ်ဖြင့် ထိုးဖမ်းရသည်။ တန်းတွင် မိ သော ငါးမှာ အဘယ်မျှကြီး၍ ရုန်းအားသန်စေကာမူ လွတ်မှ မစိုးရိမ် ရပေ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ငါး၏ဆွဲအားကို တန်းကြီးက အလိုက် သင့်ပါနေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

တန်းတွင် ငါးတန်မိပါက အခြားလက်နက်ဖြင့် ထိုးဖမ်းစရာမလို

ဘဲ အမြီးကိုပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဆုပ်ဖမ်းနိုင်လျှင် အလွယ်တကူ ရနိုင်ပေသည်။ ရုန်းကန်အားများ၍ အဖမ်းရခက်သော ငါးများကိုမူ စလွတ်၊ မှိန်းစသည်တို့ဖြင့် ထိုး၍ ဖမ်းယူရလေသည်။

ငါးနှစ်ကောင်သာမိပြီး နောက်အတော်ကြာသည်အထိ ထပ်မမိပဲ ရှိနေပြီးမှ ခလောက်သံကြားသဖြင့် ကပျာကယာ တန်းဖော်ကြည့်သောအခါတွင် ငါးများတစ်ချောင်းတွင် ငါးစာကုန်နေသည်ကိုသာ တွေ့ရပြီး ငါးလွတ်သွားမှန်း သိရသဖြင့် စိတ်ညစ်သွား၏။ ထို့ကြောင့် နောက်ထပ်အစာသစ်တစ်ခု ထပ်တပ်ပြီး ပြန်ချထားခဲ့သည်။ တိတ်ဆိတ်သောအခါတွင် ခလောက်သံ ခဏခဏပေါ်ထွက်ခြင်းသည်ကောင်းသော လက္ခဏာမဟုတ်ပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုလျှင် ရေမှဆိုးများဖြစ်ကြသော ငမန်း၊ မိကျောင်း စသည်တို့သည် ခလောက်သံကြားလျှင် ကြားရာအရပ်က လာတတ်ပြီး တန်းငါးများတွင် မိနေသော ငါးကိုအပိုင်စားသွားခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

ရေရှိန်အတန်ငယ်ရလာသောအခါတွင် တန်းတိုင်သည် နတ်ဝင်သည်ပမာ တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်လာချေပြီ။

ထိုစဉ် ချောင်းဝမှ လူနှစ်ယောက်ပါသော လှေတစ်စင်း ခတ်ဝင်လာသည်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသဖြင့် ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားမိသည်။ သို့ကြောင့် မိမိနံဘေးနားကို ဓားနှင့် စလွယ်ကိုယူ၍ ချထားလိုက်သည်။ ညအခါ မဆိုထားဘိ၊ နေခင်းဘက်အခါတွင်ပင်

သခုလို လှုပ်ပြတ်သော တောချောင်းများတွင် မိမိလို မိန်းကလေးတစ်ယောက်အဖို့ အဘယ်မျှ အန္တရာယ်များသည်ကို လှမ်းမေသိပြီးသား။ အရေးကြုံလာလျှင် အသက်စွန့်၍ စုခံကာကွယ်သွားရန် ဆုံးဖြတ်ထားလေသည်။

ဝင်လာသော စလူသည် သူမလှေအနီးမှကပ်ကာ ခတ်လာသည်။ အတန်ငယ်ကျော်သွားပြီးမှ ပြန်လှည့်လာလေသည်။ အနီးသို့ ရောက်လာသောအခါမှ မိမိရွာမှ သိန်းခဲနှင့် သိန်းဟံတို့မှန်း သိရလေ၏။ သိန်းခဲနှင့် သိန်းဟံတို့မှာ ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲတော်စပ်ကြီးသော်လည်း စရိုက်ချင်းမတူညီကြပေ။ သိန်းခဲသည် ရိုးရိုးအေးအေးနေလေ့ရှိပြီး သိန်းဟံသည် ရှုပ်ရှုပ်ပွေပွေနေတတ်သူမှန်း သိသဖြင့် အတန်ငယ် စိုးရိမ်မှုဖြစ်မိလေသည်။

“ဟဲ့ လှမ်းမေ”

လှေချင်းယှဉ်လာမိစေခါ လှေပဲ့မှ ခတ်နေသော သိန်းခဲက အလိုက်သည်။

“ကိုသိန်းခဲတို့ ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“တို့ အဖျားဘက်ကို ချောင်းပိတ်သွားကြမလို့။ အစက နင်မသိဘူး။ တူပါတယ်ဆိုပြီး ပြန်လှည့်လာတာ နင့်နှယ်ဟာစွန့်စားစား လုပ်လှချည်လား အဘသာခါးနာမသက်သာသေးဘူး”

“သိပ်မသက်သာသေးလို့ ကျွန်မဆင်းလာရတာပေါ့”
 “နင် မကြောက်ဘူးလား”
 “ဘာကိုလဲ”

“အကုန်ပေါ့ဟ ရာသီမှာ ခြစ်ထဲမှာ လှိုင်းလေလည်း ကြောက်ရတာပဲ။ နောက်ပြီး ဒီလိုခေါင်တဲ့နေရာမျိုးမှာ နင့်လို မိန်းကလေးတစ်ယောက်အဖို့ ဘယ်လောက်အန္တရာယ်များတယ်ဆိုတာ နင်သိရဲ့မဟုတ်လား”

“ကျွန်မတို့မှာ မြေးအတိုးနှစ်ယောက်တည်းရှိတာ၊ အားကိုးရာ ယောက်ျားလေးမှ မရှိတဲ့ဟာ၊ အဘ မကျန်းမာတဲ့အခါမှာ ကျွန်မပဲ လုပ်မယ့်သူရှိတာ ကျွန်မဆင်းမလုပ်လို့ ဘယ်သူက ကူလုပ်ပေးမှာတဲ့လဲ။ ဆင်းမလုပ်ပြန်တော့လဲ အငတ်နေရမှာပဲ။ ဒီတော့ အငတ်နေရမယ့်အစား အလုပ်လုပ်ရင်းနဲ့ တွေ့ကြုံလာမယ့် ဒုက္ခတွေထဲ ရင်ဆိုင်သွားတာက ပိုကောင်းပါတယ် ကိုသိန်းဇံ”

“နင့် စိတ်ဓာတ်ကိုတော့ ငါလေးစားသွားပြီ လုပ်ခုံတဲ့ သူ့ကိုလည်း ချီးကျူးပါတယ်။ တို့ ဘာအကူအညီပေးရအုံးမလဲ”

“ရပါတယ် တော်ကြာကျရင် တန်းဖြုတ်တော့မှာပဲ”

“အေး သတိပီရိယထားပြီးလုပ်ပါဟယ်၊ ဒီနေရာတွေမှာ တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်သွားရင် နင့်ကို ဘယ်သူမှ အကူအညီပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကဲ တို့သွားမယ်”

သို့တိုင်အောင် လှေဦးမှ လွမ်းမေလှေကို ဆွဲထားသော သိန်းဟံက လွတ်မပေးသဖြင့် လွမ်းကြည့်သည်။ သိန်းဟံသည် တစ္စန်းတစ်စ မြင်နေရသော အလှများကို တပ်မက်စွာ ငေးကြည့်နေသည်။

“ဟေ့ သိန်းဟံ သွားကြမယ်လေကွာ”

“အစ်ကိုကလည်း”

သိန်းဟံက သိန်းဇံဆီသို့ တစ်စုံတစ်ခုအတွက် အကူအညီ တောင်းသည့် အနေဖြင့် လှမ်းကြည့်လေသည်။ လွမ်းမေသည် အခြေအနေ မကောင်းမှန်း ရိပ်မိသဖြင့် စလွတ်ရိုးပေါ်သို့ မသိမသာ လက်တင်ထားလိုက်ပြီ။

အခြေအနေကို တွက်ဆမိသော သိန်းဇံက လှေပဲ့မှနေ၍ ဓတ်တတ်ကို နောက်သို့တအား ကျုံးယက်လေတော့သည်။

“ဟေ့ကောင် လွှတ်လိုက်စမ်း”

ဟိန်းဟံမှာ မတတ်သာတော့သဖြင့် လွှတ်ပေးလိုက်ရသော်လည်း သိပ်မကျေနပ်ပေ။ လွမ်းမေလှေနှင့် အတန်ငယ်ဝေးသော နေရာရောက်လျှင် ဒေါသဖြစ်စွာဖြင့် စကားစသည်။

“ဒီနေ့ အစ်ကိုပါလာတာ ပြိုဟ်ဝင်တာပဲ ခါတိုင်းလို သောင်းကြည်တို့နဲ့သာလာရင် အပိုင်ပဲ ပွဲကြီးပွဲကောင်းတစ်ခုခုတော့ လက်လွတ်သွားပြီ ဒီအခွင့်အရေးမျိုးက တစ်သက်တစ်ခါရခဲဘိခြင်း နာလိုက်တာ ဟင်း”

“မင်း အဲဒီလို စိတ်မျိုးတွေ မမွေးစမ်းပါနဲ့ သိန်းဟံရယ် သူ့ဘဝ အတွက်မတတ်သာလွန်းလို့ ရုန်းကန်နေရတဲ့သူလေးပါ။ ဒီလို လူမျိုးတွေတွေ့ရင် ယောက်ျားလေးပဲဖြစ်ဖြစ် မိန်းကလေးပဲဖြစ်ဖြစ် အကူအညီတောင်ပေးရဦးမှာ။ ခုတော့ မင်းတို့က အကူအညီမပေးတဲ့အပြင် နှိပ်စက်ဖို့လောက်သာ စဉ်းစားနေကြတာကိုး။ တကယ်တော့ ဒီစိတ်မျိုးတွေဟာ မထားသင့်တော့ပါဘူး။ ကိုယ့်မှာလည်း နှမသားချင်းတွေ ရှိတာပဲ။ ကိုယ်ချင်းစာတတ်မှပေါ့။ တခြားမတွက်နဲ့ မင်းအိမ်မှာ မင်းရှိနေလို့ မင်း ညီမလေးဟာ အလုပ်ထွက်မလုပ်ရတာ မဟုတ်လား။ တကယ်လို့သာ မင်းရှိမနေရင် မင်းအမေအိုကြီးကို ဘယ်သူက လာပြီး လုပ်ကျွေးမှာလဲ။ မင်းညီမလေးပဲ တာဝန်ယူ လုပ်ကိုင်ကျွေးရမှာပဲ မဟုတ်လား။ အဲဒီအချိန်များမှာ မင်းလိုလူစားမျိုးတွေနဲ့တွေ့ရင်”

“တော်ပါတော့ အစ်ကိုရယ် ကျွန်တော် နားလည်ပါပြီ ရုတ်တရက် ညဘက်မှာလည်းဖြစ်ပြန် သူ့လူမနီးတဲ့နေရာမှာ မိန်းမပျိုလေး တစ်ယောက်ကို ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရတော့ စိတ်တွေသိပ်ပြီး လှုပ်ရှားသွားမိတာပါ။ နောက်ဆိုရင် ကျွန်တော် တတ်နိုင်သမျှ ဆင်ခြင်ပျံ့မယ်လို့ ကတိပေးပါတယ်”

သိန်းဟံစကားကြားရသောအခါ သိန်းခံရင်ထဲမှာ ဝမ်းသာပီတိ အဟုန်ဖြင့် လှိုက်တက်လာပြီး လှော်ခတ်အား အဟုန်သည် ပို၍ တိုးလာလေသည်။

သည်နေညတွင် မှန်းခြေကိုက်သည်ဟု ဆိုရမည်သာပင်။ ရေလှည့်ကောင်း၍လား ရာသီဥတုအခြေအနေကောင်း၍လား။ ပြောတတ်၊ ငါးမျိုးစုံ အကြီးအသေး ရှစ်ကောင်ခန့်ရပြီး အချိန်လေး ဆယ်နီးပါး ရထားသဖြင့် လွမ်းမေကျေနပ်နေပေပြီ။

သည်ငါးများကို ရွာထိပ်တွင် ဖွင့်ထားသော ဒိုင်သို့ သွင်းလိုက်လျှင် ငွေလေးရာနီးပါးရမည်ဖြစ်ရာ အဘခါးနာဝေဒနာအတွက် ဆရာခေါ်၍ ကုသနိုင်တော့မည့်အရေးကို တွေးမိသောကြောင့် ပီတိဖြစ်နေလေသည်။

တန်းကြီးရုပ်သိမ်းနေစဉ်မှာပင် အခြေအနေတစ်ခု မမျှော်လင့်ဘဲ ပြောင်းလဲလာသည်။ စောစောက ကြည့်လင်နေသော ကောင်းကင်ပြင်တွင် မိုးသားမိုးရိပ်တို့တက်လာလေသည်။ အရှိန်အဟုန် ပြင်းစွာဖြင့် တိုက်ခတ်လာသည်။ ကမ်းနဘေးရှိ သစ်ပင်ကြီးငယ်တို့မှာ လေအဖိတွင် အိကနဲ့ အိကနဲ့ ဖြစ်သွားကြပြီး ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားနေကြသည်။ မိုးစက်တစ်ပေါက်နှစ်ပေါက်ပင် လာရောက်ထိမှန်သဖြင့် မကြာမီ မိုးလေကျတော့မည်ကို တွက်ဆမိသဖြင့် တန်းကြီးကို ပိုမိုလျင်မြန်စွာ ရုတ်သိမ်းလေသည်။ လေထဲမိုးထဲမှာပင် ရေပြည့်ခါနီး ဘုတ်အော်သံကို ကြားရလေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ငါးများတစ်ခုတွင် ငါးတစ်ကောင် မိနေသောကြောင့် အားစိုက်၍ ခတ်သော်လည်း ခပ်ရွေ့ရွေ့မျှသာ ရှေ့သို့တက်လေ

သည်။ လှေကို အားသွန်ခွန်စိုက် ခတ်နေစဉ်မှာပင် ခတ်ကွင်းတစ်ဖက် ပြတ်ထွက်သွားသောကြောင့် ရေထဲသို့ ကျလုမတတ် ဖြစ်သွားသဖြင့် မနည်းထိန်းလိုက်ရသည်။

မှောင်ထဲပေမို့ လှေပဲ့ချောင်းထဲမှာ ထည့်ထားသော ခတ်ကွင်းကို အလွယ်တကူရှာမတွေ့ပေ။ အရှိန်ပျက်သွားသဖြင့် လှေကလေးမှာ ရေစီးအားကြောင့် နောက်သို့ပင် ခြန်မျောကျနေပေပြီ။ ခတ်ကွင်းရှာတွေ့သော်လည်း စိတ်လှုပ်ရှားနေမှုကြောင့် ပြန်တပ်ရသည်မှာ အလွဲလွဲအချော်ချော်ဖြင့် အဆင်မပြေနိုင်အောင် ဖြစ်နေလေသည်။ မိမိ စိတ်လောကြီးနေမှန်း ဆင်ခြင်မိသဖြင့် စိတ်ကိုလျော့ချလိုက်ပြီး သွေးအေးအေးထား၍လုပ်မှ ခတ်ကွင်းတပ်ဆင်မှု ပြီးသွားလေသည်။ တစ်ဖက်အသစ်တပ်ပြီးသော်လည်း ကျန်တစ်ဖက်ကို စိတ်မချသဖြင့် စမ်းကြည့်ရာ အနည်းငယ် ပွန်းနေရုံမှအပ ခိုင်သေးကြောင်း တွေ့ရသောကြောင့် စိတ်ချလက်ချ ခတ်ထွက်လာခဲ့သည်။

“ရေတောင် ပြည့်ခါနီးပလား မသိဘူး”

လွမ်းမေသည် ရေပြည့်သွားမည်ကို အလွန်ပင် စိုးရိမ်နေရာ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုလျှင် ရေစီးအားသန်သော ပြန်မလော့မြစ်တွင်းဝယ် ရေဆန်မိပါက ဘယ်နည်းနှင့်မျှ ပြန်နိုင်မည်မဟုတ်ကြောင်း သိထားသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်တွင် လေသည် တောင်မှ မြောက်ဘက်သို့ မှန်မှန်ကြီး

တိုက်ခတ်နေရာ ချောင်းတွင်းဝယ် ဘေးတိုက်ကြီးဖြစ်နေသဖြင့် တက်မမပါသောလှေကို မနည်းကြီးထိန်းခတ်ရသည်။ ခတ်ဘက်နှစ်ချောင်းရှိသော်လည်း တစ်ချောင်းကိုသာ ခတ်နိုင်ပြီး ကျန်တစ်ချောင်းကိုမူ တက်မထိန်းရန် ဆွဲထားရသဖြင့် ထင်သလောက်ခရီးတွင်လှပေ။ နာရီဝက်ကျော်ကျော်မျှ အားစိုက်ခတ်လိုက်မှ မြစ်ပြင်သို့ ရောက်လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ပြန်မလော့မြစ်ပြင်ဝယ် လှိုင်းလုံးကြီးများဖြင့် ပြည့်နေချေပြီ။ ကမ်းခြေသို့ လှိုင်းရိုက်ခတ်သံကို အတိုင်းသားကြားနေရ၏။ လှေကို လှိုင်းလွှတ်ရာနေရာတွင် ခေတ္တရပ်၍ မြစ်ပြင်မှ လှိုင်းလေအခြေအနေကို ကြည့်လေသည်။

မြေဟောက်ကြီးများ ပါးပြင်းတောင်သလို မိုးလိုက်လာပြီး အနီးရောက်ခါမှ အုပ်ချလေ့ရှိသော လှိုင်းခါးပြတ်ကြီးများ။

ဖျာလိပ်ကြီးများကို ဖြေချလိုက်သကဲ့သို့ တစ်လိပ်ပြီးတစ်လိပ် လိုက်လာရင်း ပို၍ပို၍ ကြီးလာတတ်သော ဒီလှိုင်းကြီးများ လှိုင်းဦးလှိုင်းဖျားခွဲခြားရန် မလွယ်ကူသဖြင့် ရေလုပ်သား လှေသမ္ဗန်သမားတို့ အထူးရှောင်ကြဉ်ကြသည့် လှိုင်းကြက်ခွတ်များ။

အဝေးမှကြည့်လျှင် မှီပွင့်ကြီးများကို စိတန်းပုံထားသည့်နှယ် အနိမ့်အမြင့်ကြီးစွာသော လှိုင်းခေါင်းဖြူကြီးများ ရေပြည့်ခါနီးမှ ရုတ်တရက် ပေါ်လာတတ်သည့် ဒီလှိုင်းဂယက်များ။

...စသည်ဖြင့် အမျိုးအစားများစွာရှိသည့်အနက်မှ ယခု ဖြစ်ပေါ်နေသော လှိုင်းအမျိုးအစားမှာ လှိုင်းခေါင်းဖြူ အမျိုးအစား ဖြစ်သဖြင့် အတန်ငယ် စိတ်သက်သာမှုရသွားသည်။ လှိုင်း အနိမ့်အမြင့်ကြီးသည်မှအပ သွားတတ်လျှင် အန္တရာယ်မဖြစ်မှန်းကို လွမ်းမေသိထားလေပြီ။

သို့သော် ခတ်အားဖြင့်သွားသည်ထက်စာလျှင် ရေစုန်လေစုန်ပေမို့ ရွက်အားဖြင့်သွားလျှင် ပို၍ကောင်းမည်ကို သိထားသော်လည်း ရွက်တိုင်နှင့် ရွက်မပါလာသဖြင့် တဖုနာတာပဲဟု တွေးမိလေသည်။ သို့သော် လက်ချည်းခတ်နေ၍ဖြင့် အချိန်မမီနိုင်ပဲ ရွက်အားကုလျှင် အဆင်ပြေနိုင်မည်ကို သိသဖြင့် ကြာကြာတွေးတောမနေတော့ပဲ ကမ်းနံဘေးရှိ ဓနိတောမှ ဓနိလက်နှစ်လက်ကို ခုတ်ယူလိုက်ပြီး ရွက်ဆိုင်းကြိုးသဖွယ် ချည်ထားလိုက်လေသည်။ အားလုံးပြီးစီးသောအခါမှ လှေကို မြစ်လယ်ထဲသို့ ခတ်သွင်းလိုက်လေသည်။ အဝေးမှ မြင်ရစဉ်က ထိုမျှလောက်မကြီးဟု ထင်ရသော်လည်း လှိုင်းကြားထဲ ရောက်သွားသောအခါမှာ ချောက်ကမ်းပါးအတွင်းသို့ ကျနေသကဲ့သို့ဖြစ်ပြီး လှိုင်းထိပ်သို့ရောက်လျှင် တောင်ထိပ်သို့ ရောက်နေသလိုရှိ၏။

ယခုလှ လေမိုးထန်ချိန်ဝယ် ခရီးသွားသူဟူ၍ တစ်စင်းတစ်လေမျှ မတွေ့ရပဲ ကြည့်လေရာ လှိုင်းခေါင်းဖြူကြီးများကိုသာ မြင်နေရသော်လည်း အားငယ်ကြောက်ရွံ့စိတ် မဖြစ်မိပေ။ ဓနိကိုင်း

နားကို လေတိုးသည့်အရှိန်ကြောင့် လှေကလေးမှာ ရှေ့သို့ဟဲကနဲဟဲကနဲ ထိုးတက်သွားလေသည်။ လွမ်းမေသည် အသွားဖြောင့်စေရန် လှေပုံမှနေ၍ လှော်တက်ဖြင့် တက်မထိန်းပေးနေသည်။ လေသည် တစ်စတစ်စ ပို၍ပို၍ တိုးလာလေလေ။ လှိုင်းလုံးကြီးများ ပိုကြီးလာလေလေ လွမ်းမေ လှေကလေးမှာပို၍ သွားလေလေဖြစ်နေပြီ။

လေနှင့်အတူပါလာသော မိုးစက်တို့သည် အရှိန်အဟုန်ပြင်းစွာဖြင့် သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ဝိုက်သို့ ထိမှန်လေသည်။ လေတိုက်လွန်းသဖြင့် ခမောက်ရွတ်ထားသောကြောင့် တစ်ပတ်သို့ ထုံးထားသော ဆံပင်တို့မှာ မျက်နှာတစ်ဝိုက် လွန်လူးလှုပ်ရှားနေလေသည်။

လွမ်းမေသည် လောလောဆယ် ကြုံတွေ့နေရသော အခြေအနေတို့ ခေတ္တ မေ့လျော့ကာ ယခုအချိန်လောက်ဆိုလျှင် အဘစိတ်ပူရွာရောမည်။ ယခုရလာသော ငါးများကို ရောင်းပြီးလျှင် အဘဝေးနားကို ကောင်းမွန်သည်အထိ ကုသနိုင်တော့မည်ကို တွေးတောနေမိလေသည်။

ရုတ်တရက် ကြည့်နူးမှုကြောင့် သတိလက်လွတ် ဖြစ်သွားချိန်တွင် တက်မတစ်ချက်မှားသွားသဖြင့် လှေထဲ လှိုင်းတစ်လုံး ဝေါခနဲဝင်လာလေရာ ရုတ်တရက်လန့်ဖျပ်သွားမိလေသည်။ ကပျာကယာဝင် သတိကိုထိန်း၍ တက်မကို ပြန်ခတ်လိုက်သည်။ ရေသည် လှေတံကုမြုပ်ခန့်မျှသာ ဝင်လာသဖြင့် သက်ပြင်းချမိလေသည်။

နောက်ထပ် ထိုမျှလောက် လှိုင်းတစ်လုံးအဝင်ခံရလျှင် လှေဖြူသွား
ဧည့်ကို သိထားသဖြင့် စိတ်မပြန်မိအောင် ထိန်းနေရသည်။

လေသည် အဟုန်ပြင်းစွာဖြင့် တိုး၍တိုး၍ လာလေသဖြင့် နာမည်
ကျော် ပြန်မလော့မြစ်တွင်းဝယ် လှိုင်းလုံးကြီးများမှာ တိုး၍ တိုး၍
ကြီးလာပြီ။ လေထဲ မိုးထဲမှာပင် ကမ်းခြေဆီမှ ရေပြည့်ဘုတ်အော်သံ
သဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်ရသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ရွာဆီမှ မှန်ဝါးသော မီးရောင်ပျံပျံကို လှမ်းမြင်လိုက်
သဖြင့် ဝမ်းသာပီတိအဟုန်များ တလိမ့်လိမ့်တက်လာလေသည်။

သူမရလဲမှာ ဝမ်းသာပီတိအဟုန်များသည် ပြန်မလော့လှိုင်း
ထက် အရှိန်အဟုန်များမည်ကို တွေးတော၍ သံသယဖြစ်ဖွယ်
မလိုပါချေ။

ခန့်ရွက်လှေကလေးသည် ရွာခြေဆီသို့ ဦးတည်ဝင်သွားလေပြီ
တကား။

ကျွန်တော်နှင့်ဂမ္ဘီရဒဂလွဲများ

ကျွန်တော်ရေးသားခဲ့သော လုံးချင်းဝတ္ထုများ၊ မဂ္ဂဇင်းများ၌
ဖော်ပြသော ဝတ္ထုတို ဝတ္ထုရှည်အများစုမှာ ဘဝသရုပ်ဖော် စွန့်စားခန်း
ဝတ္ထုအမျိုးအစားများပင် ဖြစ်သည်။ လုံးချင်းဝတ္ထုဆယ့်ငါးအုပ်ခန့်နှင့်
ဝတ္ထုတိုရှည် ဆောင်းပါးတစ်ထောင်ခန့် ရှိချေရာမည်။

ဒါပေမဲ့ စာရေးရတာ စိတ်အပျော်ရွှင်ဆုံးဖြစ်ရသော ဝတ္ထုများမှာ
သောင်းပြောင်း၌ရေးခဲ့သော ဝတ္ထုတိုကလေးများပင်ဖြစ်သည်။ တစ်
နှစ်ကို နှစ်ပုဒ်သုံးပုဒ်လောက်ပါသော ထိုဟာသဝတ္ထုတိုကလေးများမှာ
ကျွန်တော်ဘဝအတွေ့အကြုံများ ငယ်စဉ်က အကြောင်းများကို
အခြေခံရေးသောအကြောင်းအရာများ ဖြစ်တာကြောင့် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
အိုဝတ္ထုကလေးများ ရေးသားဖော်ပြခဲ့သော အချိန်တွင် စိတ်ထဲ၌ ကြည်
ပျော်ရွှင်ခဲ့ရသည်။

တကယ်တော့ ဟာသဝတ္ထုဆိုတာ ဘဝအတွေ့အကြုံမရှိဘဲ

ဘယ်လိုမှ ရသမြောက်အောင် ရေးဖို့မလွယ်သောအကြောင်းအရာ မျိုးဖြစ်သည်။

သို့ကြောင့် ဆရာအိုကြာကွေး၊ ဆရာမင်းလူတို့ကို အားကျ ချီးကျူးမိပါသည်။

၎င်းတို့ရေးသော အကြောင်းအရာများမှာ ဘဝအတွေ့အကြုံ များကို ဟာသရွှထောင့်ဘက်မှကြည့်၍ ရေးသားသော ဝတ္ထုများ ဖြစ်သောကြောင့် ဖတ်မိလျှင် ဟဒယ နှလုံးရွှင်ပြီးစေပါသည်။ ဟာသ ဉာဏ်ဟူသည် လူတိုင်း၌ မရှိနိုင်ပေ။ ရှိလျှင်သော်မှ အခြားသူ အတွက် ပြန်လည်ရေးပြရန် မလွယ်ကူပေ။

ကျွန်တော် တွေဖူးသော မိတ်ဆွေများထဲတွင် ဟာသဉာဏ် ရှိသူများမှာ အပေါင်းအသင်းပိုများသည်ကို သတိပြုမိသည်။

၎င်းတို့နှင့်တွေ့လျှင် စိတ်ညစ်စရာ မဖြစ်ဘဲ ရယ်စရာ မောစရာ များပြော၍ စိတ်ပျော်ရွှင်မှုဖြစ်စေသည်။ ၎င်းတို့မှာ အကြောင်းအ ရာတစ်ခုကို ဟာသရွှထောင့်ဘက်မှကြည့်ရာတွင် အလွန်တော် သော ပုဂ္ဂိုလ်များ ဖြစ်ကြသည်။

ဒီနေရာတွင် အံ့ဩစရာကောင်းသောအချက်က ကဗျာဆရာ စစ်စစ်တစ်ယောက်ဖြစ်သော သူကြည့်လျှင် ဘယ်လိုမှ ဟာသဉာဏ် ရှိဟန် မတူသော ကျွန်တော်မသိသောနေရာတွင် ရှိချင်လည်း ရှိစေ လိမ့်မည်။ ကိုကောက်ကြီး (ကောက်နွယ်ကနောင်) က သောင်း

ပြောင်းထွေလာရယ်စရာမဂ္ဂစင်းကို ကြာတောင့်ကြာရှည် အောင်မြင် အောင် ခွဲကောင်းကောင်းဖြင့် လုပ်ကိုင်နေခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ရယ်စရာစာမူတွေကို ဘယ်လိုဖတ် ဘယ်လိုခံစားပြီး ရွေးချယ် တည်းဖြတ်နေသလဲတော့ မသိပါဘူး။ အခုဆိုရင် သူ့နောက်က ပရိ သတ်တွေ ဘယ်လောက်များနေပြီဆိုတာ လစဉ်ဖွဲ့ပြနေတဲ့ ရယ်စ ရာအဖွဲ့ဝင် စာရင်းကိုကြည့်ရင် သိနိုင်ကြသွားမည်။

ကဲ..ဒါကထားတော့။

ကျွန်တော် ပြောချင်တာက ရယ်စရာကောင်းတဲ့ လူနှစ်ယောက် နဲ့ ရယ်စရာကောင်းတဲ့ အဖြစ်အပျက်ကလေးတွေပါပဲ။ တစ်ယောက် က ယနေ့မဂ္ဂစင်းစာမျက်နှာများပေါ်မှာ သူရေးတဲ့ ဂမ္ဘီရဆန်းကြယ် ဝတ္ထုရှည်တွေဟာ မပါလျှင် မပြီးသလောက် နေရာယူထားတဲ့ သူပါပဲ။ နက္ခတ္တရောင်ခြည်၊ လပြည့်ဝန်း၊ ဂမ္ဘီရ၊ ရောင်ပြန်၊ လျှို့ဝှက် ဆန်းကြယ်၊ မနုစာရီအစရှိတဲ့ မဂ္ဂစင်းတွေမှာကလောင်ခွဲအမျိုးမျိုး နဲ့ ရေးနေသူပါပဲ။

ဒါတင်ဘယ်ကမလဲ တောတောင်မာယာရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်များ ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်နဲ့ တော၊ တောင်၊ ပင်လယ်၊ မြစ်၊ ချောင်း၊ အင်းအိုင် တွေထဲက လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို အမြဲရေးခဲ့တယ်ဆိုပါတော့။ ဘယ် တောက ဘယ်လိုမာယာများတယ်၊ ဘယ်တောင်က ဘယ်လိုသဘာ ဝရှိတယ်၊ ဘယ်တောကောင်ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်က ဘယ်လိုဆိုပြီး

ဝညာလေးဆောင်းပါးတွေ၊ ဝတ္ထုတွေရေးနေတဲ့သူပါပဲ။ တစ်နေ့တော့ တို့ကထီးရိုးတောင်တန်းဘက်ကို သာသနာပြုအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့နဲ့ လိုက် သွားတယ်။ ရန်ကုန်က ထွက်တာနောက်ကျလို့ ကင်ပွန်းစခန်းလမ်း ရောက်တော့ ညဉ့်ကအတော်နက်နေပြီ။ မီးကလည်းမရှိ၊ မိုးကလည်း တဖွဲဖွဲရွာနေတော့ အမှောင်ထုက အတော့်ကို ဖုံးထားတယ်။

တစ်ယောက်က....

“အခုလောက် မှောင်တဲ့လမ်းမှာ သွားရတာတော့ နည်းနည်း တော့ လန့်သလိုပဲ”

ဟုပြောသည်။

“ဘာကြောက်စရာရှိလဲဗျာ ကျွန်တော်တို့ကားပေါ်မှာ တော အကြောင်း တောင်အကြောင်းကို အင်မတန် နှံ့စပ်ကျွမ်းကျင်တဲ့ တောတောင် မာယာလျှို့ဝှက်ချက်များ ဆောင်းပါးရေးတဲ့ စာရေး ဆရာပါလာတာပဲ။ အကြောင်းရှိရင် သူ့ကို အားကိုးနိုင်တာပဲ”

ဟု ကျန်တစ်ယောက်က ပြောသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ ကားကချောင်းကူးတံတားတစ်ခုကို လွန်ပြီး တောစပ်ဘေးမှာ ရုတ်တရက်ရပ်သွားပါတော့သည်။ ကားထဲမှာ ပါတဲ့ လူတွေက ဘာများဖြစ်လို့ပါလိမ့်ဆိုပြီး ဟိုကြည့်ဒီကြည့်နဲ့ပေါ့။

အဲဒီအချိန်မှာ ကားပေါ်မှာပါလာတဲ့ ဂမ္ဘီရစာရေးဆရာက ချုံ ကြားထဲက နီနီရဲ့ရံ ဝင်းဝင်းလက်မျက်လုံးကြီးနှစ်လုံးလို အရာမျိုးကို

အရင် လှမ်းမြင်သွားသည်။

“ဟော သတိထားကြဗျို့၊ သတိထားကြ ကျုပ်တို့ကို တော ခြောက်နေပြီ”

“ဘယ်မှာလဲဗျ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟိုမှာ မတွေ့ဘူးလား ဇောကြားထဲက ကျုပ်တို့ကို ချောင်း ကြည့်နေတဲ့ မျက်လုံးကြီးတွေ”

ထိုအခါ ရှေ့ခန်းမှ ဆင်းလာတဲ့ ကားဆရာ ကိုသန်းဝင်းစကား ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့တစ်တွေ မပြုံးဘဲ ဝါးလုံးကွဲရယ်လိုက်ကြသည်။

“ဪ ဒီစာရေးဆရာနယ် ခက်ရန်ကော မြို့ကနေ တောကို တစ်ခေါက်မှ မရောက်ဖူးဘဲ တောတောင်မာယာအကြောင်းတွေ ရေးနေတာကိုး ဒါ သရဲမီးမဟုတ်ပါဘူး စာရေးဆရာရဲ့”

“ဒါဖြင့် ဘာလဲ”

“ဒါ ချောင်းကူးတံတားတိုင် နှစ်တိုင်မှာကပ်ထားတဲ့ အလင်းပြန် ရောင်ပြန်ချပ်တွေပါ။ ကျွန်တော်တို့ကားရဲ့ နောက်ဘက်က မီးအနီ ရောင်နဲ့ထိပြီး အလင်းပြန်ထွက်နေတာပါ။ မှောင်ရိပ်ထဲမှာ ရုတ်တရက် ကြည့်ရင်တော့ သရဲမီးလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ ကြောက်စရာပေါ့။

ရန်ကုန်ရောက်ရင် ကင်ပွန်ချောင်းလမ်းက သရဲမီးဆိုပြီး ဝတ္ထု ရေးလို့ရတယ်”

ဟု ကိုသန်းဝင်းက ရှင်းပြရာ ထိုဂမ္ဘီရ စာရေးဆရာမှာ တစ်ခွန်း

မှ ပြန်မပြောတော့ချေ။

တစ်ယောက်ကတော့ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းလည်းဖြစ် ရေးဖော်ရေးဖက်လည်းဖြစ်တဲ့ စာရေးဆရာတစ်ယောက်ပါပဲ။ သူက စာရေးရုံမကဘူး၊ လက္ခဏာလည်း ဟောတယ်၊ တိုင်းရင်းဆေးတွေ ဘာတွေလည်းဖော်တယ်။ တိုင်းရင်းဆေး လေးဘာသာသင်တန်းတွေ ဘာတွေအောင်ပြီးသားဆိုတော့ မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ လက္ခဏာဆောင်းပါးတွေ ရုပ်ပိုင်းညှိညှိရပညာတွေ ဆေးပညာပေးဆောင်းပါးတွေ အမြဲရေးသည်။ အထူးသဖြင့် ဆေးဖက်ဝင်တဲ့ သစ်သီး၊ သစ်ညှု၊ သစ်ရွက်၊ သစ်ပင်တွေကို လေ့လာပြီး ဆောင်းပါးတွေပဲ အမြဲရေးလေ့ရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့ အပေါင်းအသင်းတွေ တော်ရုံတန်ရုံ ထသွား၊ ထလာရောဂါဖြစ်တာလောက်တော့ ဓာတ်တိုင်ကိုကြည့်ပြီး သူညွှန်းတဲ့ အစားအစာတွေစားလိုက်၊ သောက်လိုက်ရုံနဲ့ ဆေးမသောက်ရဘဲ သက်သာပျောက်ကင်းနိုင်ပါတယ်။

အဲဒီလောက်ကို တိုင်းရင်းဆေးမှာ နှံ့စပ်ကျွမ်းကျင်တာ၊ တစ်ခါက စရီးအတူသွားကြရင်း သူ့ကိုနာမည်ပြောင်တစ်ခုပေးမိလို့ ကျွန်တော့်ကို ဒေါပွဲခဲဖူးသေးတယ်။

“တိုမြန်မာစာပေလောကမှာ ထင်ရှားတဲ့ စာရေးဆရာကြီးတစ်ဦး ရှိခဲ့ဖူးတယ်၊ ဟံသာဝတီ ဦးဘရင်တဲ့ ကြားဖူးလား”

“ကြားဖူးတာပေါ့”

“နာမည်ရှေ့မှာ ဟံသာဝတီနေပြည်တော်ကို ဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ ဒါမှမဟုတ် ကိုယ်စားပြုတဲ့အနေနဲ့ ဟံသာဝတီတပ်တာ ဖြစ်မယ်၊ ဆရာကိုလည်း နာမည်ရှေ့မှာ ဘွဲ့တစ်ခုတပ်ပေးချင်တယ်”

သူကအဟုတ်မှတ်ပြီး...

“ဘယ်လိုဘွဲ့မျိုးတပ်မှာလဲ”

ဟု ပြုံးစိစိဖြင့် ပြန်မေးသည်။

“ဆရာက တိုင်းရင်းဆေးပညာမှာ နှံ့စပ်ကျွမ်းကျင်လေတော့ ဟံသာဝတီ ဦးဘရင်လို နာမည်ကြီးသွားအောင် ဟံသာဝတီ ဆရာဟိန်းလို့ နာမည်ပေးရင် မကောင်းဘူးလား”

“ကျုပ်က ကြည့်မြင်တိုင်မှာမွေးတာ ဘာကြောင့် ဟံသာဝတီတပ်ရမှာလဲ”

“မဟုတ်ဘူးလေ ဆရာရယ် ကြံတောသမိုင်းက ဟံသာဝတီအပိုင်းနားမှာရှိတာဆိုတော့ ဆရာဆေးကုပေးသမျှ ကြံတောရောက်တာကို ဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ ဆရာနာမည်ရှေ့မှာ ဟံသာဝတီ ဆရာဟိန်းလို့ခေါ်ရင် ကောင်းမလားလို့ပါ”

အဲဒီလို ဘွဲ့ပေးတာကောင်းလို့ ကျွန်တော့်ကို စကားမပြောဘဲ နေခဲ့တာရက် အတော်ကြာခဲ့သည်။

အဲဒီအချိန်တုန်းက ကြံတောသမိုင်းကလည်း ဟံသာဝတီအပိုင်းနားက မရွေ့ရသေးတာဆိုတော့ သူ့စိတ်ဆိုးမယ်ဆိုရင်လည်း

ဆိုလောက်သည်။ အဲဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ညောင်လေးပင် အလွန်က အင်းဝိုင်းတောရကို ရောက်သွားကြသည်။ အင်းဝိုင်း ဆရာတော်ကိုးပြီး ညောင်ပင်ကြီးရွာကို ခရီးဆက်ကြသည်။ ညောင်ပင်ကြီးရွာရောက်တော့ အမေထွေးရဲ့ ကျောင်းမှာ ညအိပ်တည်းကြရသည်။ ကျောင်းက လယ်ကွင်းအစပ်နားမှာ ဆောက်ထားတာဆိုတော့ တည်းခိုရတာ လွတ်လပ်မှုရှိသည်။

ကျောင်းပေါ်က ပြတင်းပေါက်ဖွင့်ပြီး လှမ်းကြည့်ရင် မလှမ်းမကမ်းမှာရှိတဲ့ ဥယျာဉ်ခြံတွေကို မြင်ရသည်။

တစ်နေ့တော့ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ဆေးဆရာက အံ့ဩဖွယ်ရာကောင်းတဲ့ မြင်ကွင်းတစ်ခုကိုကြည့်ပြီး မှတ်ချက်တစ်ခုချလိုက်သည်။ သူမှတ်ချက်ကို ကြားလိုက်ရတဲ့ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေဟာ ပြတင်းပေါက်ကို အပြေးအလွှားသွားကြည့်ကြရသည်။

သူ့ရဲ့မှတ်ချက်ကတော့....

“ဪ အခုမှ သိရတယ်၊ ကြောင်လျှာသီးဆိုတာ ကြီးမှ အပြားဖြစ်သွားတာကိုး သီးခါစငယ်ငယ်တုန်းက အလုံးလေးတွေ ဟူ၍ဖြစ်သည်။

“ဟင် ဘယ်မှာလဲ”

“ဟိုမှာလေဗျာ ကြောင်လျှာပင်က သီးနေတာ မတွေ့ဘူးလား အတောင့်ကြီးသွားတော့ အပြားဖြစ်သွားတာ သီးခါစကအလုံးလေး

တွေဗျ”

“မဟုတ်ပါဘူး ဆေးဆရာရယ် ကြောင်လျှာသီးဆိုတာ ကြီးမှ ပြားတာ မဟုတ်ပါဘူး သီးခါစလည်း ပြားတာပါပဲ”

“တယ်ခက်တဲ့လူတွေပဲ ဟိုကြောင်လျှာပင်က အသီးလုံးလေးတွေ သီးနေတာ မတွေ့ကြဘူးလား”

“မဟုတ်သေးပါဘူးဗျာ ကြောင်လျှာပင်ကြားထဲမှာ လဲမို့ပင်က ဝင်ပေါက်နေတာပါ။ ဒီအချိန်မှာ လဲမို့ပင်က အရွက်လုံးဝမရှိဘဲ အသီး သီးနေတာပါ။

ဒါကြောင့် ခင်ဗျားက ကြောင်လျှာပင်လို့ ထင်နေတာပါ။ တကယ်တော့ ကြောင်လျှာပင်ကသပ်သပ် လဲမို့ပင်က သပ်သပ်သီးနေတာပါဗျာ”

မယုံလို့ အနားသွားကြည့်တော့ ကြောင်လျှာပင်ကြားထဲမှာ လဲမို့ပင်လေးက ဝင်ပေါက်နေပြီး အရွက်မရှိဘဲ သီးနေတော့ ရုတ်တရက်ကြည့်လျှင် ကြောင်လျှာပင်က အသီးလုံးကလေးတွေ သီးနေတယ်လို့ ထင်လောက်စရာပါပဲ။

“အင်း... တိုင်းရင်းဆေးဖက်ဝင် အပင်တွေအကြောင်း ရေးနေတဲ့ စာရေးဆရာရေ ကြောင်လျှာသီးမှန်းမသိ လဲမို့သီးမှန်း မသိ ရေးသည့် ဟံသာဝတီဆရာဟိန်းဆိုပြီး နာမည်ထပ်ကြီးနေဦးမယ်ဗျို့”

ဟု တစ်ယောက်က ဝင်ပြောလိုက်တော့ စာရေးဆရာခမျာ

ဘာမှပြန်မပြောနိုင်တော့ဘဲ ခပ်ရှက်ရှက်အမူအရာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ အနားက ထွက်သွားတော့သည်။

ကဲ...ကိုကောက်ရေ။

အခု ရေးတဲ့အကြောင်းတွေကတော့ စိတ်ကူးယဉ်မဟုတ်တဲ့ ဖြစ်ရပ်မှန် ဟာသတွေပေါ့ဗျာ။ ဒီအကြောင်းတွေကို ဖောက်သည်ချ လို့ ကျွန်တော့်ကို စိတ်ခုတ်လူတွေက ခုကြဉ်းမှာဗျ မတတ်နိုင်တော့ ဘူး။

သောင်းပြောင်းအတွက် ရေးစရာကလည်း သိပ်မရှိတော့ ဒီ အကြောင်းတွေကိုမှ မရေးရင်လည်း မဖြစ်တော့ဘူး စိတ်ခုကြရင် လည်း နောက်တစ်ခါတွေ့ရင် လက်ဖက်ရည်တိုက်ပြီး တောင်းပန် ရရုံအပြင် မရှိပါဘူး။

နောက်လတွေမှာလည်း အခုလို ခပ်တည်တည်နဲ့ လွဲခဲ့ကြတဲ့ ရယ်စရာကောင်းတဲ့အကြောင်းတွေကို ကာယကံရှင်တွေကို လက် ဖက်ရည်တိုက်ခွင့်တောင်းပြီး ဆက်ရေးရပါဦးမယ်။

လွမ်းရစ်တော့ မြသီတာ

နေ့နှောင်းကာလပင်ဖြစ်လင့်ကစား မြူနှင်းတို့က ဝေဝေဆိုင်ဆိုင် နှင်းနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ခြုံသိုင်းထားနေဆဲပင်။ နှင်းမှုန် နှင်းစက် များသည် ဟိုးအဝေးတွင်လှမ်းမြင်နေရသော စပ်ဖန္ဒယ်လုံတောင်တန်း များအား ခေါင်းတစ်ခုလုံး ပွေးပွေးဖြူလျက်ရှိသော အဘိုးအိုတစ်ဦး လို ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေစေ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ဝေခနဲတိုက်ခတ်လာ သော လေအေးအေးကြောင့် အအေးဒဏ်က ပိုမိုလာသည်။ မြသားရောင် သစ်ရွက်သစ်ခက်များပေါ်တွင် နှင်းခဲများတင်နေသည်မှာ ဝါဂွမ်းဆုပ် ခြွေးများ သဖွယ်ပင်။

ထိုအချိန်တွင် တောင်တက်လမ်းအတိုင်း ဂျစ်ကားတစ်စီး မောင်း တက်လာသည်။ တစ်ပတ်တစ်ခါမှသာလာလေ့ရှိသော ခရီးသည် ဦးပေးသောကားပင်။ ကားသည် ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများ မညီ နညာခင်းထားသော နှင်းဆမ်းသည့်လမ်းပေါ်၌ ခက်ခက်ခဲခဲ တက် လာခြင်းပင်။

လမ်းချိုးကွေ့ တစ်ခုနားရောက်သောအခါ ကားရပ်သွားသည်။ ထို့နောက် ကားပေါ်မှ ခရီးသည်တစ်ဦး ဆင်းလာသည်။ ကားသမားက အထုပ်အပိုးများကုန်ချပေးသည်။ ပြီးလျှင် ကားက ရှေ့ဆက်မောင်းသွားလေသည်။

ကျောက်ခင်းလမ်းပေါ်တွင် တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့သော မြသီတာသည် ပတ်ဝန်းကျင်သို့ နှုတ်ကြည့်လိုက်သည်။ မိမိနှင့် စိမ်းလွန်းသော သည်ဒေသကို ဦးစွာတစ်ယောက်တည်း ရောက်လာခဲ့ခြင်းပင်။ အေးမြလှသော နှင်းမှုန်နှင်းစက်များက သူမ၏ အားငယ်နေသော နှလုံးသားကို ဆုပ်နယ်လိုက်သည့်ပမာ စိမ့်ခနဲ စိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွားစေသည်။

နဖူးဆံစတွင် တွဲခိုလာသော နှင်းစက်များအားလက်ဖြင့် သင်ဖယ်ချရင်း သက်ပြင်းတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။ ယခုနေအခါများ မိမိချစ်သူ ကျော်မင်းမောင်တစ်ယောက် မိမိအနီးတွင် ရှိနေဖုံလျှင် အဘယ်မျှကောင်းလိမ့်မလဲဟု သတိတရတွေ့နေမိသည်။

ယခုတော့ ချစ်တဲ့သူက အဝေးဆုံးမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ မထူညီသော ဆုံးဖြတ်ချက်များ မညီမျှသော ဘဝများ ရှိနေသမျှတော့ ယခုလိုဝေးနေကြရဦးမည်သာ။

တောင်ခြေဘက်ဆီမှ ခပ်ရေးရေးမြင်နေရသော ရွာဘက်သို့ မျှော်ကြည့်ရင်း ခရီးဆက်ရန်ပြင်ဆင်လိုက်သည်။ ထိုအခိုက် နှင်းမှုန်

ကြားထဲမှ လူတစ်ယောက်ထွက်လာသည်။ မိမိအတွက် အကူအညီ ရလိုရငြား ကြည့်နေစဉ် ထိုသူက အနားရောက်လာပြီး မြသီတာအနီးတွင် ရပ်လိုက်သည်။ အကဲခတ်သလို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး “ဘယ်ကိုသွားမှာလဲခင်ဗျ ဟု စကားသံခပ်ဝဲဝဲဖြင့် မေးလာသည်။

“ကျွန်မ ဆန်ဂေါင်ရွာကို သွားမလို့ပါရှင်”
“ဟိုအထက်ဆန်ဂေါင်လား အောက်ဆန်ဂေါင်ရွာလား ခင်ဗျ”
“နောက် မူလတန်းကျောင်းသစ်ဆောက်တဲ့ရွာပါ ကျွန်မက အဲဒီကျောင်းမှာ တာဝန်ကျတဲ့ဆရာမပါ”

“ဪ ဒါဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ရွာက ကျောင်းပဲ၊ ကဲ လာလာ ဆရာမလေး ကျွန်တော်လည်း အဲဒီရွာကို သွားမှာပဲ ပေးပေး ပစ္စည်းတွေ ကျွန်တော် သယ်လာခဲ့ပါမယ်”

“အို နေပါစေရှင် အားနာစရာဖြစ်နေပါမယ်”
“ရပါတယ် ဒီပစ္စည်းလေးလောက်တော့ ကျွန်တော်တို့အဖို့ အပန်းကြီးတော့ပါဘူး ဆရာမလေးတို့လို အလှေအကျင့်မရှိတဲ့သူတွေ အဖို့ တောင်တက်တောင်ဆင်းလမ်းတွေမှာ ပစ္စည်းတစ်ခုခုပါရင် ကျောက်ခဲတစ်ခုလိုလေးလာရော့ဗျ”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် လူရွယ်က မြသီတာ၏ ခရီးဆောင်အိတ်နှင့် ခြင်းတောင်းကိုဆွဲပြီး ရှေ့မှထွက်သွားလေရာ မြသီတာကနောက်မှ ခပ်သုတ်သုတ်လိုက်ရလေသည်။

“ဘကြီးထွန်း၊ အရိုးပိုတိရေ ဒီမှာစဉ်သည်ပါလာတယ်ဗျ”
 ခြေတံရှည်အိမ်တစ်လုံး၏ ပိတ်ထားသော ခြံတံခါးဝရောက်
 သောအခါ လူရွယ်က အသံပြုလိုက်သည်။ ထိုအခါ အိမ်တံခါးဝမှ
 အသက်ငါးဆယ်ကျော် လူကြီးတစ်ယောက်နှင့် ဝေးဆယ်ကျော်
 ဝန်းကျင်ရှိ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး ခပ်သုတ်သုတ် ပြေးထွက်လာကြ
 သည်။

“ဟယ် သမီးမြသီတာ အကြောင်းမကြားဘာမကြားနဲ့ သမီး
 ရယ် လာမယ်မှန်းသိရင် ရိုးပိုးတိတို့ ကားလမ်းအထိ ဆင်းမကြိုရ
 ကောင်းလာကွယ်”

နှစ်ယောက်စလုံး အိမ်ပေါ်မှ ကပျာကယာဆင်းလာကြပြီး ခြံ
 တံခါး လာဖွင့်ပေးသည်။

“အိုး နီမောင်နဲ့ တွေ့လာတာကို တော်သေးတာပေါ့ကွယ်”
 လူရွယ်ကအထုပ်များကို ခြံထဲအထိလိုက်ပို့ပေးပြီး မြသီတာကို
 နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်ထွက်သွားလေသည်။

“သမီးလည်းလာဖို့ အစီအစဉ်တော့ရှိတယ်၊ ပြုန်းစားကြီးလာခဲ့ရ
 တော့ ဦးကြီးတို့ အရိုးတို့ဆီ အကြောင်းမကြားနိုင်တော့ဘူး ကား
 လမ်းက ဆင်းကာနီး ခုနက လိုက်ပို့တဲ့သူနဲ့တွေ့လို့ အဆင်ပြေသွား
 တာ”

“ဒီသူငယ်လေးက သဘောလည်းကောင်း စေတနာလည်း သိမ်

ကောင်းတာ သူ့နာမည်က နီမောင်တဲ့”

မြသီတာပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“သမီး ခုဒီကိုတစ်ခါတည်း လာခဲ့တာလား”

“ဟုတ်တယ်အရီး လာမယ့်ကျောင်းဖွင့်ရက်အမိ ခုကတည်းက
 ရောက်အောင် ကြိုလာရတာ မြို့နယ်ရုံးကိုလည်း တစ်ခါတည်း
 သတင်း ပို့ထားခဲ့ပြီးပြီ”

“သမီး အဖေအမေများလည်း ကျန်းမာကြရဲ့ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တဲ့ ကျန်းမာကြပါတယ် ဖေဖေ၊ မေမေတို့ကတော့ ဒီ
 လောက်ခေါင်တဲ့နေရာတွေကို လာမယ်ဆိုတော့ သိပ်သဘောမကျ
 ကြချင်ဘူးဦးကြီး၊ ဒါပေမဲ့ ဒီမှာက ဦးကြီးတို့ အရိုးတို့ရှိနေကြလို့သာ
 ခိတ်ချပြီး လွှတ်လိုက်ကြတာ”

“ဒီမှာတော့ ဘာမှပူစရာမရှိပါဘူး စားရေးသောက်ရေးကအစ
 အရိုးတို့တာဝန်ထား ကျောင်းဆောင်နဲ့ကလည်း မဝေးလှလေတော့
 သွားရေးလာရေးက အဆင်ပြေပါကွယ် နောက်ပြီး အရိုးတို့မှာ သား
 ဆောက်သမီးခံမရှိဘူး နှစ်ယောက်ထဲရှိကြတာ ခုလို သမီးရောက်လာ
 တော့ ဝမ်းသာစရာပေါ့ကွယ်”

မြသီတာအဖို့ ကျေနပ်ဖွယ်ကောင်းသော စဉ်ဝတ်ကျောပွန်မှု
 နားကြောင့် ရင်ထဲ၌ ဖော်မပြနိုင်လောက်အောင် ဝမ်းသာကြည်နူး
 နှင်း ပြစ်မိလေသည်။

အပြင်ဘက်မှ အရှိန်မသေသေးသော နှင်းစက်များသည် အိမ်ထဲမှတစ်ဆင့် ရင်ထဲသို့တိုင်စိမ့်ဝင် ပြန့်ဆွတ်လျက်....

မီးဖိုပေါ်၌ ကျောက်ခဲဆွဲထားသော သားရေကြိုးများမှာ နန်းကြိုးသဖွယ် တင်းနေသည်။ ကိုင်ကြည့်လျှင် တုတ်တစ်ချောင်းလို မာနေသည်။ ဗျူးခြေထောက်သားကို ပြုလုပ်ထားသော လင်းလေးကိုိုင်ရင်း ၎င်းသားရေကြိုးအားတပ်ဆင်လိုက်သောအခါ စောင်းကြိုးသဖွယ် တင်းသွားသည်။ တော်ရုံခွန်အားဗလပြည့်စုံရုံနှင့်တော့ သည်လိုလေးမျိုးကို ၎င်းဖိုမဆိုထားဘိ လေးကြိုးတင်နိုင်ရန်ပင် မလွယ် ကူစေရှေးခေတ်ကလို ဗိုလ်ခြေတစ်ထောင်တင်မှ ရသည့် လေးမျိုးမဟုတ်သော်လည်း အလေ့အကျင့် မရှိပါက တင်ရန်၊ ပစ်ရန် မလွယ်ကူနိုင်သော လင်းလေးမျိုးပင်။ နီမောင်သည် သူ၏ စိတ်တိုင်းကျ ခြလုပ်ပြီးထားသော လေးညှို့တွင် မြားတစ်ချောင်းတပ်၍ နံရံမှ ပစ်မှတ်ဆီသို့ ချိန်ရွယ်လျက် ပစ်လွှတ်လိုက်သည်။ အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ဖြာထွက်သွားသော မြားတံသည် ပစ်မှတ်ပြုလုပ်ထားသော စက်ဝိုင်း၏ အလယ်ကို သွားရောက်စိုက်နေသည်။ အရှိန်ပြင်းထန်လွန်းသောကြောင့် ငှက်မွှေးတပ်အမြီးဖျားမှာ ယခုတိုင် ခါယမ်းနေဆဲ။ နီမောင်သဘောကျစွာဖြင့် လျှောက်သွားပြီး မြားကိုနှုတ်ယူသောအခါ အသည်းနှလုံးပုံ ခြလုပ်ထားသော ပစ်မှတ်ပျဉ်ပြားလေးမှာ နှစ်ခြမ်းကွဲလျက် အောက်သို့ ပြုတ်ကျသွားလေတော့သည်။

“နီမောင် ဟေး နီမောင်”

အောက်ဘက်မှ ခေါ်သံကြားသောကြောင့် ပြတင်းပေါက်မှ ကြည့်လိုက်သည်။ မိမိသူငယ်ချင်း ထွန်းလှစ်ကိုမြင်ရသည်။

“ဝေး ကာလဲဟ”

“မင်း တောင်ပေါ်မတက်ရင် ဦးကြီးထွန်းက သူ့အိမ်ဘက် ဓဏလာခဲ့ပါအုံးတဲ့ဟ”

ပြောပြီး ရှေ့ဆက်လျှောက်သွားသည်။ နီမောင်ရင်ထဲ နှလုံးခုန်သံ နည်းနည်းမြိန်လာသည်။ ဦးကြီးထွန်းမှာမည် ကြားလိုက်ရုံဖြင့် တစ်နေ့က သူနှင့်ဆုံဆည်းခဲ့ကြသော ဆရာမလေးမျက်နှာကို ကွက်ခဲ ဖြင့်ယောင်လိုက်မိသည်။ သို့သော် ကြာရှည်ဆက်မတွေးတော့ဘဲ လေးနှင့်မြားကို သူ့နေရာပြန်ထားလိုက်ပြီး သွားရန်ပြင်နေခိုက် မီးဖိုဘက်မှ အမေဖြစ်သူဒေါ် နန်းမူ ထွက်လာသည်။

“ဓုန ဘယ်သူလာသွားတာလဲ ဘာလာပြောသွားတာလဲ သား”

“ဦးကြီးထွန်းက သူ့အိမ်ဓဏလာခဲ့ပါတဲ့ အမေ”

နံရံထက်တွင်ချိတ်ဆွဲထားသော မှန်ချပ်ရှေ့တွင် မဖြီးမသင်ထားခဲ့သော ဆံပင်များကို သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်စေရန် ပြုပြင်ရင်း ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ဒေါ် နန်းမူက ထူးခြားသော သားဖြစ်သူ၏ အမူအရာကို အံ့ဩစွာငေးကြည့်နေသည်။

“အမေ ကျွန်တော်ခဏသွားလိုက်ဦးမယ်၊ ပြန်လာမှ အမင်း(ထမင်း) စားတော့မယ်”

“အေး...အေး”

နီမောင်သည် လှေကားကို တကူးတက ချမနေတော့ဘဲ ရှစ်တောင်ခန့်ရှိသော အိမ်အမြင့်မှ အောက်သို့ကြောင်တစ်ကောင်အလားပေါ့ပါးစွာ ခုန်ဆင်းလိုက်ပြီး နှင်းတောထဲပြေးဝင်သွားလေသည်။ ဒေါ်နန်းမူက အမူအရာထူးခြားနေသော သားဖြစ်သူကို နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေတော့သည်။

xxxxxxxxxxxxxxxx

“ဆရာမလေး..ဟိုးအဝေး မြူတွေကြားထဲ မှာမြင်နေရတဲ့ တောင်တန်းကြီးကိုတွေ့လား”

“တွေ့တယ် ကိုနီမောင်၊ အမြင့်ကြီးပဲနော်၊ အဲဒါ ဘာတောင်တန်းကြီးတွေလဲဟင်”

“အဲဒါ မြန်မာနိုင်ငံမှာ အမြင့်ဆုံးတောင်တန်းကြီးဖြစ်တဲ့ “ခဲကာဘိုရာဇီ” တောင်လို့ခေါ်တယ်၊ အမြင့်ပေပေါင်း ၁၉,၂၉၆ ပေ မြင့်တယ် ဆရာမလေး၊ အခုလို နှင်းကွဲတဲ့ နွေနှောင်းရာသီတွေမှာ တောင်ပေါ်မှာ ပန်းပေါင်းစုံတွေ ပွင့်နေလိုက်တာ၊ တကယ့်ပန်း ကုလားကြီး ဖြန့်ခင်းထားတဲ့အတိုင်း သိပ်သာယာတာပဲ”

“အို ရောက်ဖူးချင်လိုက်တာ ကိုနီမောင်ရယ်”

“ဆရာမလေးအချိန်ရရင် ကျွန်တော်လိုက်ပို့ပေးပါမယ်၊ ခုချိန်ဆိုရင်တောင်ပေါ်မှာ သိပ်စည်ကားတာ ဆရာမလေးရဲ့၊ ခန်းတောက်မြစ်၊ မချစ်ဥရှာတဲ့သူတွေ၊ နွယ်ချို၊ ကရဝေးရွက်စတဲ့ ပရဆေးဘက်ဝင်ရှာသူကရှာ၊ ရာသီဥတုက သာယာတော့ရလဲရကြတယ်လေ နောက်ဖြူ ပစ္စည်းဝယ်တဲ့သူတွေကလဲ ပွားပန်းခပ်များတာပဲ”

“ဘယ်ကလူတွေလဲဟင်”

“ဟို - နယ်ခြားဘက်ကလာကြတဲ့ တရုတ်လောပန်တွေပေါ့။ ဒီအချိန်မှာ တောင်ပေါ်မှာ ပျော်စရာလဲကောင်းတယ်၊ စိတ်ညစ်စရာလဲကောင်းတယ်၊ အစားအသောက် ဈေးတွေကလဲအရမ်းကြီးတယ်။ ဆေးလိပ်တို့ ဘာတို့ တလိပ်ကို ၄-ကျပ်၊ ၅- ကျပ်ပေးရတယ်။ အရက်တစ်ပုလင်း လေးရာငါးရာပေးရတယ်။ ပစ္စည်းရောင်းရတဲ့ငွေနဲ့ ကက်ဆက်ဝယ်သူဝယ် ဓာတ်ပုံရိုက်သူရိုက်နဲ့ပေါ့ ဆရာမလေးရယ် စိတ်ရှူးထနေတဲ့ လူတွေနဲ့ ကြုံရင် ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို ၄၀-၅၀ ပေးရိုက်ကြတယ်။ ကက်ဆက်တွေဘာတွေဆိုရင် ဓာတ်ခဲကုန်အောင်နားထောင်ပြီး တစ်ခုခုဖြစ်ရင် လွှတ်ပစ်ရင်လွှတ်ပစ်ခဲ့တာ”

“ညော် ဖြစ်ရလေ”

“ဟုတ်တယ် ကျွန်တော်တို့လို တောင်ပေါ်သားတွေဟာ ဘာအသိဉာဏ် မဟုတ်တမရှိကြဘူး၊ ဒီဘက်တွေက လမ်းပန်းအဆက်အသွယ်ကလဲမကောင်းတော့ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုနည်းတယ်လေ”

မြသီတာ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“အခုတော့ အရင်လို မဟုတ်တော့ပါဘူး။ နိုင်ငံတော်အစိုးရက မဖွံ့ဖြိုးသေးတဲ့ တောင်ပေါ်ဒေသတွေထိ တံတားတွေဆောက်၊ လမ်းတွေဖောက်လုပ်နေပါပြီကိုနီမောင်၊ မကြာခင် ဒီဘက်တွေကို လမ်းပန်းအဆက်အသွယ်တွေကောင်းလာမှာပါ”

နီမောင် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“လာ ဆရာမလေး ကျွန်တော်ဟိုတောင်ခြေဘက်တွေ လိုက်ပြပေးမယ်၊ ဦးကြီးထွန်းက နေရာအနှံ့ လိုက်ပို့ပေးပါလို့ မှာလိုက်တာ လျှောက်နိုင်ရဲ့လားဆရာမလေး”

“လျှောက်နိုင်ပါတယ် ကိုနီမောင်၊ ဒါထက် ကျွန်မကို ဆရာမလေး ဆရာမလေးလို့ မခေါ်ပါနဲ့လား ကိုနီမောင်၊ မြသီတာလို့ပဲခေါ်ပါနော်”

“ဪ ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ အားနာလို့ပါ ဆရာမလေး၊ အဲဟုတ်ပါဘူး မမြသီတာ”

“မြသီတာလို့ပဲ ခင်မင်ရင်းနှီးကြသူတွေချင်း ခေါ်သလိုခေါ်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါထက် ကိုနီမောင်ကျောင်းနေဖူးတယ်မဟုတ်လား”

“အဖေ ရှိတုန်းကတော့ မြစ်ကြီးနားမှာကိုးတန်းလောက်အထိ ပညာသင်ဖူးပါတယ်၊ အဖေမရှိတော့တဲ့ နောက်ပိုင်းကျောင်းဆ

ထွက်လိုက်ရတာ ကြာပါပြီ”

“ဟင် ဘယ်ရောက်သွားလို့လဲ စိတ်..စိတ်မရှိနဲ့နော်”

“အဖေဟာ တောင်ပေါ်မှာအမဲလိုက်ရင်း ဆုံးသွားတာပါ၊ ခုတော့ အမေ့ကို ကျွန်တော်ကပဲ တစ်လှည့်တာဝန်ယူပေးနေရတာပေါ့ မြသီတာရယ်”

“ဖြစ်ရလေရှင်”

နှစ်ယောက်သား တောင်ခြေဘက်လမ်းကြောင်းကလေးများ အတိုင်း စပ်ဖန္ဒယ်လုံတောင်ဘက်သို့ လျှောက်လာကြသည်။ ရာသီဥတု သာယာချိန်စို့ တောင်ပေါ်မှ ရှားရှားပါးပါး နေရောင်ခြည်များ ပင် ယှက်သန်းလျက်ရှိသည်။ နှင်းဆမ်းထားသော သစ်ရွက်သစ်ခက်များအပေါ် နေရောင်ခြည်ပက်ဖြန်းထားသည်မှာ ငွေရောင်တလက်လက် တောက်ပနေတော့သည်။ တောင်မျက်နှာပြင်တစ်ခုလုံး ရောင်စုံပန်းခင်းကြီးသဖွယ် ဖြစ်နေသည်။ နှစ်ယောက်သား တောင်ခြေရောက်အောင် လျှောက်ကြသည်။ တောင်ပေါ်တက်သူများ တောင်ပေါ်မှ ပြန်ဆင်းလာကြသူများက သူတို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး ပြုံးသွားကြသည်။ အချို့က နီမောင်တစ်ယောက် ကြီးပွားနေပါလားဟု မသိမသာ မေးခေါ်သွားကြသည်။

တောင်ခြေရောက်သောအခါ သစ်ပင်အမြင့်တစ်ခုပေါ်၌ ပွင့်နေသော သစ်ခွပန်းအချို့ကို မြသီတာအတွက် ခူးပေးသည်။ မြသီတာ

ယခုအချိန်၌ နယ်မှာကျန်ရစ်ခဲ့သော မိဘများကို လွမ်းဆွတ်မှုများ သူမ၏ချစ်သူ ကျော်မင်းမောင်အား တမ်းတစိတ်များ မှေးမှိန်ပျောက် ကွယ်နေတော့သည်။

ချစ်သောသီတာ

မြစ်ကြီးနားဘက်ကလာတဲ့ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ ကြုံလို့ စာရေးပေးလိုက်တယ်။ ခုလောက်ဆို သီတာ သီခေါင်လှတဲ့ ဆန်ဂေါင်ရွာကို နောက်နေရောပေါ့။ ကိုမောင်စကားကို သီတာ ဘယ် တော့မှ အရေးမထားဘူး။ သီတာလို ခေတ်ပညာတတ် နုနုနယ်နယ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်အဖို့ ခုလိုနေရာမျိုးကိုသွားဖို့ မသင့်ဘူး။ မြို့ မှာပဲ အလုပ်တစ်ခုခုရှာပြီး အေးအေးဆေးဆေး နေသင့်တယ်။ အခုလို သွားခဲ့တာ ကိုမောင် လုံးဝမကျေနပ်ဘူးသိလား။

နောက်ပြီး လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကိုလည်း သီတာက နေ့ရွှေ ညရွှေ နေတယ်။ အဲဒီအတွက်ကိုရော သီတာတယ်လိုစဉ်းစားထားသလဲ ဟင်။

ကိုမောင်လည်း အလုပ်တစ်ခုခုလုပ်ဖို့ စိစဉ်နေတယ်။ ဘယ်အ လုပ် ကျအုံးမယ်မသိသေးဘူး။ ကိုမောင်မြစ်ကြီးနားဘက်ကို အရောင်း အဝယ်ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ လာဖို့ရှိတယ်။ ရောက်ဖြစ်ရင် သီတာ့ဆီကို ဝင် လာခဲ့မယ် ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကို သီတာအလေး အနက် စဉ်းစားထားစေချင်တယ် သီတာ။

ချစ်သောကိုမောင်

မြသီတာ ဆန်ဂေါင်ရွာသို့ရောက်ပြီး တစ်လကျော်ကြာသောအ ခါ ကျော်မင်းမောင်ထံမှ လူကြိုနှင့် စာတစ်စောင် ရောက်လာသည်။ စာကို ဆုံးအောင်ဖတ်ပြီး မြသီတာသက်ပြင်းမျစ်ပေသည်။ ဦးတည် ချက်မတူသော ချစ်သူနှစ်ဦး ဆုံစည်းရန်အတွက်ကား လွယ်မယောင် နှင့် ခက်။ တိမ်မယောင်နှင့်နက်သော အခြေအနေပါပင်။

ကျော်မင်းမောင်နှင့် မြသီတာကတစ်ရပ်ကွက်တည်း အတူနေ ခဲ့ကြပြီး တစ်ကျောင်းတည်းတက်၍ ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ဟို ယခင်တုန်းကတော့ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စိတ်သဘောထားချင်း တူသ ယောင်ရှိသော်လည်း တကယ်တမ်း လက်ထပ်ရန်အတွက် တစ်ဆင့် တက်၍ စဉ်းစားကြသောအခါ ကွာဟမှုတွေများလာသည်။ ဦးတည် ချက်များက အရှေ့နှင့်အနောက် ဖြစ်လာကြသည်။ ကျော်မင်းမောင် မိဘများက အတန်အသင့် ကြွယ်ဝချမ်းသာသူများ ဖြစ်ကြသည်။ ငိုလ်ချုပ်ဈေးတွင် ရွှေဆိုင်တစ်ဆိုင် ပိုက်ဆိုင်ထားရုံမက တိုက်နှင့် ကားနှင့်ဖြစ်ပြီး ကျော်မင်းမောင်က တစ်ဦးတည်းသောသားဖြစ်သည်။ မြသီတာတို့က မိသားစုများသည်။ ဆိပ်ကမ်းတွင် အလုပ်လုပ်သော စင်ကြီးဝင်ငွေနှင့် မိခင်ကြီး ဈေးရောင်းရသော ဝင်ငွေကလေးများနှင့် မိသားစု စားဝတ်နေရေး ဣန္ဒြေမပျက်ရှိရုံမျှသာ။ တစ်ခါတစ်ခါ တော့ ကျော်မင်းမောင်အား ချစ်သူအဖြစ် ရွေးချယ်မိတာ မှားများ သေးနေရော့သလားဟု မြသီတာ စဉ်းစားမိသည်။

မြသီတာ ဘွဲ့ယူပြီး ကျောင်းဆရာမအလုပ်ဝင်၍ ဆန်ဂေါင်မှာ တာဝန်ပေးရန် လျှောက်ထားသောအခါ ကျော်မင်းမောင်နှင့် ပြဿနာ ဖြစ်ကြလေ၏။

“သီတာ ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ ရူးများရူးနေသလား သီတာ မြို့ကြီးပြကြီးမှာ အေးအေးနေရင် ရရက်သားနဲ့ ဒီလောက် ဝေးလံသီခေါင်တဲ့နေရာကိုသွားဖို့ ဘာစိတ်ကူးနဲ့ လျှောက်ယူရတာ လဲဟင်”

“သီတာ အဲဒီနယ်ဘက်တွေကို လျှောက်ယူတာအကြောင်းရှိ တယ် ကိုဇောင်း သီတာတို့ တိုင်းပြည်မှာ ဘွဲ့ရပညာတတ်တွေ များ တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မဖွံ့ဖြိုးသေးတဲ့ ကျေးလက်ဒေသတွေကို သွားဖို့တော့ ဘယ်သူမှ မစဉ်းစားကြဘူး မြို့ပေါ်ကနေရာကောင်းတွေ နိုင်ငံခြား ထွက်ဖို့တွေအတွက်ပဲ အလှအယက် စဉ်းစားနေကြတာ ကိုမောင် မြို့ပေါ်တွေမှာ အလုပ်လုပ်မယ့်လူ မရှားပါဘူး”

“ဒါကတော့ သီတာရယ် လူဆိုတာ အတ္တာဟိ အတ္တနော နာထော လို့ အဆိုရှိတယ် မဟုတ်လား”

“ဒါကို သီတာ မပြစ်မပြောပါဘူး မဖွံ့ဖြိုးသေးတဲ့ ကျေးလက်ဇာ ကလေးတွေဟာ အစစအရာရာ ချို့တဲ့ကြတယ်၊ သူတို့အတွက် ဇွဲ ဆောင်လမ်းပြ လုပ်ပေးမယ့်သူတွေ နည်းနေသေးတယ်၊ ဒါကြောင့် အုတ်တစ်ချပ် သဲတစ်ပွင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် သီတာ တတ်နိုင်သမျှ လုပ်ဖို့နဲ့

အလုပ်ကို တမင်ရွေးပြီး ရွှေ့ကန်ခဲ့တာပါ”
ကျော်မင်းမောင် မသက်မသာ သက်ပြင်းချရင်း မြသီတာအား နားမလည်စွာ ငေးကြည့်နေလေသည်။

ထိုကတည်းက ကျော်မင်းမောင်နှင့် မြသီတာတို့ ဆက်ဆံရေး မှာ သိပ်အဆင်မပြေကြတော့။ ကျော်မင်းမောင်ကလည်း လက်ထပ် ကြရန် နားပူနားဆာလုပ်လာတော့သည်။ သူနှင့် လက်ထပ်ပြီးလျှင် မြသီတာအား အလုပ်မှ ထွက်ခိုင်းမည်ဟု ပြောနေသည်။ ထိုအစီအစဉ် ကို မြသီတာက လက်မခံဘဲ လက်ထပ်ဖို့ရက်ကို တမင်ရွှေ့ဆိုင်းပြီး ဆန်ဂေါင်ဘက် ဇွတ်ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

မြသီတာသည် ကျော်မင်းမောင် တစ်ယောက် မြစ်ကြီးနားဘက် အရောင်းအဝယ်ကိစ္စနှင့် ရောက်လာဦးမည်ဆိုသောကိစ္စအား စဉ်း စားနေသည်။ ယခင်ကလည်း မကြာခဏဆိုသလို ခရီးထွက်တတ် ကြောင်း ပြန်လည်သတိရနေမိသည်။

“သူ ဘာတွေများ လျှောက်လုပ်နေပါလိမ့်၊ သူလည်း ငါ့လို မဖွံ့ ဖြိုးသေးတဲ့ ကျေးလက်ဒေသတွေဆင်းပြီး အလုပ်လုပ်ရင် သိပ် ကောင်းမှာပဲ ခုတော့ ကိုမောင်ရယ်”

မြသီတာ ရင်မောစွာ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။
တောင်ပေါ်တွင် သားကောင်ရှာဖွေခြင်း ဆေးဖက်ဝင် သစ်ဥ၊ သစ်မြစ်ရှာဖွေခြင်း လုပ်ငန်းမျိုးသည် အသက်နှင့်ရင်းရသော လုပ်ငန်း

မျိုးဖြစ်သည်။ တောင်ပေါ်တက်ခြင်း လုပ်ငန်းမျိုးဟူသည် အဖော်
 အပေါင်းနှင့်သွားရသည်မျိုး မဟုတ်။ တစ်ဦးချင်း တစ်ယောက်ချင်း
 သွားရတာမျိုးပင်၊ လူများလျှင် စိတ်ကူးများပြီး အမှားမှားအယွင်း
 ယွင်းဖြစ်လေ့ရှိသည်။ သို့ကြောင့် ရွာမှထွက်လာစဉ်က အဖော်အ
 ပေါင်းနှင့် သွားကြသော်လည်း တောင်ခြေရောက်သောအခါ လမ်းခွဲ
 ပြီး ရှာဖွေကြသည်။ ရှာဖွေသည့် ပစ္စည်း ရည်ရွယ်ချက်ချင်းကလည်း
 မတူညီကြ။ အချို့က နွယ်ချို၊ ကရဝေးရှာသည်။ အချို့က ခန်း
 တောက်မြစ်၊ မချစ်ဥရှာကြသည်။ အချို့က ကတိုး၊ သမင်၊ ဒရယ်
 နှင့် ကျားစသော တောကောင်များကို လိုက်လံဖမ်းဆီးကြသည်။ သူတို့
 ဆီတွင် အားထိုလောက်သော ဒူးလေး၊ လင်းလေး၊ မြား၊ လှံ၊ ဓား အစ
 ရှိသော လက်နက်များကို ကိုင်ဆောင်သွားကြသည်။ သစ်ဥ သစ်မြစ်
 ထည့်ရန်အတွက် ပလိင်းအစရှိသည်တို့ကိုပါ ယူသွားကြသည်။ သုံး
 စွဲသော မြားတံများကို တဆွေ့ခုန်၊ နှစ်ဆွေ့ခုန်၊ ထိသေ စသော
 အဆိပ်အမျိုးမျိုးဖော်စပ် အသုံးပြုကြသည်။ တော်ရုံသတ္တဝါလောက်
 ဖြင့် မြားတစ်ချက် ထိလိုက်ရုံဖြင့် တုံးခနဲ လဲကျသေဆုံးသွားနိုင်စေ
 ဂေါ်ဖီလာ၊ မျောက်ဝံ၊ လူဝံ၊ ကြံစသော ကြောက်စရာအလွန်ကောင်း
 သော သတ္တဝါကြီးများကိုပင် သတ်ဖြတ်အနိုင်ယူခဲ့ဖူးကြသည်။

နီမော့သည် လက်စွဲတော် လင်းလေးကို ပခုံးထက်မှာ လွယ်
 လိုက်ရင်း ရှာဖွေစုဆောင်းထားသော မချစ်ဥနှင့် ခန်းတောက်မြစ်

အချို့ကို ပလိင်းထဲထည့်သည်။ ထို့နောက် ဟင်းကျွေးအတွက် မျှစ်
 အချို့ကို နှုတ်ပြီး တောင်ခြေဘက် ဆင်းလာသည်။

“တောင်ခြေနားရောက်သောအခါ ထွန်းလှစ်နှင့် ဆုံကြသည်။

“ဟေ့ကောင်နီမော့ မင်းပြန်တော့မလို့လား ဘာတွေရခဲ့သလဲ”

“ခန်းတောက်မြစ်နဲ့ မချစ်ဥရဲ့တယ် မင်းရော”

“အေး ငါလည်း အဲဒါပဲ နည်းနည်းရခဲ့တယ် ဒါထက် တောင်
 ဆီမှာ အစုပစ္စည်းဆင်းဝယ်တဲ့လူတွေနဲ့ ငါတွေ့ခဲ့တယ် ပစ္စည်းဈေး
 သွ အရမ်းပေးကြတာပဲ တိန္ဆာလာဝယ်တဲ့ လောပန်တွေထက်တောင်
 ဈေးပိုသေးတယ်ကွ”

“သူတို့က ဘယ်ဈေးပေးကြလို့လဲ”

“ဟ တစ်ပိဿာကို ၅၀၀၀ ကျော် ဈေးပေးသဟ”

“တယ်ပေးကြပါလား မန်စေ့ခွန်ရွာက အဝယ်ဒိုင်မှာတောင်
 ထောင်ငါးရာ လေးထောင်ဈေးရှိတာ ဒါပေမဲ့ကွာ ငါတော့ သူတို့
 မရောင်းချင်ပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွ ဈေးပိုရတာပဲ”

“မဟုတ်ဘူး ထွန်းလှစ် မဟုတ်ဘူး အစုမင်းနဲ့ တွေ့ခဲ့ကြတဲ့
 သူတွေက မှောင်မိုးတွေက တို့ဆီက ပစ္စည်းတွေကို နယ်စပ်ဘက်က
 သူတို့ပြီး တစ်ဘက်နိုင်ငံက ကုန်သည်တွေဆီ ပြန်ရောင်းကြတာ
 ကလည်း တို့ကိုပေးတဲ့ဈေးထက်နှစ်ဆ သုံးဆရကြတာကွ”

“မင်းက ဒါတွေ ဘယ်လိုသိတာလဲ”

“ငါ သူတို့နဲ့ အထမ်းသမားအဖြစ် နှစ်ခါသုံးခါလိုက်သွားတာပဲ၊ ငွေအပေးအယူလုပ်တာတောင် ဒေါ်လာတွေနဲ့ လုပ်နေကြတာကွ”

“ဪ သိပါဘူးကွာ နေပါဦး ဒီပစ္စည်းတွေက ဒီလောက်ပေးတွေ ကောင်းနေတာ ဘာဖြစ်လို့လဲကွ”

“ဆေးဖက်ဝင်တယ်လေကွာ ခန်းတောက်မြစ်နဲ့ မချစ်ဥဆိုင်က သိပ်ခါးတယ် မဟုတ်လား၊ ငှက်ဖျားဆေးလုပ်တယ်လို့ ငါစာတွေမှာ ဖတ်ဖူးတယ် ဒီကနေပြီး မှောင်ခိုတွေလက်ထဲရောက်သွားတာ ဆေးဖြစ်ခေ့ ဥတွေဟာ ဟိုးတစ်ဘက်နိုင်ငံတွေ ရောက်သွားတဲ့အခါ သူတို့က ခေတ်မီဆေးဝါးတွေ လုပ်ပြီး တို့နိုင်ငံပြန်ပို့တာပဲ အဲဒီအကျတော့ တို့ဝယ်သုံးရတဲ့ ဈေးနှုန်းက တို့ရောင်းတဲ့ဈေးထက် ငွေငါးဆလောက် မြင့်ပြီး ပြန်ဝယ်သုံးကြရတာ”

“ဪ”

“မင်း စဉ်းစားကြည့် တို့က မန်စော့နံ့ရွာမှာ ဖွင့်ထားတဲ့ အိတ်ရအဝယ်ဒိုင်ကို သွားပို့လိုက်တော့ တို့ပြည်တွင်းမှာ ဆေးဝါးတွေ ထုတ်လုပ်ဖြန့်ဖြူးတဲ့အကျတော့ တို့တစ်တွေပဲ ဖောဖောသိပ် ပြန်သုံးကြရတာပဲ မဟုတ်လား မထူးပါဘူး”

“အေးပါကွာ မင်းပြောသလိုဆို ဈေးပိုရပေမယ့် မှောင်ခိုသမား

တွေကို တယ်ရောင်းသင့်ပါမလဲ သေသေချာချာတွက်ကြည့်ရင် ကိုယ့်ဘက်က နှစ်ခါနားကြီးနော် ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်တွေက အုပ်စုကောင်းတယ် သူတို့မှာ လက်နက်တွေလည်း ပါကြတယ်၊ ပစ္စည်းပါရဲ့သားနဲ့ မရောင်းရင် ရန်မူချင်ကြသေးတယ်ကွ”

“အဟင်းဟင်း ဒါကတော့ကွာ ကြောက်စရာမလိုပါဘူး တို့မှာလည်း လက်နက်ပါတာပဲ လူသေတာချင်း အတူတူ တို့လက်နက်က အသံတောင် မထွက်ဘူး ကဲ သွားကြစို့ဟေ့ နေနည်းနေပြီ”

“အေး သွားတာပေါ့ ဒါထက် မင်းပလိုင်ထဲက သစ်ခွပန်းတွေက ဘာလုပ်ဖို့လဲ ဘုရားတင်ဖို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

နီမောင်က ရယ်ကျဲကျဲဖြင့် ငြင်းလေသည်။

“ဪ သိပြီ ဟို ဆရာမလေးအတွက် မဟုတ်လား၊ ဟေ့ကောင်ကြည့်လည်းလုပ်အုံးနော် တော်ကြာ မမိတဲ့ပန်းကို လှမ်းချင်လို့ ခြေဖြင့်ကနေကျရင် မသက်သာဘူးနော်”

“ငါက ရိုးရိုးသားသား ခင်တာပါ၊ မင်းကလဲ”

နှစ်ယောက်သား ရယ်ရယ်မောမောနှင့် တောင်ခြေမှ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ နေစောင်းသွားသည်နှင့် တောင်ခြေတစ်ဝိုက် အအေးတတ်က ရစ်ပတ်ဖုံးလွှမ်းလာ၏။ နီမောင် ပလိုင်ထဲမှ သစ်ခွပန်းကလေးကမူ နှင်းဆွတ်ထားသောကြောင့် လန်းဆန်းလျက်ပင်။

အစိမ်းရောင်အောက်ခံ သံပြားပေါ်တွင် အစိုးရ အခြေခံပညာ မူလတန်းကျောင်း ဆန်ဂေါင်ကျေးရွာဟု စာလုံးအဖြူနှင့် ထင်ထင်ရှားရှား ရေးထားသည်။ သေသေသပ်သပ် ဓတ်ထားသော ခြံစည်းရိုးကလေးထိပ်တွင် ထိုဆိုင်ဘုတ်ကလေး ထူထားသည်။ ခြံအတွင်း၌ အရိပ်ရသော သစ်ပင်ပန်းပင်များ လှပစွာပွင့်သော ပန်းခင်းကလေးများကိုလည်း စိုက်ပျိုးထားသည်။ ခြံဝင်းထဲရှိ သစ်ပင်ကြီးများထက် တွင် သစ်ခွပန်းအမျိုးမျိုး တွယ်ကပ်ချိတ်ဆွဲထားသည်။ ကျောင်းဝင်းတစ်ခုလုံး ငန်းရနံ့များဖြင့် မွှေးပျံ့နေတော့သည်။ သူငယ်တန်းမှ စတုတ္ထတန်းအထိ ကျောင်းသားဦးရေမှာ မများလှပေ။ ဆန်ဂေါင် မူလတန်း ကျောင်း၌ တာဝန်ကျသော ဆရာ၊ ဆရာမ စုစုပေါင်း ၅ ယောက်ရှိသည်။ အားလုံး တက်တက်ကြွကြွ လုပ်ကိုင်ကြသူများပင် ဖြစ်သည်။

သည်အရပ်ဒေသက ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူ၊ ရိူ့တဲ့သူများပြီး လက်လုပ် လက်စား တောင်ယာလုပ်၊ အမဲလိုက်၊ ဆေးမြစ်ရှာ အလုပ်များဖြင့် အများစု အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုသူများပြီး အေးအေးဆေးဆေး နေနိုင်သူ နည်းသည်။

ထို့ကြောင့် ယင်းတို့၏ သားသမီးများ ပညာသင်နိုင်ရေးအတွက် ကြိုးစားပမ်းစား ထားကြရသည်။ ကလေးတွေဆိုလျှင် ရိုးသားပြီး အတော်ကို သနားစရာကောင်းကြသည်။ သဘောမမြင်မှု၊ မိမိ

ထား မမြင်ဖူး။ လေယာဉ်ပျံမမြင်ဖူးကြ တွေ့ဖူးသည်ဟု ပြောသဖြင့် ဘယ်မှာတွေ့ဖူးတာလဲ မေးကြည့်သောအခါ “ဘုတ်အုပ်ထံမှာ တွေ့ဖူးတာ” ဟု သနားစဖွယ် ပြန်ပြောလေသည်။

သည်ကလေးများ၏ သနားစဖွယ် နောင်ရေးအတွက် တစ်တက်တစ်လမ်းမှ တာဝန်ယူနိုင်ခဲ့သော မိမိဘဝကို မြသီတာ ကျေနပ်နေမိလေသည်။ သည်လို ကလေးများစွာထဲမှ တစ်ဦးတစ်ယောက် ထွန်းထွန်းပေါက်ပေါက် ဖြစ်သွားခဲ့လျှင်သော်မှ မိမိတို့တာဝန်အတန်အသင့် ကျပြီဟု ယူဆနိုင်ပါသည်။

နေ့လည်ဘက် ကျောင်းခေတ္တနားချိန်တွင် တပည့်တစ်ဦးက မြသီတာကို လာပြောသည်။

“ဆရာမကို ဧည့်သည်တစ်ယောက်က တွေ့ချင်လို့တဲ့ ဟိုခြံဘဲခါးနားမှာ စောင့်နေတယ်”

“အေးအေး ဒီအထဲကို လွှတ်လိုက်ပါကွယ်”
လာပြောသည့် ကလေးပြန်ထွက်သွားပြီး မကြာမီ ကျောင်းတံခါးသို့ လူတစ်ယောက် ရောက်လာသည်။

“ဟယ် ကိုမောင်ပါလား”
ကျော်မင်းမောင်က ခပ်မဲ့မဲ့ပြုံးရင်း...

“ဒီလိုပေါ့သီတာ တွေ့ချင်တဲ့သူက ဒီလိုပဲ တကူးတက ရှာပြီး ခေါ်လာရတာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ကိုယ့်ဘယ်ဘက်က ရောက်လာတာလဲဟင်”

“မြစ်ကြီးနားရောက်တာက တစ်ပတ်လောက်ရှိသွားပြီ ဒီဘက်ရောက်တာကတော့ မကြာသေးဘူး တစ်ရက်နှစ်ရက်ပဲရှိသေးတယ် ခု ရောက်ရောက်ချင်း သိတာ့ဆီ ဝင်လာတာ”

“လာ ကိုမောင် ဟို ကျောင်းခြံနားက သစ်ပင်ရိပ်မှာ သွားထိုင်ကြရအောင်”

နှစ်ယောက်သား မြေညီလမ်းကလေးအတိုင်း လျှောက်လာကြပြီး ဝက်သစ်ချုပ်ကြီးအောက်တွင် ခင်းထားသော ခုံတန်းလျားကလေးပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်ကြသည်။ ကလေးများ ကစားကွင်းနှင့် အတန်ငယ် လှမ်းသောကြောင့် ဆူညံသံများ ဝေးသွားသည်။

“ဘယ်လိုလဲသိတာ ခု ကိုယ်လုပ်ချင်တာ လုပ်နေရတော့ ကျေနပ်နေပြီ မဟုတ်လားဟင်”

“ဒီလိုလည်း မငေါ့ပါနဲ့ ကိုမောင်ရယ် သိတာလုပ်ချင်တဲ့အလုပ်ဆိုတာထက် မှန်တယ်ဆိုတဲ့အလုပ်ကို လုပ်နေတာပါ”

“သိတာဘက်က ကြည့်ရင်တော့ မှန်တာပေါ့ ကိုမောင်ဘက်က ကြည့်ရင်တော့ လုံးဝမကျေနပ်ဘူး ချစ်သူဘဝမှာ ကြားလေသွားရင်တောင် ဝေးနေရတယ်လို့ ထင်နေရတဲ့ အချိန်မှာ ဒီလိုတစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ဒီလောက်ဝေးနေရတာ အကြာကြီးခွဲနေရတာမျိုးကို

ဘယ်ချစ်သူမျိုးကမှ ခွင့်လွှတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး သိတာ”

“ဒါကတော့ ကိုမောင်ရယ် တစ်သက်လုံးခွဲနေကြရတာမှ မဟုတ်တာ တစ်ချိန်ကျရင် ကိုမောင်ဖြစ်စေချင်သလို ဖြစ်လာရင် ခြေရောမဟုတ်လားဟင်”

“အဲဒီအချိန်ရောက်အောင် ဘယ်လောက်ထိစောင့်ရဦးမှာလဲ သိတာ ကိုယ်ကတော့ သိတာပေးတဲ့ ဆင်ခြေတွေကို နားမထောင် ခင်တော့ဘူး အခု သိတာ့ဆီ ကိုမောင်လာတာလည်း ဒီကိစ္စအတွက် ထားခဲ့တာပဲ အိမ်ကလည်း ကိုယ့်ကို တခြားအမျိုးသမီးတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ပြောနေကြတယ်။ အဲဒီတော့ ကိုမောင်ပြောတာကို သိသေးချာချာနားထောင်ပါ လာမယ့် နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရင် ကိုမောင်တို့ လက်ထပ်ကြမယ် လက်ထပ်ပြီးရင် သိတာအလုပ်က လက်ပေတော့သိလား။ လက်မထပ်ခင် အချိန်ထိပဲ သိတာလုပ်ချင်တာလုပ်ဖို့ကိုမောင် ခွင့်ပေးနိုင်မယ် ဒါပဲ”

မြသိတာ သက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ချက် မှတ်ထုတ်လိုက်သည်။

“ရင်မောရပါလားကိုမောင်ရယ် ကိုမောင်သိတာဘဝကို နားမထည့်သေးပါလားကွယ်”

ဟု တိုးတိုးလေး ရေရွတ်နေမိသည်။

“မနက်ဖြန် စနေနေ့ဆိုတော့ သိတာကျောင်းအားတယ် မဟုတ်ဘူး တောင်ပေါ် လျှောက်လည်ကြရအောင် ကိုမောင်လာခေါ်မယ်”

မြသီတာ ငြင်းနိုင်ရန် နှုတ်မှဆွဲအနေသည်။ မကြာမီ နေ့လည် ကျောင်းတက်ခေါင်းလောင်းထိုးသံပေါ်ထွက်လာသည်။

သည်တောင်ခြေလမ်းများကို မြသီတာ နီမောင်နှင့် တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ် ရောက်ဖူးသည်။ သို့သော် ယခု ကျော်မင်းမောင်နှင့် လာသောအခါ ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးဖြစ်နေသည်။ စိုးရိမ်နေသလိုလို ကြောက်ရွံ့နေမိသလိုလို ခံစားရသည်။ တစ်ခါ တစ်ခါ တောနက်ထဲ ရောက်နေသလို ထင်နေသည်။

“ကိုမောင် ဒီကိုတစ်ယောက်တည်း လာတာလားဟင်”

“မဟုတ်ဘူး အဖော်တွေပါတယ်။ သူတို့က စုရပ်စခန်းချတဲ့ နေရာမှာ စောင့်နေကြတယ်”

“စခန်း ၈ ဘယ်မှာလဲဟင်”

“ဟိုတောင်ပေါ်မှာ”

“ခု အဲဒီအထိ သွားမှာလား သိပ်ဝေးရင်တော့ သီတာမလိုဏ် ဝံ့ဘူးနော်၊ နောက်ပြီး အပြန်သိပ်နောက်ကျနေမှာစိုးလို့ သိပ်ဝေးဝေးကြီး မသွားပါနဲ့ ကိုမောင်ရယ် နော်”

ကျော်မင်းမောင်က ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်မောလိုက်သည်။

“အရင်တုန်းက ကိုမောင်နဲ့ဆိုရင် ဘယ်လိုဘဝမျိုးရောက်ရောက် ဖြတ်သန်းရဲတယ်ဆို ခုတော့ အဲဒီစကားတွေမေ့ပြီး ကြောက်ရွံ့လာ လာ သီတာ ဟင်”

“မကြောက်ပါဘူး ဒါပေမဲ့ အပြန်နောက်ကျရင် အိမ်ကလူကြီးတွေ စိတ်ပူနေကြမှာ စိုးလို့ပါ”

နှစ်ယောက်သား စကားတပြောပြောနှင့် လျှောက်လာကြရာ စမ်းချောင်းတစ်ခုနားရောက်လာကြသည်။ ကြည့်လင်သော စမ်းချောင်းအလျှင်သည် ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများပေါ် ခြေနင်းကြမ်းကြမ်းဖြင့် ပြေးထွက်သွားလေရာ သံစဉ်မညီသော ဂီတသံသဖွယ် ပေါ်ထွက်နေသည်။

“ဒီနေရာလေးက သိပ်သာယာတာပဲ ဟို သစ်ပင်ကြီးအောက်မှာ ဧကထိုင်ရအောင်နော် သီတာ”

မြသီတာက သိပ်မထိုင်ချင်သော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံလာတွေ့သော ချစ်သူ၏ဆန္ဒကို မငြင်းဆန်ချင်သောကြောင့် တောင်စလပ်ပင်ကြီးအောက်တွင် နှစ်ယောက်အတူ ထိုင်လိုက်ကြသည်။

“သီတာ”

“ဟင်..တာလဲ ကိုမောင်”

“ကိုမောင်ကို မချစ်ဘူးလားဟင်”

“ဪကိုမောင်ရယ် တကယ်ချစ်လို့ ကိုမောင်ရဲ့အချစ်ကို သီတာ လက်ခံထားတာပေါ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အဖို့ လက်ထပ်ဖို့အထိ စဉ်းစားထားတာ တကယ်မချစ်ဘဲနဲ့တော့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

“တကယ်ချစ်ရင် ကိုမောင့်ကို လက်ထပ်ဖို့ကျတော့ ဘာဖြစ်လို့ အချိန်ဆွဲနေတာလဲဟင်”

“ချစ်ငါ့အဖေ့ လက်ထပ်တာက တခြားစီပဲ ကိုမောင်၊ ချစ်တာက အသည်းနှလုံးနဲ့ ပတ်သက်တယ်၊ လက်ထပ်တာက ဘဝတစ်ခုလုံးနဲ့ ဆိုင်တယ် ကိုမောင် ဒါကြောင့် အချိန်ယူစဉ်းစားနေရတာပါ”

ကျော်မင်းမောင် မကျေမနပ်ဖြစ်သွားသည်။

“ဒါကတော့ ကိုမောင့်ရဲ့ အချစ်ကို မယုံကြည်လို့ ဒီစကားမျိုး ပြောတာပဲ ကိုမောင့်အချစ်ကို စော်ကားတာနဲ့အတူတူပဲ”

“သီတာက မိန်းမသားလေ ဘဝတစ်ခုလုံးပုံရမယ့် အိမ်ထောင် ပြုတဲ့ ကိစ္စကို လွယ်လွယ်နဲ့ မဆုံးဖြတ်ချင်ဘူး၊ တကယ်လို့ မှားသွားရင် ပြင်ဖို့ မလွယ်တော့ဘူးလေ”

“တော်တော့ သီတာ၊ သီတာ့စကားတွေဟာ ကိုမောင့်ကို စော်ကားပြီးရင်း စော်ကားနေတာနဲ့ အတူတူပဲ ကိုမောင်ဆက်ပြီး မကြားချင်တော့ဘူး”

မြသီတာ အတော်လေး စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိသည်။ မိမိနှင့် အယူအဆကွဲလွဲနေသော ချစ်သူကို နားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်မိသည်။

“သီတာတို့ ပြန်ကြရအောင်နော် ကိုမောင်”

ကျော်မင်းမောင်က မျက်မှောင်ကြွတ်၍ကြည့်ရင်း မြသီတာ

အနီး တိုးကပ်လာသည်။ မြသီတာ စိုးရိမ်သွားသည်။

“ဒီနေ့သီတာ့ဆီက တိတိကျကျ အဖြေမရမချင်း ကိုမောင်မကျေ နပ်ဘူး ကိုမောင်ပြောတဲ့ ဒီနှစ်နေ့ရောက်ရင် အလုပ်ကထွက်ပြီး ကိုမောင့်ကို လက်ထပ်ပါ့မယ်ဆိုတဲ့ကတိ လိုချင်တယ်”

“အချိန်လိုပါသေးတယ် ကိုမောင် နီးမှပဲ ဆုံးဖြတ်ကြတာပေါ့”

“မင်း အဲဒီလိုနဲ့ မလိမ့်တပတ်လုပ်ခဲ့တာကြာပြီ အခုလည်း အဲဒီ စကားမျိုးတွေနဲ့ ကိုယ့်ကိုတစ်ပတ်ချိန်ဖို့ ကြိုးစားချင်တုန်းပဲ မရတော့ဘူး သီတာ ဒီတစ်ခါတော့ ကိုယ်မင်းကို လက်လွှတ်မပေးနိုင်တော့ဘူး”

“သီတာပြန်မယ် ကိုမောင်”

“မင်းတစ်ယောက်တည်း ဒီခရီးလမ်းကို ပြန်မတဲ့လား ပြန်ချင်ပြန်လေ လမ်းမှာတစ်စုံတစ်ခုဖြစ်သွားရင်တော့ ကိုမောင် တာဝန်မယူနိုင်ဘူး”

ချစ်သူဘဝအဆင့်တွင် ရှိနေသေးသော ယောက်ျားတစ်ယောက် ကိုယ့်ပြီးလိုက်လာခဲ့မိခြင်းအတွက် မြသီတာ နောင်တရနေမိသည်။ သို့သော် အချိန်က နောက်ကျနေခဲ့ပြီ။

“မင်းကို ကိုမောင် ပြန်မလွှတ်နိုင်တော့ဘူး သီတာ ကိုယ့်ရဲ့ ခခန်းကို တစ်ခါတည်း ခေါ်သွားတော့မယ်”

“သီတာ့ကို အဲဒီလိုအကြမ်းမဖက်နဲ့ သီတာ လုံးဝမကြိုက်ဘူး”

သီတာကို ပြန်ပို့ပေးပါ”

“မပို့နိုင်တော့ဘူး သီတာ ကိုယ့်လက်ထဲရောက်ပြီးသား ချစ်သူ တစ်ယောက်ကို လက်လွှတ်ထားခဲ့ဖို့ ကိုယ် အစကတည်းက အစီအစဉ်မရှိဘူး။ ကဲ အချိန်မရှိဘူး သွားကြစို့”

“အို သီတာ မလိုက်နိုင်ဘူး”

“မလိုက်လို့မရတော့ဘူး အချိန်ကြာပါတယ်ကွာ ကဲ သွားကြစို့”
ကျော်မင်းမောင်က မြသီတာလက်တစ်ဖက်ကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဆုပ်ကိုင်၍ ဆွဲယူလိုက်သည်။ မြသီတာက ရုန်းသည်။ ကျော်မင်းမောင်က လွတ်မပေးတော့ ယောက်ျားအားနှင့်ပေမို့ မကြာခင် ကျော်မင်းမောင်ရင်ခွင်ထဲ ရောက်သွားသည်။

“အို လွတ်..လွတ်စမ်း သီတာ့ကို အဲဒီလိုအကြမ်းဖက်တာ သီတာ လုံးမကြိုက်ဘူး”

“မင်းကြိုက်ဖို့မလိုဘူး ငါကြိုက်တာ ငါလိုချင်တာ ရဖို့ပဲကွ သီတာ့လား”

ဆွဲရင်းရုန်းရင်းနှင့်ပင် မြသီတာမှာ ပင့်ကူမျှင်အရစ်ခံရသော လိပ်ပြာတစ်ကောင်ပမာ ရုန်းဖယ်မရတော့ဘဲ ကျော်မင်းမောင်ပြုသမျှ နုရတော့မည့် အခြေအနေသို့ ရောက်သွားတော့သည်။ ထိုအခိုက်မှာပင်...

ငှက်မွှေးအမြီးတပ် မြားတစ်ချောင်းက ကျော်မင်းမောင်ခေါင်း

ပေါ်မှ ဦးထုပ်ကိုဖောက်ပြီး တောင်လေပင်ကြီးမှာ စိုက်ဝင်နေ၏။

“ဟင်” နဂါးဆူ နပင် မှာစွာ အိုင်လောက် အာရှီ သည် စွဲကိုင်ခေါင်း ချွတ်သံ ပေါက် သံ ညီ
တောစပ်မှ လူတစ်ယောက်ထွက်လာသည်။

“မင်း ဘယ်သူလဲ”

“မင်းတို့လို လှပတဲ့တောင်ပေါ် ရွှေခင်းတွေကို အကျည်းတန်စေ တဲ့သူတွေအတွက် အနှောင့်အယှက် တစ်ယောက်ပဲပေါ့ကွာ”

“ကိုနီမောင်ပါလား”

မြသီတာ နှုတ်မှရေရွတ်လိုက်သည်။

“ခါ ငါ့ရဲ့ ချစ်သူကွ”

“ခါ မင်းရဲ့ ချစ်သူဟုတ်လား ဪ ချစ်သူနှစ်ယောက်ကြားမှာ အနှောင့်အယှက်ဝင်လုပ်သလို ဖြစ်ရင်တော့ ခွင့်လွှတ်ကြပါ”

နီမောင်က မြားတံကိုနှုတ်၍ ဦးထုပ်ကို ကျော်မင်းမောင်အား လှမ်းပေးလိုက်သည်။ မြသီတာအား တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်ပြီး လှည့်ထွက်သွားရန်ပြင်သောအခါ မြသီတာထံမှ ခေါ်သံထွက်ပေါ်လာသည်။

“ကိုနီမောင် ကျွန်မပါ လိုက်ပါရစေ”

“ဪ မင်းတို့ချင်းက ဒီလိုတောင်ဖြစ်နေပါလား”

“အရမ်းမစွပ်စွဲပါနဲ့ကွာ တို့ တောင်ပေါ်သားတွေဟာ အခွင့်အရေးရရင် ရသလို အမြီးကျက် အမြီးစား၊ ခေါင်းကျက်ခေါင်းစားတတ်ကြတဲ့ လူမျိုးတွေမဟုတ်ပါဘူး ကဲ အချိန်မရှိတော့ဘူး သွားကြစို့”

ဆရာမလေး အိမ်က လူကြီးတွေ စိတ်ပူကြရောမယ်”

“ဟိုနေ့က ကိစ္စအတွက် ကျွန်မကိုနီမောင်ကို သိပ်ပြီးကျေးဇူး တင်တာပဲ ကိုနီမောင်သာ အချိန်မီ ရောက်မလာရင် ကျွန်မဘဝတော့ မတွေးဝံ့စရာပဲရှင်”

“မြသီတာရယ် ဒီစကားပြောဖို့အတွက် ကျွန်တော့်ဆီကို တကူး တကတောင် လာပြောစရာမလိုပါဘူး ဟိုနေ့က ကိစ္စက တိုက်ဆိုင် တာ မဟုတ်ပါဘူး ကျွန်တော် နောက်ကကို တမင်လိုက်လာတာပါ”

“ရှင် တမင်လိုက်လာတာ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ကျွန်တော်ဘကြီးထွန်းတို့အိမ်ရောက်တော့ မြသီတာတို့ မရှိတော့ဘူး။ ကျွန်တော်က မြသီတာအတွက် ဆတ်သား ခြောက် လာပို့ပေးတာ ကျွန်တော်ရောက်သွားမှ ဘကြီးထွန်းနဲ့ အရိုးပိုးတိတို့က ပြောလိုက်လို့ စိတ်မချလို့ တမင်နောက်ကလိုက်ခဲ့ တာပါ”

“ဪ ကိုနီမောင်ရယ်”

နှစ်ယောက်သား စကားကောင်းနေကြခိုက် မီးဖိုဆောင်ဘက် မှ နီမောင်အမေထွက်လာပြီး ဖခါးရည်အိုးနှင့် ဆတ်သားခြောက်စီး ဖုတ်ပြီး ဆီရွှဲဆမ်းထားသော ပန်းကန်ကို လာချပေးသည်။

“ဆရာမလေး စားနော် စား။ ဖခါးရည်ခါးခါးလေးနဲ့ ဆတ်သား ခြောက်မီးဖုတ်ချို့ချို့လေး”

ဆရာမလေး၏ အမေ့အနား နေ့သပင်စာပေ

“ဟုတ်ကဲ့ အရိုး၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“အိမ်လာလည်တာ ဘာမှ ဧည့်ဝတ်ကျေအောင် မလုပ်ပေးနိုင် ဘူး တောင်ပေါ် ဒေသတွေမှာက မြေပြန့်မှာလိုမဟုတ်ဘူး ဒေသထွက် ဒေသထွက်စားသောက်စရာကလွဲပြီး ဘာမှ မည်မည်ရရ ကျွေးဖို့ မရှိဘူးကွယ်”

“ရပါတယ် အရိုး သမီးအတွက် ထွေထွေထူးထူး စီစဉ်ပေးစရာ မလိုပါဘူး ဒီနယ်ကထွက်တဲ့ စားစရာတွေကို သီတာ သိပ်သဘော ကျပါတယ်”

အဘွားကြီးက အပြုံးချိုချိုလေးဖြင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ် ရင်း မီးဖိုဆောင်ဘက် ပြန်သွားသည်။ နီမောင်က ဖခါးရည်ကို အကြမ်း ပန်းကန်ထဲထည့်ပြီး မြသီတာကို ကမ်းပေးသည်။

“မြသီတာကို ဆရာပြန်လုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး လောကမှာ မိန်းမသားတစ်ဦးအဖို့ ကြောက်စရာအကောင်းဆုံးက ယောကျ်ား ဖြစ်ပြီး သတိထားရမှာက ဆိတ်ကွယ်ရာပဲမြသီတာ အဲဒီနှစ်ခုဆုံမိ ရင် မိန်းမသားတစ်ဦးအတွက် အန္တရာယ်ဖြစ်လာနိုင်တာပဲ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုနီမောင်”

“ကျွန်တော်တို့ ဒေသခံ တိုင်းရင်းသားတွေကတော့ ဒီလို သီခေါင် တဲ့ ဒေသရောက်အောင်လာပြီး နယ်မြေဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေးအတွက် ဇွန်ဇွန်စားစားလာပြီး လုပ်နေကြသူတွေအတွက် တတ်နိုင်သမျှ

ကူညီစောင့်ရှောက်ပြီး အကာအကွယ်ပေးရမှာပဲလေ”

ခေါင်းဦးတံပြရင်း မြသီတာ ဆတ်သားခြောက်တစ်မျှင်ကို ဝါးလိုက်ပြီး ဖမ်းတစ်ကျိုက်သောက်လိုက်သည်။ ဆတ်သား၏ ချိုမွှေးသော အရသာနှင့် ဖမ်းရည်၏ ဖန်ခါးချိုအရသာနှစ်ခု ပေါင်းစပ်သွားသောအခါ ခံတွင်းတွေ့ဖွယ်ရာ ဖြစ်သွားစေသည်။

“ကျွန်မကတော့ ဒီဒေသမှာ အနေကြာလာလို့လား မသိဘူး ဒီကလူတွေ စလေ့စရိုက်တွေကိုပိုပြီး ချစ်တတ်လာတယ်၊ တကယ်တော့ လောကမှာ ဘယ်တော့မှ မရှိတဲ့အရာဟာ ရိုးသားခြင်း မဟုတ်လား ကိုနီမောင် ဒီစရိုက်တွေကြားမှာနေရတော့ တဖြည်းဖြည်း ပျော်လာမိတယ်”

“ဒီစကားကြားရတာ ဝမ်းသာပါတယ် မြသီတာ ဒီလို စိတ်ထားမျိုး အမြဲရှိပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်။ တစ်သက်လုံး ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ နေသွားနိုင်ရင် ပိုကောင်းပါတယ် မြသီတာ”

တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အဓိပ္ပာယ်ပါသော အကြည့်မျှင်ဆုံသွားကြသည်။

ခန်းတောက်ပင်မှ ရသော ခန်းတောက်မြစ်သည် နန္ဒင်းသားရောင် အဆင်းရှိပြီး အရသာခါး၏။ မချစ်ဥသည် ကြက်သွန်ဖြူဥနှင့် ဆင်ဆင်တူပြီး အရသာမှာ အလွန်ခါး၏။ နှစ်မျိုးစလုံး ဆေးဖက်အသုံးဝင်ပြီး ငှက်ဖျားရောဂါလောက်ဖြင့် ရေစိမ့်သောက်ရုံနှင့်

ပျောက်ကင်းနိုင်၏။ သွေးထွက်သံယိုဖြစ်လျှင် သွေးလိမ်းပြီး အနာဝတွင် အုံပေးထားက အနာမရင်း ချက်ချင်းပျောက်သည်။ မချစ်ဥက အားဆေးအတွက် အလွန်ကောင်းသောကြောင့် ဒေသခံများ အိမ်တိုင်းဆောင်ထားကြသည်။

သို့ကြောင့်လည်း တောင်ပေါ်ပေါက်ဈေးတစ်ပိဿာ သုံးထောင်ကျော် လေးထောင်ပေးဝယ်ကြသည်။ နယ်ခြားဘက်ရောက်လျှင် အမြတ်အစွန်းများစွာ ရရှိကြသောကြောင့် မှောင်ခိုသမားများ အလှအယက်ဆင်းဝယ်ကြသည်။ မိုးနှောင်းကာလ အချိန်ရောက်လျှင် အမြတ်အစွန်းများစွာ ရရှိကြသောကြောင့် မှောင်ခိုသမားများ အလှအယက် ဆင်းဝယ်ကြသည်။ မိုးနှောင်းကာလအချိန်ရောက်လျှင် တောင်ပေါ်တွင် ကုန်သည်များ ဈေးရောင်းဈေးဝယ်သူများ ခြေချင်း ခြေခံနေတော့သည်။ နှင်းဖုံးနေသော တောင်စဉ်၊ တောတစ်ခွင်အနှံ့အတောက်မြစ်၊ မချစ်ဥရှာဖွေရသော အလုပ်မှာလည်း အဆင်မသင့်လျှင် အသက်နှင့်ရင်းရသော အလုပ်မျိုးဖြစ်သည်။

လူကို အန္တရာယ်ပြုတတ်သော ကျား၊ ကျားသစ်၊ ဝက်ဝံ၊ လူဝံ၊ မြောက်ဝံ၊ ကြံစသော ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ သတ္တဝါများက တောင်ပေါ်တွင် အနှံ့အပြား ရှိနေကြသည်။ အဆင်မသင့်လျှင် သူခိုင်ကိုယ်ခိုင် အသက်လှပွဲ တွေ့ကြုံရသည်။ သည်မျှ စွန့်စွန့်စားစားနှင့် ရှားရှားပြားပြား ရှာဖွေယူရသော ပစ္စည်းပေမို့ ဈေးကြီးပေးနေရသလော မပြော

တတ်ပေ။

နီမောင်နှင့် ထွန်းလှစ်တို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် တောင်စွဲတွင် ဆေးမြစ်များ ရှာဖွေစုဆောင်းကြပြီး စုရပ်တွင် လာရောက်ဆုံကြသည်။ နှစ်ယောက်သား လူငယ်တွေချည်းမို့ သွက်သွက်လက်လက် လှုပ်ရှားနိုင်ကြသည်။ ရှာဖွေရလာသော ပစ္စည်းများအကြောတွင် ပလိုင်းနှင့် ထည့်လွယ်ကာ ပြန်လာကြစဉ် နမ့်ပန်လုံရွာဘက်ရောက်လာတော့ လူတစ်စုနှင့် ဆုံမိကြသည်။

“ပစ္စည်းရောင်းဖို့ ပါသလား”

နီမောင်တို့က အခြေအနေကြည့်ရင်း ခေါင်းခါပြလိုက်သည့် စုစုပေါင်း ၅ ယောက်ဖြစ်ပြီး လက်နက်များအသီးသီးကိုင်ထားကြသည်။ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်တူသူက နီမောင်တို့အနီး လျှောက်လာသည်။

“မင်းတို့ ကျောက ပလိုင်းထဲက ဘာတွေလဲ”

“ဆေးမြစ်တွေပါ အိမ်မှာသုံးဖို့အတွက် ရှာလာတာပါ”
ခပ်အုပ်အုပ်ရယ်မောလိုက်သည်။

“လိမ်မနေစမ်းပါနဲ့ကွာ ဒီဆေးမြစ်တွေကို မန်စေခွန်ရွာအစိုးရအဝယ်ဒိုင်မှာ သွားရောင်းကြမှာ မဟုတ်လား သိပါတယ်”
နှစ်ယောက်သား အံတင်းတင်းကြိုက်၍ အခြေအနေကို ကြည့်နေသည်။ ခေါင်းဆောင်လုပ်သူက နီမောင့်နားလျှောက်လာသည်။

နီမောင် ခေါင်းထက်မှ ဆောင်းထားသော ကတိုးသားရေဦးထုပ်ကို ဖြုတ်ယူပြီး လေထဲပစ်တင်လိုက်သည်။ လက်ထဲမှ သေနတ်ဖြင့် နှစ်ချက်ဆင့်ပစ်လိုက်သည်။ လေထဲမှ ပြန်ကျလာသောအခါ ဆီးဖမ်းပြီး နီမောင့်ကို ပြန်ပေးလိုက်သည်။

ဦးထုပ်၌ ကျည်ဆံရာနှစ်ပေါက်နှင့်...

“မင်းက လေးပစ်ဖြောင့်သလို ငါကလည်း သေနတ်ပစ်တည့်တာပဲကွ အဟင်းဟင်း ကဲပါကွာ ဒါတွေထားပါတော့ မင်းတို့ပစ္စည်းတွေ အေးအေးဆေးဆေးရောင်းခွဲမလား။ ဒါမှမဟုတ် ဒီအတိုင်းထားခွဲမှာလား ပြော”

နီမောင်နှင့် ထွန်းလှစ်တို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်သည်။ အခြေအနေအရ သူတို့ဘက်မှ ဘယ်လိုမျှ အသာဦးမရနိုင်ပေ။ လူအင်အားရော လက်နက်အင်အားပါ သူတို့ဘက်မှသာနေသည်။ သို့ကြောင့် ဘာမှထပ်မပြောတော့ဘဲ ကျောမှာလွယ်ထားသော ပလိုင်းများကို အသီးသီးဖြုတ်ပြီး ရှေ့ချပေးလိုက်ကြသည်။

“အေး ဒီလိုမှပေါ့ကွ ကဲဟဲ့ သူတို့ပစ္စည်းတွေကို ချိန်ပြီးတော့ သိက်ဈေးနှုန်းနဲ့ ငွေချေပေးလိုက်ကြ”

ဒါပဲပြောပြီး ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူက တစ်ဘက်သို့ လှည့်ထွက်သွားလေသည်။ ကျန်နှစ်ယောက်ကလည်း သူတို့ခေါင်းဆောင်နောက်ဆီက သွားကြသည်။ အတော်လှမ်းလှမ်းရောက်သည်အထိ စောင့်နေ

လိုက်ကြသည်။ သူတို့အနီးတွင် ကျန်လှနစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်က ပစ္စည်းများချိန်ပြီး ကျန်တစ်ယောက်က ငွေပေးနေစဉ် တစ်ချက်တည်းနှင့်လဲအောင် တိုက်ပစ်ကြသည်။ တောင်ပေါ်မှာနေ၍ တောင်ပေါ်မှာ ကြီးကြသူများပေမို့ လက်နက်အားကိုးဖြင့် ရန်မချင်သူနစ်ယောက် လဲကျသွားသည်။ နစ်ယောက်သား တစ်ယောက်က ပစ္စည်းထည့်ထားသော အိတ်ယူ၍ ကျန်တစ်ယောက်က သေနတ်နစ်လက်ကိုယူပြီး ထွက်ပြေးကြရာ နောက်မှ ၃ ယောက်က သေနတ်နှင့် လှမ်းပစ်ရင်းပြေးလိုက်လာကြသည်။ တိတ်ဆိတ်နေသော တောင်ခြေတစ်ဝိုက် သေနတ်သံများ ဆူညံသွားလေသည်။

နီမောင်တို့ လက်နက်များကို မန်စေ့ခွန်ရွာမှ ဆေးမြစ်အဝယ်ဒိုင်မှ လက်နက်ကိုင် တပ်ဖွဲ့သို့ သွားအပ်ကြရင်း အကျိုးအကြောင့် ပြောပြသည်။ ဒိုင်မှူး၊ ဦးအုန်းမြင့်ကတော့ ဒီကောင်တွေ တစ်ယောက်တစ်ယောက် အတင့်ရဲလာကြတယ် အခုပစ္စည်းကလည်း လွယ်လွယ်ကူကူ ဝယ်မရကြလေတော့ လူယက်ယူဖို့အထိ ကြိုးစားလာကြတယ်။ အတော်ဆိုးတာပဲဟု မှတ်ချက်ချလေသည်။

ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေကတော့ လက်နက်တွေပါ ပါအောင် ယူဆနိုင်သော နီမောင်တို့နှစ်ဦးကို ချီးကျူးကြသည်။ မကြာမီ သူတို့တပ်ဖွဲ့အနေဖြင့်လည်း စီမံချက်တွေချပြီး နှိပ်ကွပ်တော့မည်ကြောင်း ပြောကြသည်။

ထိုမှပြန်လာကတည်းက နီမောင်ဖျားလေတော့သည်။ အမေကတော့ ပန်းဖျားဖျားသော သားအတွက် ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ မြို့စုပေးရှာသည်။ တစ်ရက်နှစ်ရက်ကြာသောအခါ မြသီတာလာ၍ သတင်းမေးသည်။ မြသီတာရောက်လာချိန်က နီမောင်အိပ်ပျော်နေ ချိန်ဖြစ်သည်။

“ဆရာမလေး သားကိုနှိုးပေးရမလား”

“မနှိုးပါနဲ့ ခုလို နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်ပျော်နေတော့ အားရှိတာ သူ့ ကျွန်မ ခဏစောင့်ပါ့မယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်မရွာထဲက ဆရာ့ဆီခဏလေး သွားလိုက်ဦး သန့်နော် ဆရာမလေး”

“ဟုတ်ကဲ့ သွားပါ အရီးလေး ကျွန်မ စောင့်ပေးပါ့မယ်”

အတွားကြီးဆင်းသွားသောအခါ အိမ်ခန်းတွင်းမှာ ပြန်လည် တိတ်ဆိတ်သွားပြန်လေသည်။ မြသီတာသည် နီမောင်အနီးတွင် ခြင်းရင်း အပြစ်ကင်းစင်စွာ အိပ်ပျော်နေသော နီမောင်မျက်နှာလေးကို အကြောင်းမဲ့ ငေးကြည့်နေသည်။ အဖြူရောင်မျက်နှာလေးမှာ မလောင်ထားသောကြောင့် နီရောင်သမ်းနေသည်။ နဖူးပြင်တစ် နှစ် ဝှေ့ဝှေ့ကျနေသော ဆံနွယ်စများက ယောက်ျားပီသမှုကို ဖော်ပြ နေ၏။ တောင့်တင်းကြံ့ခိုင်သော ကိုယ်ခန္ဓာမှာ ရက်ပိုင်းအတွင်း မြသီသာသာ ရှောင်ကျသွားသည်။ မြသီတာ အခန်းထဲ မျက်လုံး

ပြန်သွားတော့ သူရင်ထဲမှာ ဟာ ကျန်ခဲ့သည်။ ဒီလိုပါဘဲ ဧည့်သည် ဆိုတာလာပြီး ပြန်သွားကြတာပါပဲလေ။ သံယောဇဉ်ထားမိသူတွေ မှာသာ ဝေဒနာကို ကြိတ်မှိတ်ခံစားခဲ့ကြရတာပါ မြသီတာရယ်။

အနေကြာလာသောအခါ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး သံယောဇဉ်ကြီး ကလေးများ မသိမသာ တွယ်ငြိလာကြသည်။ နှစ်ဦးစလုံးရင်ထဲမှာ သိနေကြသော်လည်း စောင့်စည်းရမည့် သိက္ခာတရားများကြောင့် မသိကျိုးကျွန်ပြုနေကြသည်။

သို့သော် နိမောဓ်ကလည်း တောထဲမှ သစ်ခွပန်းစသော ပန်း လှလှကလေးများ စားသောက်စရာများကို တကူးတက သွားဖို့ ပေးခြင်းဖြင့် မကြာခဏ ရောက်သွားတတ်သလို မြသီတာကလည်း ကျောင်းအားရက်များမှာ နိမောဓ်ဆီ ရောက်လာလေ့ရှိသည်။ တစ်ခါ တစ်ရံ တောင်ခြေဘက်သို့ပင် သွားရောက်လည်ပတ်ကြသည်။

ရွာထဲမှ လူများက သူတို့နှစ်ဦးကို လိုက်လျောညီထွေရှိစေ သော အတွဲဟုပင် ရိုးရိုးသားသား မှတ်ချက်ချကြသည်။

အဘယ့်မျှပင် ရင်ထဲမှာ မေတ္တာတရားတို့ လှုပ်ရှားစေကာမူ မြသီတာအဖို့ကလည်း တစ်ရွာတကျေးမှ ရည်ရွယ်ချက်တွေတစ်ရွာ တစ်ပိုက်ဖြင့် လာခဲ့ပြီးမှ စောင့်စည်းရမည့် ဝတ္တရားများမပျက်သော ကြောင့် သိက္ခာတရားကို ကြိုးစားစောင့်ထိန်းခဲ့သည့်နည်း။ နိမောဓ် ဘက်ကလည်း ဆရာမလေးကို ဖွင့်ပြောလိုက်ပါက အဆင်မသင့်

အနှောင့်အယှက်ပေးရာ ရောက်မည်ကိုသော်လည်းကောင်း ရထား သော ခင်မင်ရင်းနှီးခွင့်လေးပါ ဆုံးရှုံးသွားရမည်ကို စိုးရိမ်သည်။ ထို့ ထက် မြသီတာတွင် မိမိထက်အရင်ဦးသူ ချစ်သူရှိနှင့်ထားပြီဟု ရင်ထဲ မှာ နားလည်ထားသောကြောင့် ရင်ထဲမှ ဆန္ဒများကြိတ်မှိတ်မျှိုသိပ် ထားခဲ့ရသည်။

မြသီတာ၏ ချစ်သူအနေဖြင့်ဆိုသည်ဖြစ်စေ ကောင်းသည်ဖြစ် စေ ယခုအခြေအနေအထိ ချစ်သူအဆင့်မှာပင် ရှိနေသေးသည်။ သို့ ကြောင့်လည်း သည်မျှပင် ထိန်းနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

မိမိကျန်းမာရေးမကောင်းစဉ်က စေတနာအပြည့်နှင့် ပြုစုပေးခဲ့ သော မြသီတာ၏ ပုံရိပ်လေးသည် ရင်ထဲမှာ ယခုတိုင်စွဲနစ်ကျန်နေ ဆဲ။ တိုက်ဆိုင်လာပါက အသည်းနှလုံးမှ မျှော်လင့်တမ်းတနေဆဲပင်။

နေမကောင်းပြီးကတည်းက မြသီတာနှင့် မတွေ့ဖြစ်ခဲ့တာ ကြာပြီဖြစ်သည်။သူလည်း ကလေးတွေအတွက်နှင့် အလုပ်ရှုပ်နေ ရောပေါ့။ ညဘက် အေးအေးဆေးဆေး သွားဦးမည်ဟု တွေးနေလေသည်။ ညနေပိုင်းတွင် ထွန်းလှစံရောက်လာသည်။

“ငါမနေ့က ဆေးမြစ်အဝယ်ခိုင်ကို ထပ်ရောက်သေးတယ် နိမောဓ်၊ အဲဒီက ပြောလိုက်တာ အဝယ်ခိုင်လုံခြုံရေးအဖွဲ့ရော တပ် မတော်အကူအညီပါယူပြီး ဒီအပတ်ထဲမှာ တောင်ခြေရှင်းလင်းရေး

လုပ်ကြမလို့တဲ့ အဲဒါမင်းတို့ ငါတို့အကူအညီလိုတယ်တဲ့ နီမောင်”

“ကောင်းတာပေါ့ကွာ ငါလည်း ကျန်းမာရေးကောင်းလာမှပဲ တို့နှစ်ယောက် လိုက်သွားကြမယ်လေ”

“အေး ငါလည်း အဲဒါလာပြောတာ ဒီအကြောင်းကို ဘေးက ဘယ်သူမှမသိစေနဲ့နော် သူငယ်ချင်း”

“အေးပါ စိတ်ချပါ ဒါထက် တပ်မတော်ပါရောက်လာတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့ ဒါထက်ထွန်းလှစံ မင်းနဲ့ငါတစ်ခါက တိုင်ပင်ထား ကြတဲ့ကိစ္စ ဘယ်လိုလဲကွ”

“ဪ တို့နှစ်ယောက် စစ်ထဲဝင်ကြဖို့လား မင်းသဘောပဲလေ ငါ့ဘက်က အဆင်သင့်ပဲ အိမ်ကိုလည်း ခွင့်တောင်းထားပြီးသား မင်းသာ အမေတစ်ခု သားတစ်ခု မင်းအမေကြီးထားရစ်ခဲ့လို့ စိတ်ချ ရမလား ယောက်ဖရ”

“ရပါတယ် မန်စေခွန်ရွာက သူညီမတစ်ယောက် ဒီမှာ လာနေ ပေးလိမ့်မယ် ငါလည်း ဒီရွာမှာ သိပ်ကြာရှည် မနေချင်တော့ဘူး ထွန်း လှစံရာ”

ထွန်းလှစံက နားလည်သဘောပေါက်ဟန်ဖြင့် ပြုံးနေသည်။

“ဘာလဲ ကြာလာရင် ဆရာမလေးနဲ့ ငြိမ်ပြီး မင်းဒုက္ခရောက် မှာစိုးလို့ မဟုတ်လား”

ဟု မှတ်ချက်ပေးသည်။

“ဒါလည်း ဒါပေါ့ကွာ တို့လိုလူငယ်အားတွေ ငိုငိုပြည်ထူထောင် ရေးမှာ အရမ်းလိုအပ်နေတယ် မဟုတ်လား တန်ဖိုးရှိတဲ့ တို့လုပ်အား တွေ တောထဲတောင်ထဲမှာ အချိန်ကုန်နေတာနဲ့စာရင် တန်ဖိုးရှိတဲ့ နေရာတွေမှာ အကျိုးရှိရှိ အသုံးချရင် ပိုမကောင်းဘူးလား”

“သိပ်ကောင်းတာပေါ့ ယောက်ဖရာ မင်းသွားမယ့်အချိန်ကို ပြောလေ ငါ့ဘက်ကတော့ အဆင်သင့်ပဲဟေ့”

ထွန်းလှစံပြန်သွားသောအခါ ညဦးပိုင်းအချိန်ရောက်နေပြီ။ နှင်းမှုန်များက ဆန်ဂေါင်ရွာ တစ်ရွာလုံးကို ကျဲကျဲပါးပါး ဆွတ်ဖျန်း ပေးထားသည်။ မိုးနှောင်းရာသီပေမို့ နှင်းထုများမရှိသေး။ အအေးဒဏ် လည်း လျော့ပါးနေသေးသည်။ မှုန်မှုန်ဝါးဝါး ဖြစ်နေသော လရောင်ပါး ဝါးအောက်၌ ဟိုးအဝေးဆီမှာနှင်းဖုံးနေသော စပ်ဖန္ဒယ်လုံတောင်တန်း များအား လှမ်းမြင်နေရသည်။ အဝေးမှလှမ်းကြည့်လျှင် ခေါင်းဖြူဖြူ အဘိုးအိုတစ်ဦးထိုင်နေသည်နှင့်ပင် တူတော့သည်။

နီမောင်ရောက်သွားတော့ ဘကြီးထွန်းတို့ ခြံတံခါးဖွင့်ထား သည်။ ခြံတံခါးဝရောက်သောအခါ အတွင်းဘက်သို့ မျှော်ကြည့်လိုက် သည်။ မလှမ်းမကမ်း ကံ့ကော်ပင်ကြီးအောက်ရှိ ခုံတန်းလျားပေါ် တွင် လူနှစ်ယောက်ထိုင်နေကြသည်။ လမ်းမဘက်သို့ ကျောခိုင်းထိုင် နေကြသောကြောင့် နီမောင်ဝင်လာသည်ကို မမြင်ကြပေ။ မလှမ်း မကမ်းရောက်သောအခါ အမှောင်ရိပ်ကွယ်မှရပ်၍ ထိုင်နေသူနှစ်ဦး

ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

တစ်ဦးက မြသီတာ၊ နောက်တစ်ဦးက သူချစ်သူလူရွယ်ပင်ဖြစ်သည်။ နိမောင့်မြင်ကွင်းအား ကျောခိုင်း၍ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ နောက်ဘက်ဆီမှ မြသီတာ၏ ခေါ်သံလိုလို ကြားမိသေးသည်။ သို့သော် လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ ခပ်သုတ်သုတ် ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။ ရှေ့တွင် နှင်းများကာဆီးနေသောကြောင့် ဝေ့ဝေ့ဝါးဝါး ဖြစ်နေတော့သည်။

တောင်ခြေလမ်းသို့ ပစ္စည်းများ သယ်လာသော နိမောင့်တို့အဖွဲ့အား တောစပ်နားအရောက်တွင် မှောင်ခိုသမားအုပ်စုနှင့် ပြန်ဆုံကြသည်။

“အတော်ပဲဟေ့ တလောက် တို့အဖွဲ့ကိုဆော်ပြီး လက်နက်တွေ လှသွားတဲ့နှစ်ကောင်ပါပါလာတယ်၊ အဲဒီကောင်တွေကို စခန်းခေါ်သွားကြဟေ့ သတိထားကြနော် ဟိုနှစ်ကောင်က သွက်တယ်”

ခေါင်းဆောင်လုပ်သူက လှမ်းသတိပေးလိုက်သေးသည်။ နိမောင့်တို့အုပ်စု စုစုပေါင်း ငါးယောက်ဖြစ်သည်။ သူတို့ကိုခေါ်ပြီး စခန်းနားရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်တွင် ထိုင်ခိုင်းထားသည်။ မကြာခင် နောက်ထပ်တစ်ဖွဲ့ခေါ်လာပြန်သည်။ စုစုပေါင်း ကိုးယောက်ဖြစ်လာသည်။ ရန်သူက စခန်းတစ်ခုလုံးမှ ၁၀ ယောက်ထက်မပိုသော အဖွဲ့ဖြစ်သည်။ ပါလာသော ပစ္စည်းများကို အကုန်သိမ်းယူကြသည်။

“ပစ္စည်းတွေ ဒီတစ်ခါတော်တော်ရတယ်ဟေ့ တို့လည်း ဒီတစ်ခေါက်ပြီးရင် ခဏနားကြအုံးမှာဆိုတော့ လုံလုံလောက်လောက် ဖြစ်သွားတာပေါ့ကွာ”

နောက်တစ်သုတ် ထပ်ခေါ်လာသောအခါ နိမောင့်တို့အဖွဲ့ ၁၃ ယောက်ဖြစ်လာသည်။

“လူတွေများလာပြီ သူတို့ကို ပြန်လွှတ်လိုက်မလား ဆရာ”

“မဖြစ်သေးဘူးလေ သူတို့ကို ပြန်လွှတ်လိုက်တော့ လုံမြဲရေးတွေ သွားသတင်းပို့တော့ တို့လုပ်ငန်းတွေ ဆက်လုပ်လို့ဘယ်ရတော့မှာလဲ၊ တို့ လုံလုံလောက်လောက်ရမှ အားလုံး ပြန်လွှတ်လိုက်ပေါ့ကွာ ဒါပေမဲ့ သတိဝီရိယနဲ့တော့စောင့်ကြ မျက်စိထဲနောက်လာရင် ပစ်သာသတ်လိုက်ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဖမ်းဆီးထားသူများကို လက်နက်ကိုင်ငါးယောက်က အသင့်အနေအထားစောင့်နေသည်။ ဖမ်းမိထားသူများမှာ အမျိုးသမီးများလည်း ပါသည်။ ခဏကြာတော့ အမျိုးသမီးငယ်တစ်ယောက် ခေတ္တအပေါ့အပါးသွားချင်သည်ဟု ထပြောသည်။ အစောင့်တစ်ယောက်က မချီမချည်မျက်နှာနှင့် တောထဲလိုက်ပို့ပေးသည်။ တော်တော်နှင့် ပြန်မလာတော့။ ကျန်တဲ့လေးယောက်က တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ရင်း ပြုံးကြသည်။ ထိုအခါ လူအုပ်ထဲမှ

နောက်ထပ်မိန်းကလေးတစ်ယောက်က တောထဲလိုက်ပို့ပါဟု ဆိုပြန်သည်။ ကျန်လေးယောက်ထဲမှ နောက်တစ်ယောက်က လိုက်ပို့ပေးသည်။ အစောင့် ၃ ယောက်သာ ကျန်တော့သည်။ တောထဲဝင်သွားသူများ တော်တော်နှင့် ပြန်မလာတော့။ ကျန် ၃ ယောက်စိတ်ပူနေကြသည်။

“မင်း လိုက်ကြည့်စမ်းကွာ”

တစ်ယောက်ဝင်လိုက်သွားသည်။

ပြန်မထွက်လာတော့။ ကျန်နှစ်ယောက်သွေးပျက်နေတုန်းမှာ လူအုပ်ထဲမှ အဆိပ်လူးမြားနှစ်ချောင်း ပြေးထွက်လာပြီး ထိမှန်လေရာ တုံးခဲလဲကျသွားသည်။ ထိုအခါ နီမောင်တို့ အုပ်စုပြေးထွက်သွားပြီး သေနတ်တွေကောက်ယူလိုက်သည်။

“ဒီနှစ်ကောင်ကို ဟိုချုံထဲ ဆွဲသွင်းထားလိုက်ဟေ့”

ပြောပြောဆိုဆို ထွန်းလှဇံက ငှက်အော်သံပမာ အချက်ပေးလိုက်တော့ တောထဲမှလူအချို့ ထွက်လာသည်။ တပ်မတော်နှင့် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များလည်း ပါသည်။

“ဒီမှာက ၅ ယောက်မိထားပြီ ကျန်တဲ့ ၅ ယောက်က ဟိုတောစပ်မှာရှိသေးတယ် ဒီအထဲမှာ ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်ပါတယ် လွတ်ထွက်မသွားအောင် ဝိုင်းထားကြမှဖြစ်မယ်”

အသီးသီးတောထဲဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားပြီ။

တောစပ်မှာ စောင့်နေကြသော မှောင်ခို ၅ ယောက်မှာ နောက်ထပ်ရလာမည့် တောင်တက်သမားများအား သဲကြီးမဲကြီး စောင့်နေကြစဉ် တောထဲမှ မိန်းကလေးနှင့်ယောက်ျားရည်စက်လက်ဖြင့် ထွက်လာသည်။ လူ ၅ ယောက် အလန့်တကြား ဖြစ်သွားကြသည်။

“ဟေ့ ဘာလဲ ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

“ကျွန်မတို့ကို ဟို..ဟို ဆရာတပည့်တွေက ဒုက္ခပေးကြတယ် ဆရာ”

တစ်ယောက်ကပြောသည်။

“ဟင် ဟိုကောင်တွေတော့ မဟုတ်တာတွေ လျှောက်လုပ်နေကြပြီထင်တယ် ဘယ်မှာလဲ ဒီကောင်တွေ”

“မရှိကြတော့ဘူး”

“ဟင်...ဘယ်သွားကြသလဲ”

“ပစ္စည်းတွေယူပြီး သွားကြပြီဆရာ”

“ဘာ”

၅ ယောက်သား တောထဲသို့ အပြေးအလွှားဝင်သွားကြရာ မကြာခင် အသင့်စောင့်နေသူများ လက်ချက်ဖြင့် လဲကျကုန်တော့သည်။

“အေးဗျာ ခင်ဗျားတို့ရွာသားတွေ ဉာဏ်ကောင်းကောင်းနဲ့ တက်ညီလက်ညီဆော်ထည့်လိုက်တာ ကျွန်တော်တို့တောင် ဘာမှ

ဝင်မလုပ်လိုက်ရဘူး စိတ်မကောင်းစရာပဲ”

တပ်မတော်မှ ဗိုလ်ကြီးတစ်ယောက်က ရယ်ရယ်မောမော ဝင်ပြောလေရာ အားလုံးရယ်မောကြလေသည်။ သူတို့အဖွဲ့ ခေါင်းဆောင်လုပ်သူမှာ မြသီတာ၏ချစ်သူ ကျော်မင်းမောင်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

စောစောက ငရဲပွက်သံလို ဆူညံနေသော စပ်ဖန္ဒယ်လုံတောင်ခြေ၌ ယခုတော့လည်း ကျေးငှက်သံများဖြင့် သာယာတင့်တယ်နေပြန်တော့သည်။

ကျော်မင်းမောင်၏သတင်းကြားရသောအခါ မြသီတာတစ်ယောက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရုံကလွဲပြီး မတတ်နိုင်ခဲ့ပါချေ။ ရင်နှင့်အမျှ ချစ်ခဲ့ဖူးသူတစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း ရည်ရွယ်ချက် ဦးတည်ရာလမ်းချင်း မတူညီလေသောကြောင့် လမ်းခွဲကြဖို့အထိ ဆွေးနွေးခဲ့ကြပြီးဖြစ်သည်။

ယခုလို ဖြစ်သွားတော့လည်း သူ့လမ်းသူရွေးချယ်သွားတာပဲလေဟု မိမိစိတ်ကို ဖြေသိမ့်ထားခဲ့သည်။

မြသီတာ နီမောင်နှင့် မတွေ့ရတာ ကြာလေပြီ။ မှတ်မှတ်ရရ မိမိနှင့် ကျော်မင်းမောင် ခြံထဲတွင် စကားပြောနေစဉ်က လှည့်ဖြန်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရပြီးနောက်ပိုင်း တစ်ခါမှ မတွေ့ရတော့ပေ။ မှောင်ခိုတွေ ဖမ်းဆီးရေးအတွက် သူလည်းအလုပ်ရှုပ်နေလို့ ဖြစ်မှာပါလေ။ နီမောင်အကြောင်း တွေးမိသောအခါ မြသီတာ ရင်တွေ

ခန့်လာသည်။ သူမရင်ထဲသို့ မကြာခဏဝင်ရောက်နိုင်သူဟု မြသီတာ ကျေနပ်စွာ လက်ခံထားခဲ့သည်။ နီမောင်၏ ဦးတည်ချက် ရပ်တည်ချက်များကို လေးစားသည်။ မိမိနှင့် စိတ်သဘောတိုက်ဆိုင်သူဖြစ်ပြီး မိမိဘဝအတွက် အထောက်အပံ့ ပေးနိုင်သူဟုလည်း မြသီတာ လက်ခံထားလေသည်။ ယခု မတွေ့ရတာ ကြာပြီဖြစ်သော နီမောင်တို့ တွေ့ရမည်ဆိုတော့ မြသီတာ ရင်တွေ့စုန်နေသည်။ အပျိုပေါက်မလေး တစ်ဦးသဖွယ် ရှက်သွေးများဖြာနေသေးသည်။ မိမိအပေါ် အထင်လွဲသွား၍လား သူမထံရောက်မလာလေရောသလားဟု မဆီဆိုင် တွေးမိသေးသည်။ သူ မရောက်လာသော်လည်း သူ့ကိုယ်စား သူလက်ဆောင် သစ်ခွပန်းပွင့်ကလေးများက လန်းဆန်းလျက် မွှေးရနံ့များ ထွေးပတ်ပေးနေဆဲပင်။

မြသီတာ နီမောင်တို့အိမ် ရောက်သွားတော့ နီမောင်မိခင်က လှေကားချပေးသည်။ အိမ်ပေါ်ရောက်တော့ ပျာပျာသလဲဧည့်ခံလာသည်။

“ကိုနီမောင်ရော အရီး”

“ခရီးထွက်သွားတယ် ဆရာမလေး”

“ရှင် ဘယ်တုန်းက သွားတာလဲ ဘယ်ကို သွားတာလဲဟင်”

“သိပ်မကြာသေးဘူး ဆရာမလေးလာရင်ပေးဖို့ဆိုပြီး သားက ဘာတစ်စောင်ပေးထားခဲ့တယ် နေအုံးအရီးသွားယူလိုက်ဦးမယ်”

နီမောင့်မိခင်က ဘုရားစင်ရှေ့တွင် အသေအချာသိမ်းထားဟန် တူသော စာတစ်စောင်ကို မြသီတာအား ယူပေးသည်။

မြသီတာ တုန်ယင်သောလက်ဖြင့် လှမ်းယူပြီး အသာဖောက် ဖတ်လိုက်သည်။

မြသီတာ

ဒီစာကို ဖတ်နေတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော် ပြည်မတစ်နေရာထဲ ရောက်နေပြီလေ မြသီတာကို လူကိုယ်တိုင်အကျိုးအကြောင်းဖြော ပြီး နှုတ်ဆက်ခဲ့ချင်ပေမယ့် နှစ်ယောက်စလုံး စိတ်ထိခိုက်ရုံကလွဲပြီး ဘာမှအကျိုးရှိလာမှာ မဟုတ်လို့ ခုလိုစာနဲ့ပဲရေးပြီး နှုတ်ဆက်ခဲ့ တာ ခွင့်လွှတ်ပါ။

ကျွန်တော် ပြည်မဘက်ကိုသွားတာ တပ်မတော်မှာ တာဝန် ထမ်းဆောင်ဖို့အတွက်ပဲ မြသီတာ။

တိုင်းပြည်ပြန်လည်ထူထောင်ရေးကာလမှာ တန်ဖိုးရှိတဲ့ ကျွန် တော်တို့လို လူငယ်တွေရဲ့ လုပ်အားတွေ အများကြီးလိုအပ်နေကြ တယ် မဟုတ်လား မြသီတာတို့လို နုနုနုနုနုနုနုနုနု မိန်းမသားတွေက တောင် တောင်ပေါ်ဒေသတွေအထိ လာရောက်တာဝန် ထမ်းနေကြ ရတယ် မဟုတ်လား မြသီတာရဲ့ စိတ်ဓာတ်နဲ့ ဦးတည်ချက်တွေထဲ ကျွန်တော် ဂုဏ်ယူပါတယ်။

ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် အရင်က

တည်းက ဆုံးဖြတ်ချက်ရှိခဲ့တဲ့ ကိစ္စကို အခု အကောင်အထည်ဖော် ဖြစ်ကြတာပါပဲ။

ကျွန်တော် မြသီတာကို စတွေ့ကတည်းက ခင်လည်းခင်သေး တယ် လေးလည်းလေးစားစားတယ် နောက်ပြီး သံယောဇဉ်လည်း ဖြစ်ခဲ့မိတယ်။

ကျွန်တော့် ကိုယ် ကျွန်တော် မလိမ်မညာတမ်းဝန်ခံရရင် မြသီ တာကို ချစ်နေမိခဲ့တယ်။

ဒါပေမဲ့ ဒီစကားတွေကို နှုတ်ကဖွင့်ပြောဖို့ ကျွန်တော်မရခဲ့ပါ ဘူး။ နောက်ပြီး မြသီတာမှာ ကျွန်တော့်ထက်အရင်ဦးသူရှိနေနှင့် ပြီမဟုတ်လား။

ဒါပေမဲ့ အခုလိုဖွင့်ပြောလိုက်ရတော့ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ပေါ့ပါး သွားတာပဲလေ။

ကျွန်တော်မြသီတာကို နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်။ ကံမကုန်သေးရင် တော့ ပြန်ဆိုကြပါစေလို့ ကျွန်တော် ဆုတောင်းနေပါမယ်။

ချစ်သော
နီမောင်

စာဖတ်နေရင်း မြသီတာ မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်များ စီးကျလာ သည်။ စာက တိုသော်လည်း ဖတ်ရသူအဖို့ ခံစားမှုက ရှည်လျားလှ သည်။ တစ်ဘက်သားကို စစ်မကြေညာဘဲ တစ်ဘက်သတ်အနိုင်

နဲ့ ပိုင်းသွားတာလား ကိုနီမောင်ရယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုနီမောင်ရင်ထဲက ဆန္ဒတွေကို ဖွင့်ပြောပြီးမှ ဆုံးဖြတ်သင့်တယ် မဟုတ်လား၊ ခုတော့ ကျွန်မဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ရမှာလဲ ကိုနီမောင်။

ဝေဒနာတွေပေးပြီး အဝေးကိုထွက်သွားတဲ့သူကို ဘယ်လိုအဖြေမျိုးပေးရမှာတဲ့လဲရှင်ရယ်။

တစ်နေ့နေ့တော့ ကျွန်မတို့ချင်း မပြောင်းလဲတဲ့ အခြေအနေမျိုးတွေနဲ့ ပြန်ဆုံကြပါစေလို့ပဲ ဆုတောင်းရင်း ကျွန်မကိုနီမောင် ပြန်လာမယ့်ရက်ကို စောင့်နေပါမယ်ရှင်။

စာရွက်ကလေးကို အသာအယာခေါက်၍ ပြတင်းပေါက်မှ အဝေးသို့ မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။

နေရောင်ခြည်ရေးရေးအောက်တွင် နှင်းများဖုံးလွှမ်းထားသော စပ်ဖန္ဒယ်လုံတောင်တန်းက ရင်ထဲမှ အလွမ်းစိတ်ကို ပိုမိုကျွမ်းစေအောင် ဖန်နေတော့သည်။

လွမ်းရစ်တော့ ဖြသီတာရယ်။

ရေပျော်အောက်ချင်း

“လူတွေပြုပြင်ဖန်တီးယူတဲ့ အရာတွေဟာ ဘယ်လောက်ကောင်းကောင်း သဘာဝက ဖန်တီးဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ အရာတွေကိုတော့ အချို့မမီတာ အမှန်ပဲ တခြားမကြည့်နဲ့ ပူပြင်းတဲ့နေ့ကာလတွေမှာ လူတစ်ယောက်ဟာ အအေးခန်းထဲမှာ တစ်နေ့လုံး မနေနိုင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အရိပ်ကောင်းတဲ့ သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်မှာ တစ်နေ့လုံး နေလို့ရတယ် ဘယ်လိုဥပဒ်မျိုးမှမဖြစ်ဘူး။”

ဦးပန်းဖြူသည် ဆေးတံထဲမှ ဆေးချေးများကိုခြစ်၍ လှေခံဖြင့် အခေါက်ခေါက် ခါထုတ်ရင်း ဆက်ပြောလေသည်။

“တောထဲက သစ်ပင်တစ်ပင်ဟာ သဘာဝရေမြေကောင်းလွန်းပြီး သာ နှစ်အနည်းငယ်အတွင်းမှာ အသုံးဝင်တဲ့ အရွယ်ကို ရောက်တာနဲ့ပင်ပေမယ့် ကိုယ့်ခြံတွင်းမှာ စိုက်ကြည့်ပါလား ငါးနှစ်ခြောက်နှစ်ကြာတာတောင် အိမ်သုံးမရသေးဘူး ဒီလိုပဲ ရေထဲက ငါးတွေကို

ရေစူးနက်သော ဝဲ၊ ချောက်များတွင် မက်နိုင်ကြလေသည်။
 သို့သော် ထိုနေရာများမှ ငါးကြီးငါးကောင်းများ ရတတ်သည်
 မှန်သော်လည်း ရေအောက်မှအပြီဖြင့် မကြာခဏ ငြိတတ်လေ၏။
 ထိုအခါတွင် အပေါ်မှ အလိုက်သင့်ဆွဲ၍သော်လည်းကောင်း
 အားဖြင့် ဆွဲ၍သော်လည်းကောင်း ဖြုတ်ကြရသည်။ သို့မှမရလျှင်
 ရေထဲဆင်းငုပ်၍ သော့ဖြုတ်ရတော့သည်။ ထိုအခါတွင် ရေအောက်
 သတ္တဝါကြီးများ၏ ရန်မှခြင်းကိုသော်လည်းကောင်း ရေငုပ်ကိရိယာ
 မပါသောကြောင့် ရေကြောင်းမှား၍ ပြန်မတက်နိုင်ခြင်း စသည်
 အသက်ဘေး အန္တရာယ်များကို ရင်ဆိုင်ကြရလေသည်။
 သို့ကြောင့် မက်ကွန်လှေဖြင့် လိုက်ကြသူများမှာ အနည်းဆုံး
 ရေငုပ်ကျွမ်းကျင်မှုနှင့် သတ္တိရှိဖို့တော့ လိုပေသည်။
 မောင်အေးနှင့် မောင်ထွေးတို့မှာ ရေထဲတွင် ဖျံကလေး
 တစ်ကောင်ပမာ ကျွမ်းကျင်လှသူများပေမို့ ဦးပန်းဖြူက လက်မလွတ်
 နိုင်အောင် သဘောကျနေခြင်း ဖြစ်သည်။
 “ရေစစ်တော့မယ် ဒီတစ်ခါ တစ်ချက်နှစ်ချက်မက်ပြီးရင် ပြန်ကြ
 မယ်ဟေ့”
 “ဘယ်နားမှာမက်မလဲ အဘ”
 “ဂါးပျက်ချောင်းထိပ်က ဝဲမှာ”
 နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်၍

ပန်းတွန်ပြလိုက်ကြသည်။
 အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဂါးပျက်ချောင်းဝဲသည် ရေစူးနက်လှပြီး
 မိကျောင်းပေါသည်ဟု နာမည်ကျော်လှသောကြောင့်ဖြစ်သည်။
 ရေစစ်တော့မည်မို့ တစတစဖြင့် ရေစီးအား လျော့ကျသွားပြီး
 ကမ်းပြို၍ ပါသွားသော သစ်ပင်ကျများများကို ရေပေါ်တွင် တစွန်း
 တစတွေ့ကြရသည်။ ၎င်းသစ်ကျများ၏ အပေါ်သို့ ကွန်ကုပ်မိပါက
 ဖြုတ်၍မဆုံးဖြစ်တတ်သည်ကို သိထားကြ၍ ဝေးရာသို့ ရှောင်ကြ
 ရသည်။
 ဝဲ၏ ခလယ်တစ်ဝိုက်တွင် သစ်ရွက်သစ်ခက်များစု၍ လည်နေ
 ကြသည်။ ငါးများ၏ လှုပ်ရှားမှုကိုကြည့်ရင်း ဦးပန်းဖြူက အကဲခတ်
 နေလေသည်။ မောင်အေးနှင့် မောင်ထွေးတို့သည်လည်း ဦးပန်းဖြူ
 ထံမှ အမိန့်သံမရမချင်း လှေကို အလိုက်သင့် မျှောပေးနေကြသည်။
 ၎င်းတို့စီးလာသောလှေမှာ ၁၆ တောင်မှ အလျားရှည်ပြီး ၅
 ပေခန့်မျှ ဖြက်ကျယ်သော ကျွန်းသားသစ်လုံးထွင်း လောင်းလှေကြီး
 ဖြစ်လေသည်။ လှေဝမ်းပေါ်တွင် ငါးကပ်အပြည့်ခင်းထား၍ လှေဝမ်း
 ထဲတွင် ငါးများထည့်ကာ ကပ်ပေါ်တွင် အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းအချို့
 တင်ထားလေသည်။ ယင်းလှေမျိုးသည် လုံးထွင်းဖြစ်၍ အသွားအား
 ကောင်းလှပြီး အလျားရှည်သောကြောင့် ရုတ်တရက် တိမ်းမှောက်
 မှု နည်းလေသည်။

၎င်းလှေကြီးကို မောင်အေးက ပဲ့ပိုင်းမှ နေရာယူ၍ မောင်ထွေးက ဦးပိုင်းမှ တာဝန်ယူလေသည်။ ဦးပန်းဖြူက အလယ်ဖူးကြိုးနေရာမှ ဆေးတံသောက်ရင်း ကွန်ချက် ရွေးနေလေသည်။

ချောင်းတွင်း မြစ်တွင်းဝယ်လဆန်း၊ လဆုတ် ၁၁ ရက် ၁၂ ရက်လို ရေထဲဦးအခါများတွင် ငါးပုစွန်အဖြူးဆုံးမို့ ရေလုပ်သားတို့အဖို့ အားထားရသော ရက်များဖြစ်ပေသည်။

၎င်းရက်များတွင် နေဝင်လျှင်ရေတက်၍ ရေပြည့်လျှင် သန်းခေါင်ယံဖြစ်ပြီး မိုးလင်းပါက ရေပြန်စစ်သွားသည်။

ရေချိန်နှင့် စက်နာရီမှာ တိုက်ထားသလို မှန်သောကြောင့် အချို့တောရွာများ အလုပ်သမားများမှာ ရေကိုကြည့်၍ နာရီအဖြစ် အသုံးပြုကြလေ၏။ ရေတက်ရေကျမှာ တစ်နေ့တစ်နာရီ ကွာခြားသည်။

ရေဦးတန်သွားသောအခါ ဦးပန်းဖြူက မောင်အေးနှင့် မောင်ထွေးကို အသင့်ပြင်ဟု အချက်ပြသည်။ လူငယ်နှစ်ဦးမှာလည်း ဖျတ်လတ်စွာဖြင့် လှေဝမ်းတွင်းဝယ်ချထားသော လှော်တက်များကို အသီးသီးကောက်ကိုင်လိုက်ကြသည်။

လှေသည် ဝဲစပ်ကမ်းပါးနားတွင် ရှိနေသဖြင့် ကမ်းနှင့်အလံ ၅၀ ခန့်မျှဝေးနေသည်။ ဦးပန်းဖြူက ကမ်းပြိုအခြေအနေကိုကြည့်ကာ သစ်ပင်ကျများ ကင်းမကင်းကို ခန့်မှန်းနေ၏။

စိတ်ချရလောက်မှ လှေပေါ်တွင် အနံလိုက် ဖြန့်တင်ထားသော

ကွန်စက်ကိုင်၍ ရေသို့စုချသည်နှင့် မောင်အေးနှင့် မောင်ထွေးကလည်း အလျင်အမြန် လိုက်ချလေသည်။ ပြီးလျှင် လှော်တက်ကို ရေသို့ချ၍ ခြေတချောင်းချိတ်လျက် ဘေးတိုက်လှော်ပြီး ကမ်းသို့ကပ်လေတော့သည်။ မက်ကွန်ကိုဖြန့်လျှင် အကျယ်အဝန်း အတောင် ၆၀ ခန့်မျှ ကျယ်ဝန်းပေရာ လှေပေါ်မှ မက်ကွန်သားတို့မှာ တရွေရွေ ကျဆင်းသွားလေသည်။

နောက်ဆုံးတစ်ဖက်အနံစရောက်မှ ဦးပန်းဖြူကကိုင်၍ တင်းအောင်ဆွဲပြီးမှ အပြီးသတ်လွှတ်ချလိုက်လေတော့သည်။

မက်ကွန်ကြီး တစ်ခုလုံး ရေအောက်သို့ ရောက်သွားတော့မှ လှေရှိန်ရပ်လိုက်သည်။ မောင်အေးနှင့် မောင်ထွေးတို့ အနားယူချိန်ဝယ် ဦးပန်းဖြူက ဒူးညွတ်လျက်ဖူးကြိုးကို ကိုင်ထားရင်း ငါးတိုးမတိုး စမ်းသပ်နေလေသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဖူးကြိုးတစ်ချက် သိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွားသောကြောင့် ဦးပန်းဖြူမျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်သည်။ ပြန်ငြိမ်သွားသဖြင့် သေချာခရေန် မက်ကွန်ကြိုးကို တချက်ဆွဲလှုပ်ကြည့်သည်။ နောက်တချိန် သိမ့်ကနဲ သိမ့်ကနဲ နှစ်ချက်ဆက်တိုးသောအခါ ရေသတ္တဝါကြီးကြီးတစ်ကောင်မိနေပြီကို တွက်ဆမိသည်။ သို့ကြောင့် မောင်အေးနှင့် မောင်ထွေးကို အခြေအနေကောင်းကြောင်း အချက်ပြလိုက်သည်။

မက်ကွန်ဆွဲဖော်သည့်အခါ အရေးကြီးသည်။ အင်နှင့်အားနှင့်

တရှိန်တည်း ဆွဲတင်၍မရ။ တချက်ဆွဲမလိုက် ပြန်ချထားလိုက်နှင့် မက်ကွန်ထိပ်ဝစသွားသည်အထိ စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပြုလုပ်ရလေသည်။ သို့သော်မှ ငါးမြင်းကဲ့သို့ ပါးနပ်လျှင်မြန်သောငါးကို အုပ်မိပါက မြေကြီးတွင် ခေါင်းစိုက်လျက် ကျပ်နေတတ်ပေသည်။ သို့ကြောင့် ဖူးချာကြီးကိုင်သူမှာ မက်ကွန်တစ်ခုလုံးအတွက် အရေးကြီးသူဖြစ်ပေသည်။

“အကောင်ကတော့ အတော်ကြီးတယ်ဟေ့”

“ဘာကောင်လဲ အဘ”

“ငါးဖြူးမယ် ထင်တယ်၊ တိုးတဲ့အချက်ပဲထိတယ် ရိုက်ခတ်မှုမျိုး မတွေ့ရဘူးကွ”

“မိကျောင်းများဖြစ်နေမလား ဒီနေရာက မိကျောင်းသိပ်ပေါတယ်”

“ဖြစ်လည်း ဖြစ်ပေါ့ကွာ”

ခဲသားအားလုံး စုမိသွားသောအခါ ဖူးကြိုးတစ်ဝက်လှေပေါ် ရောက်လာသည်။ ထိုအခါမှ တိုးမှုပိုများလာသည်ကို သိရသည်။ မက်ကွန်၏ အလေးချိန်မှာ ပိဿာ ၄၀ ကျော်လေး၍ ရေအားဖြင့် ၎င်းအလေးချိန်ကို တောင့်ဆွဲထားနိုင်ဖို့ အင်အားမှာ သာမညဖြင့် မရနိုင်ပေ။ ဦးပန်းဖြူသည် အသက် ၆၀ ကျော်ရှိနေပြီဖြစ်သော်လည်း သူ၏လက်မောင်းလက်ဖျံတို့မှာ ကြွက်သားပြိုင်းပြိုင်းနှင့် ဧရာကို အန်တုနိုင်စွမ်းသော အင်အားများ ရှိနေကြပေသေးသည်။

မက်ကွန်တွင် ငါးမိနေလျှင် အောက်သို့ရုန်းထွက်သွားမှာ လျော့ ကျသွားမှာကို မပူရချေ။ ငါးအချိန်မည်မျှပင် ကြီးနေစေကာမူ ရေထဲတွင် ပေါ့ပါးလှပေသည်။

ဆွဲတင်ရင်းနှင့် မက်ကွန်တစ်ဝက် လှေပေါ်သို့ ရောက်လျှင် မောင်အေးနှင့် မောင်ထွေးတို့က တစ်ဝက်စီ ဆွဲတင်ကြလေရာ မကြာမီ ကာသမြင်ငါးကြီး၏ ကြီးမားသော ခေါင်းပိုင်းကြီးပေါ်လာရာ အပေါ်မှ ပေါက်စူးချိတ်များနှင့် မလွတ်တမ်းချိတ်၍ ဖမ်းဆီးနိုင်ကြလေသည်။

“အဘ မနေ့ကမိတဲ့ ကာသမြင်ကြီး အချိန်ဘယ်လောက်ရလဲဟင်”

“၇၈ ပိဿာကျော်တယ်”

မောင်အေး၏အမေးကို ဦးပန်းဖြူက အေးဆေးစွာဖြေလေသည်။ ပြီးလျှင် ဆေးတံကို ဆက်ဖွာနေ၏။

“ဒါဆိုရင် ငါးစည်ဖောင်းကြီးကနည်းမှာ မဟုတ်ဘူး”

“အခြောက်ဆိုရင် ၇၀ သားကျော်ကျော်တော့တင်မယ် ထင်တယ်ကွ”

“ဒီအကောင်မျိုးတွေက အကောင်ရဲ့ အချိန်ထွက်လိုက်ပြီး ညှည်ဖောင်းက အလေးချိန်စီတာလား အဘ”

“အတိအကျတော့ မသိဘူးကွဲ့ ဒါပေမဲ့ အကောင်ချိန် ၅၀ ဆိုရင် ညှည်ဖောင်းခြောက် ၅ ဆယ်သားတော့တင်တယ်”

“အသားဘယ်ဈေးလဲ အဘ”

“ဒေါ်ပုမက ၈ ကျပ်ပဲဈေးတယ်”

“နည်းတာပေါ့အဘရ မြို့မှာ ၁၂ ကျပ်ဈေးလောက်ရှိတာ ဖောက်သည်ဈေး တဆယ်လောက်ချေရင် သိပ်မဆိုးဘူးပေါ့ ခုတော့”

“စည်ဖောင်းကျတော့ရော အဘ”

မောင်ထွေးက ဝင်မေးလေသည်။

“တဆယ်သား တရာပေးမယ် ပြောတယ်”

“ဒါလည်းနည်းတာပဲ ဒီမိန်းမကြီး သိပ်အမြတ်ကြီးစားတာပဲ”

“နောက်ကို သူ့ဆီမှာ မသွင်းနဲ့ပေါ့”

“အဘကလည်း မသွားချင်ပါဘူးကွယ် ဒါပေမဲ့ သူ့ဆီက ငါးသွင်း ပေးနဲ့ ငွေကြိုယူထားတာ ကျန်နေသေးလို့ ဒီတော့ကွာ သူပေးတဲ့ ဈေးကိုနည်းတယ် များတယ်လည်း ပြောမနေတော့ပါဘူး”

“ဒါကြောင့်နှိမ်တာပဲဖြစ်မှာပဲ”

“တို့လို မရှိဆင်းရဲသားတွေဟာ ဒီလိုပါပဲ မောင်အေးရာ၊ ရတာ လေးတွေကို ဖင်ကတိ ခေါင်းကတိနဲ့ အလယ်အူနဲ့ ဟောင်းလောင်း ဆိုတာလို အမြဲတမ်းလိုလို အလှီးဖြတ်ခံနေကြရတာပဲ ဒါကို အဘ လည်းသိပါတယ်”

မောင်အေးနှင့် မောင်ထွေးတို့မှာ ဦးပန်းဖြူ တာကိုရည်ရွယ်ပြော နေသည်ကို မသိကြပေမည် မျက်နှာပြင်ပေါ်တွင် တစွန်းတစပေါ်နေ သော နာကြည်းမှု၊ မကျေနပ်မှုများကို တွေ့ကြရသည်။ မောင်ထွေး

က ဦးပန်းဖြူအမူအရာကိုကြည့်ပြီး...

“ဒီတစ်ခါရရင် မြို့သွားပြီး ပုလဲနဲ့ငါးဆိုလား အဲဒါအစိုးရ ငါးဝယ် ဒိုင်မဟုတ်လား အဲဒီသွားသွင်းမယ်”

ဟု စိတ်မာန်ပါပါဝင်ပြောလေသည်။

“ဟုတ်တယ် အဘရေ အဲဒီက ဈေးလည်းမှန်တယ်၊ အလေး ချိန်ခွင်လည်း ပြည့်ပြည့်ဝဝရတယ်တဲ့ အဲဒီသွားသွင်းပါလား”

“အဘလည်း သိပါတယ် ငါလည်း သူတို့ဆီသွားချင်လှလို့မဟုတ် ပါဘူး။ သူ့ဆီက ကြွေးလေးမြေလေးမကင်းသေးလို့ ကြိုတင်မှီတ်ပေး နေရတာပါ။ ခုတော့ ကျောသွားပါပြီ နောက်ရရင် ပုလဲနဲ့ငါးသွားသွင်း မယ်”

“အဲဒါ ကောင်းတယ် ဒီမိန်းမကြီးအမြတ်စားတာတောင်မှ ဒီ တစ်ကောင်ထဲနဲ့ အဘမနည်းဘူးရမှာ”

“တစ်ထောင်တော့ ကျော်တာပေါ့”

“ခုမိတာ အမကြီးဆိုတော့ အဲဒီနေရာမှာ နောက်အဖိုတစ် ကောင် ကျန်အုံးမှာလားအဘ”

“ဖြစ်နိုင်တယ်ကွ ခုအချိန်က မိုးဦးကျနားနီးလာတော့ ငါးသား မိတ်ချိန်လည်းဖြစ်တယ်၊ နောက်ပြီး ကသမြင်းတွေဟာ တစ်ကောင် သဲထက် နှစ်ကောင်နေတာများတယ်ကွ”

“ဒါဖြင့် အဲဒီနေရာကိုတစ်ခေါက်ထပ်သွားရအောင် အဘ”

“အင်း အဘလည်း စိတ်ကူးထားပါတယ် မနက်ဖြန်အဲဒီနေရာ
ပဲ ထပ်သွားကြည့်မလားလို့”

“ကောင်းတယ် အဘ”

မောင်အေးနှင့် မောင်ထွေးတို့မှာ မတိုင်ပင်ရဲပဲ သံပြိုင်ထောက်
ခံကြလေသည်။

တရေကျစုန်လိုက်သည်နှင့် သကန်ရွာသစ်နှင့် အတန်ငယ်လှမ်း
သော ဂါးပျက်ချောင်းသို့ ရောက်ကြလေသည်။

၁၄ ရက်ရေဖြစ်သောကြောင့် ည ၇ နာရီကျော်ကျော်မှ ရေ
စစ်မည်။ အချိန်အနည်းငယ်စောင့်ကြရသေးသည်။ လှေကို ရေထဲသို့
ကျနေသော သစ်ကျကိုင်းတစ်ခုတွင်ချည်ထားပြီး သုံးယောက်သား
စကားတပြောပြောနှင့် ရေခွေးကြမ်းသောက်ရင်း အပန်းဖြေနေကြ
သည်။

နွေကုန်ခါနီး ကာလပေခို့ လေသည် မိုးနံ့မိုးငွေ့ကိုဆောင်လျက်
ဝပ်ပြင်းပြင်းတိုက်ခတ်နေသည်။ နေဝင်သွားပြီး မကြာမီအရှေ့ဘက်
မိန်းမလှကျွန်းပေါ်သို့ ကျော်တက်လာသော လရောင်ကို တွေ့ကြ
ရသည်။

“ရေစစ်သွားပြီဟေ့ အလုပ်စကြရအောင်”

တောပေါ်မှ ရေစစ်တွင် အော်လေ့ရှိသော ဘုတ်ငှက်များ မြည်
သံကိုကြားလိုက်ရသည်နှင့် ဦးပန်းဖြူက ဆေးတံကိုချ၍ ပုဆိုးဖြင့်

ဝတ်ရင်းပြောသည်။ သို့ကြောင့် မောင်အေးက ပဲမှတက်မ ထိန်းပေး
ရင်း လှော်တက်ကိုပြင်၍ မောင်ထွေးက လှေဦးမှ ကြီးဖြတ်ချလိုက်
လေသည်။

သူတို့လှေသည် တရွေ့ရွေ့နှင့် ဝဲအတွင်းသို့ ဝင်သွားရာ ရေ
ပေါ်ယံတွင် မြူးထူးနေသော ငါးကလေးများမှာ လန့်ဖျပ်၍ ခုန်ထွက်
ကြသဖြင့် အချို့ လှေပေါ်သို့ပင် ရောက်လာကြသည်။ ဦးပန်းဖြူက
လှေဝမ်းတွင်းသို့ကျလာသော ငါးကလေးများကို လိုက်ကောက်၍
ပြန်လွှင့်ပစ်နေသည်။ ရေလုပ်သားတို့၏ အယူအဆမှာ လာဘ်ဦးတွင်
ဝင်လာသော ငါးအသေးအဖွဲကလေးတွေကို ပြန်လွှတ်ပေးလျှင် ငါး
ကြီးငါးကောင်းများကို ရတတ်သည်ဟု အစွဲထားကြလေသည်။

သစ်ကိုင်းကျ ကင်းမည်ဟု တစ်နေရာကိုရွေး၍ ပထမအချက်
မမက်လေသည်။ အချိန် ၁၀ နီးပါးရှိသော ကသပေါင်းတကောင်
မိလေသည်။ နောက်တစ်နေရာသို့ပြောင်း၍ မက်သောအခါ ရေ
အောက်မှ သစ်ကိုင်းကျတစ်ခုဖြင့် ငြိနေရာ လှေပေါ်မှ ဖြုတ်၍ မရ
သောကြောင့် မောင်အေးဆင်းငုပ်ရလေတော့သည်။

မောင်အေးသည် အသွား ၆ လက်မခန့်ရှိသော ဓားကိုခါးကြား
ဘွင်ထိုး၍ ရေထဲသို့ရိုတင်းစွာ ဆင်းလေသည်။ ရေအောက်သို့ မငုပ်မီ
အသက်ကို ဝအောင်ရှူလိုက်ပြီးမှ စ၍ငုပ်လေသည်။ ပင်လယ်ရေ
သည် စူးစူးပါးပါး ငန်လှသဖြင့် ပါးစပ်တွင်းသို့ မဝင်စေရန် သတိထား

နေရသည်။ ရေနံလွန်းသောကြောင့် ရေအောက်မှာပင် ပိုးစုန်းကြူးလက်သကဲ့သို့ အရောင်တလက်လက် မြင်ရသည်။

မက်ကွန်ကိုကိုင်လျက် စောက်ထိုးငုပ်ဆင်းသွားသော မောင်အေးသည် ဖျံကလေးတစ်ကောင်ပမာ လျင်မြန်လှပေသည်။

မကြာမီ အတောင် ၅၀ မျှ နက်သော ရေအောက်မြေပြင်သို့ ရောက်သွား၏။

ရေအောက်သို့ နက်လေလေ အအေးဓာတ်ပိုလေလေဖြစ်၍ တကိုယ်လုံး စိမ့်လာလေသည်။ အသက်အောင့်ထားသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်၍ ရင်ထဲမှာ မွန်းကြပ်လာလေသည်။ သို့ကြောင့် လျင်မြန်စွာပင် အငြိကိုရှာ၍ ဖြုတ်သည်။ မြေပြင်သစ်ကျတစ်ခုတွင် အခိုင်အမာ ငြိနေသောကြောင့် တစ်ကြိမ်နှင့်မရပဲ နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ်ဖြုတ်မှ ပြုတ်လေတော့သည်။

ကွန်ပြုတ်သွားသောအခါ မောင်အေးသည် ရေပြင်သို့ တရှိန်ထိုး တက်လာလေသည်။ ရေမျက်နှာပြင်သို့ ဗွမ်းခနဲရောက်သည်နှင့် ဦးစွာ အသက်ကို ဝအောင်ရှူသွင်းလိုက်သည်။ ပြီးမှ လှေကန်ကို လက်ဖြင့်ကိုင်ကာ ဓဏအပန်းဖြေနေစဉ် စိတ်ပူပန်စွာ စောင့်နေကြသော ဦးပန်းဖြူနှင့် မောင်ထွေးတို့သည်ကူ၍ ဆွဲတင်ပေးကြသည်။

မောင်အေးလှေပေါ်ရောက်မှ မက်ကွန်ကိုဆွဲတင်လေသည်။ ယခုတစ်ကြိမ်တွင် ငါးကြီးငါးကောင်း မဆိုထားဘိ ငါးနုပ်ငါးပွဲကလေး

ပင် မပါခဲ့ပေ။

သို့ကြောင့် နောက်တစ်နေရာသို့ ပြောင်းရွှေ့ကြသည်။ မြစ်တွင်းဝယ် ရေသီးတန်သွားပြီဖြစ်၍ မကြာမီ ရေတက်တော့မည်ကို သိကြသည်။ ရေတက်ဦး၏ ရှေ့ပြေးလက္ခဏာများအဖြစ် ရေစစ်ဘုတ်ငှက်များမြည်သံ ကမ်းစပ်သို့ ဒီလိုင်းတက်သံနှင့် လေတဖြူးဖြူး တိုက်ခတ်သောလေသည်။

အားလုံး၏ ကိုယ်ပေါ်တွင် ဓါးဝတ်တစ်ထည်စီသာ ရှိသဖြင့် တကိုယ်လုံး အေးစိမ့်စိမ့်ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် အလုပ်ကိုသာ အာရုံပြုထားကြသဖြင့် ချမ်းသည်အေးသည်ကို အမှတ်မထားနိုင်အောင် မကြသည်။

“ရေလည်း တက်တော့မယ် တို့ တစ်နေ့က မက်တဲ့အချက်ကို ငြိန်မက်ရအောင်”

“ငါးကြီးမိတဲ့ နေရာလား အဘ”

“အေး”

“ဟိုလဗပင်တည့်တည့် နေရာပဲ သွားမလား”

“သွားကွာ”

မောင်အေးက ပဲ့ပိုင်းမှနေ၍ ထိုနေရာသို့ရောက်အောင် လှော်သွားလေသည်။ ထိုနေရာသို့ရောက်လျှင် ယမန်နေ့က အတိုင်းပင် ကွန်ချက်ကို ဂရုပြု၍ စချသည်။ ကွန်သားအားလုံး ရေအောက်သို့

ရောက်၍ ဖူးချာကြီးကို ကိုင်လိုက်သည်နှင့် သိမ့်ခနဲ တစ်ချက်တိုးသည်။ ဦးပန်းဖြူရင်မှာ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားမိသည်။ မိမိထင်ထားသည့်အတိုင်း ဖြစ်နေပြီလားဟု တွေးတောဝမ်းသာမိသည်။ မောင်အေးနှင့် မောင်ထွေးကလည်း ဦးပန်းဖြူအမူအရာကိုကြည့်၍ ဝမ်းသာသွားကြသည်။

“ဘယ့်နယ်လဲ အဘ”

“တစ်ကောင်တော့ ထိနေပြီ”

“ကျွန်တော်တို့ ပြောသလိုများ ဟိုအထီးကောင်ကြီး”

“မသေချာဘူး ဆွဲတင်ကြည့်မှ သိရမှာပဲ လက်နက်တွေ အသင့်ပြင်ထား ဆွဲတင်မယ်”

ဦးပန်းဖြူက ဖူးချာကြီးကို တချက်ခြင်း ဆွဲစုနေစဉ်မှာပင် မလှမ်းမကမ်းမှ မိကျောင်းအာရိုက်သံကို နှစ်ကြိမ်ဆက်၍ ကြားလိုက်ရသဖြင့် အားလုံးသတိမပြတ်ထားကြရ၏။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကွန်တစ်ဝက်မျှ ပေါ်လာသောအခါတွင် ကွန်တွင် လှုပ်ရှားမှု လုံးဝမရှိပဲ ပါလာသော ကသမြင်ငါးကြီးကို ထူးဆန်းစွာတွေ့လိုက်ရလေသည်။

“မရုန်းပါလား အဘ အသေကောင်ကြီးလား”

“မဟုတ်နိုင်ပါဘူး စောစောကတောင် တိုးသေးတယ်”

ကသမြင်ကြီးသည် သူတို့နှင့် လက်တကမ်းအကွာသို့ ရောက်သည့်တိုင် လှုပ်ရှားမှုမရှိပဲ ပျော့တိပျော့ဖက်ကြီး ရှိနေသဖြင့် ထေ

ပေါ်သို့ အလွယ်တကူ ဆွဲတင်နိုင်ကြပေသည်။

ငါးကြီး လှေပေါ်သို့ရောက်လျှင် လှေပုဂံပျဉ်နှင့်ကပ်၍ ကြီးဖြင့် တုတ်ထားကြလေသည်။ သို့မှသာ မလှုပ်နိုင်မည်ဖြစ်သည်။ သုံးယောက်သားမှာ ယမန်နေ့က မိခဲ့သော ငါးမကြီးထက် အနည်းငယ် ငယ်၍ အချိန် ၇၀ ခန့်မျှ ကသမြင်ကြီးကိုကြည့်ရင်း အမျိုးမျိုးပြောဆိုနေကြလေသည်။

“ဒါ အထီးကောင်ကြီးအဘရ အဘပြောသလိုဆို ဟိုနေ့က မိတဲ့ ငါးကြီးရဲ့အဖော်နဲ့တူတယ်”

“ကျွန်တော်ထင်တယ် ဒီကောင်ကြီးဟာ ရုန်းချင်ရုန်းနိုင်သားနဲ့ ရုန်းပဲနေတာ သူ့အဖော်အမကြီးမရှိလို့ စိတ်ညစ်ပြီး သက်သက် အသေခံတာများလား”

“မင်းတို့နှစ်ယောက်ပြောတာတွေဟာ အားလုံးဖြစ်နိုင်ပါတယ် ဒီအကောင်ကြီးဟာ ဟိုနေ့က အမကြီးရဲ့အဖော်ဆိုတာရော အားလုံးဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ကုန်းပေါ်မှာဆိုရင် အောက်ချင်းငှက်တွေဟာ တစ်ကောင်သေရင် တစ်ကောင်ကလိုက်သေကြတယ် မဟုတ်လား။ ဒီလိုပဲ ရေထဲမှာတော့ ကသမြင်တွေဟာ ရေပျော်အောက်ချင်းတွေလိုပဲ ငါတော့ အမည်ပေးလိုက်ချင်တယ်ကွာ”

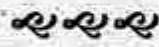
ဦးပန်းဖြူစကားကြောင့် မောင်အေးနှင့် မောင်ထွေးတို့မှာ နှစ်ကြိမ်စွာ ပြုံးလိုက်ကြသည်။ ဦးပန်းဖြူ၏စကားတို့မှာ သူတို့နားထ

တွင် အဆန်းသဖွယ်ဖြစ်နေကြသည်။

“ကိုယ့်မှာ နွမ်းပါးလို့ သားငါးရှာစားနေရပေမယ့် ဒီလိုတိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ဖြစ်လာပြန်တော့လည်း စိတ်မကောင်းစရာပဲ ဒါပေမယ့် တစ်ဘက်ကပြန်ကြည့်ပြန်တော့လည်း တို့အတွက်လည်း ငွေကြေးနာနင့်လောက်အောင်ရတယ် တို့ပြည်အတွက်လည်း တစ်ဘက်တလမ်းဆီရိက္ခာတိုးတာပေါ့ကွယ်”

ဦးပန်းဖြူ၏ စကားများသည် ရေတက်ဦးတွင် မြူးလာအေးလေနှင့်အတူမြစ်တွင်းသို့ ပျံ့နှံ့သွားလေတော့သတည်း။

ရွှေကြိုးကြွအသံသာပေမယ့်

ဘဝတက်လမ်းအတွက် ဆုံလာရသောကွေ့တွင် ကြုံရာတက်ဖြင့် လှော်ခတ်ရုန်းကန်ရင်းဖြင့် ရှေ့ခရီးဆက်ရန် မဆွဲကတည်းက အားမာန်များ မွေးထားခဲ့သော်လည်း ယခုကဲ့သို့ အသက်အရွယ်ကြီးရင့်ကာမှ မမျှော်လင့်သော အလုပ်များလုပ်ကိုင်ရလိမ့်မည်ဟု ဦးသာမှင်အနေဖြင့် စိုးစဉ်းမျှတွေးမထားရိုးအမှန်ပါ။ ယခုတော့ဖြင့် ဘဝအလှည့်အပြောင်းက တစ်ဆစ်ချိုးလာခဲ့သော ဦးသာမှင်အဖို့...

အခြားသို့ သွားစရာလည်းမရှိ၊ အားကိုးစရာလည်းမရှိသော ကြောင့် သားဖြစ်သူ၏အိမ်သို့ပင် မျက်နှာပူပူနှင့်ပင် သွားရပေဦးတော့မည်။

ဦးသာမှင်အနေဖြင့် နယ်တွင်ရှိသော သမီးဖြစ်သူဆီတွင် နေမည်ဆိုက နေ၍ဖြစ်သော်ငြားလည်း အခြေအနေအရ ကြာတောင့်ကြာရှည် နေ၍မဖြစ်ပေ။

မိသားစုများပြားလှသည်ကတစ်ကြောင်း စားဝတ်နေရေး ခက်ခဲ ကျပ်တည်းမှုများကြားတွင် မိမိအနေဖြင့် လူပိုတစ်ယောက်အနေဖြင့် ဒုက္ခပေးရာရောက်မည်ကို စိုးသောကြောင့်ပင်။

လူသားသမိုင်းစဉ်တလျှောက်တွင် မိမိသည် သားသမီးများ အတွက် တာဝန်ကျေခံပြီးဖြစ်၍ မိမိအတွက် ပြန်လည်တာဝန်မကျေ နိုင်သည့်အခါတွင် ကြည်ဖြူစွာပင် ခွင့်လွှတ်နိုင်ခဲ့သည်။

မိမိအတွက်ကြောင့် သူတို့ပင်ပန်းတာဝန်ပိုမည်ကိုပင် စိုးရိမ် နေမိသေးသည်။

သားဖြစ်သူ ကိုသန်းအေးက ရန်ကုန်တွင်နေသည်။ ပုံနှိပ်တိုက် တစ်တိုက်တွင် အလုပ်လုပ်ရင်း သားသမီးသုံးယောက်နှင့် မိသားစု တာဝန်ကို မနိုင်မနင်း ထမ်းဆောင်နေရှာသူဖြစ်သည်။

နံနက်လင်းစ နှင်းမကွဲသေးမီ သင်္ဘောမှတက်ပြီး မိရာကားဖြင့် လာခဲ့ရာ နတ်မောက်လမ်းသို့ရောက်တော့ မိုးလင်းနေပြီ။

လမ်းသွယ်လေးတစ်ခုထဲတွင် ဆောက်ထားသော ကိုသန်းအေး အိမ်ဝရောက်တော့ တံခါးဖွင့်သေး။ လှေကားရင်းတွင် ပါလာသော အထုပ်အပိုးများကိုချပြီး အိမ်တွင်းသို့ အခြေအနေကိုကြည့်သည်။

“အဟမ်း...အဟမ်း”

ချောင်းဟန်သံပေးသော်လည်း အိမ်တွင်းမှ လှုပ်ရှားမှုမရှိပေ။

“ဟေး ဖိုးဇော်တို့ မထကြသေးဘူးလားကွ၊ မိုးလင်းနေပြီ”

အတန်ကြာမှ ခြင်ထောင်တွင်းမှ မြေးအကြီးဆုံး ဖိုးဇော် ထွက် လာပြီး တံခါးဖွင့်ပေးသည်။ ဦးသာမှင်သည် ပါလာသော အထုပ်အပိုး များအား ခြေရင်းဘက်တစ်နေရာတွင် ချထားပြီး ကုလားထိုင်တစ် လုံးတွင် ခြေပစ်လက်ပစ် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“မင်း အဖေကြီးတို့ မထကြသေးဘူးလား”

“မနိုးသေးဘူး ဘဘ”

ဖိုးဇော်က မျက်လုံးကို ပွတ်သပ်ရင်း အနီးတွင် ဝင်ထိုင်သည်။

“ရော့ ငါ့မြေးတို့ဖို့ ဘဘဝယ်လာတာ”

ဖိုးဇော်က ကောက်ညှင်းထုပ်အား လှမ်းယူသည်။

ခဏအကြာတွင် ကိုသန်းအေးနှင့် မရွှေရီတို့ နီးလာကြသည်။

ကိုသန်းအေးသည်...

“အဖေဘယ်တုန်းကရောက်သလဲ ဘာနဲ့လာတာလဲ”

ဟု မမေ။

“ခုမှရောက်လာတာလား”

ဟု တစ်ခွန်းမေးပြီး နောက်ဘက်သို့ ဝင်သွားသည်။

မရွှေရီကတော့ ခြင်ထောင်ထဲက ထွက်မလာခင်ကတည်းက အငယ်ကလေး သေးပေါက်သည်ကို ဆူပူကြိမ်းမောင်းနေသည်။ စူးစူး ဝါးဝါး ထွက်ပေါ်လာသော ကလေးငိုသံသည် ဦးသာမှင်အတွက် အမောမပြေနိုင်အောင် ဖြစ်သွားတော့သည်။

“လာ မြေး ဘာဘာဆီလာ”

ကလေးက နို့ပြီးထွက်လာသည်။

“အဖေ ညသင်္ဘောနဲ့ လိုက်လာတာလား”

မရွှေရီက အိပ်ချင်မှူးတူးလေသံဖြင့် လှမ်းမေးသည်။

“အေး ဟုတ်တယ် ဟာ ညကသင်္ဘောမှာ အကာကလည်း မပါ ရှေ့ကလေးက ပိတ်တိုက်တော့ အေးလိုက်တာ လွန်ပါရော ခြံစရာစောင်မပါတော့ အတော့်ကို ဒုက္ခရောက်တယ်”

“ဟုတ်တယ် ခုတလော ညဘက်တွေ အတော့်ကိုအေးလာတယ် အိမ်က ကလေးတွေတောင် စောင်မလောက်လို့ မျှဖြူပေးနေရတယ်”

ဦးသာမှင် စကားမပြန်တော့။

ရင်ခွင်ကပ်မှ မြေးငယ်ပါးပြင်ပေါ်မှ မျက်ရည်စက်များကို အသာအယာ သုတ်ပေးရင်းမှ အအေးပိုသော ဆောင်းရက်များကို မည်သို့မည်ပုံ ဖြတ်ကျော်ရမည်ကို တွေးတောနေသည်။

ရန်ကုန်မှာဆိုတော့ နယ်နှင့်မတူ၊ အချိန်နှင့်အမျှ အလုပ်များနေကြသည်။ မိုးလင်းသည်နှင့် နံနက်ပိုင်း အစားအစာကို အပြေးအလွှားစားသောက်ကြပြီး အလုပ်ခွင်ရောက်အောင် အမှီသွားရသည်။ ကားစီး ရသည့် ဒုက္ခကလည်း မသေးလှသောကြောင့် ထိုမျှကသုတ်ကရတ် လုပ်ကြသည်တိုင် တန်ရုံမကျပေ။

ကိုသန်းအေးက အလုပ်သွားရန် ပြင်ဆင်နေခိုက်မှာပင် မရွှေရီက နံနက်စာအတွက်စီမံရန် မီးဖိုချောင်ဝင်နေရတော့ ဧည့်သည်တစ်ယောက်အတွက် အချိန်မပေးနိုင်သည်မှာ မဆန်းတော့ပေ။ မိမိကလည်း ဧည့်သည်တစ်ယောက်မဟုတ်လေသောကြောင့် နေဘတ်သလို နေလိုက်သည်။

“အဖေ အစ်မတို့နေကောင်းကြလား”

“အေး ကောင်းကြပါတယ် သူတို့တောင် ဘုရားဖူးလာကြမလို့ ပြောနေကြတယ် ဘယ်တော့လာမလဲတော့ မသိဘူး”

ကိုသန်းအေးက ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်ပြရင်း...

“ကျွန်တော် အလုပ်သွားလိုက်ဦးမယ် တိုက်မှာက အလုပ်တွေ အရမ်းရေးကြီးနေတယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ထမင်းဘူးကိုယူပြီး ကိုသန်းအေးထွက်သွားသည်။

အချိန်မှာ နံနက်ကိုးနာရီကျော်နေပြီ။ တစ်ညလုံး အိပ်ရေးပျက်ခဲ့သည့်အရှိန်ကြောင့် ခေါင်းတစ်ခုလုံး အုံ့ပိုင်းနေသည်။ အတန်ငယ် လန်းဆန်းသွားအောင် ရေချိုးလိုက်ဦးမှဟု စိတ်ကူးကာ အင်္ကျီချွတ်လိုက်သည်။

“အဖေ ရေချိုးမလို့လား”

ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“စည်ထဲမှာတောင် ရေရှိရဲ့လား မသိဘူး ညက ရေလာမထည့်ဘူး”

စည်ထဲထဲကြည့်တော့ တစ်ရစ်ခန့်မျှသာ ရေရှိသည်။

“အင်း ငါရေချိုးလိုက်ရင် ရေကုန်သွားမှာပဲ မချိုးတော့ပါဘူးလေ”

မျက်နှာသစ်ပြီး အိမ်ပေါ်ပြန်တက်လာ၏။ နံနက်စာကို မြေးသုံးယောက်နှင့်အတူ စားရသည်။ ဟင်းလျာအဖြစ်က ဟင်းရွက်ကြော်တစ်ပွဲနှင့် ငါးပိရည်တို့စရာ။

ကိုသန်းအေး ထမင်းဘူးထဲ၌ပါသွားသော ဟင်းနှင့် မရွေ့ရီတစ်ယောက်တည်းစားသောအခါပါသည့် ပုစွန်ဟင်းကမူ ထမင်းပိုင်းတွင်မပါပေ။

ညက အိပ်ရေးပျက်ထားသောကြောင့် နေ့လယ်ဘက်တွင် တရေးတမောအိပ်ရန် စိတ်ကူးမိသည်။ မြေးအကြီးဆုံး ဖိုးဇော်က ကျောင်းသို့ သွားစေကာမူ ကျန်နှစ်ယောက်၏ ဆူညံမှုကြောင့် ခေါင်းချ၍ပင်မရ မရွေ့ရီကလည်း ထမင်းစားပြီးသည်နှင့် စာအုပ်တစ်အုပ်နှင့် နေလေရာ ကလေးများကို မာန်ရန်စိတ်မကူး ဦးသာမှင်အဖို့ အိပ်မရသည့်အတူတူ မိမိတစ်ယောက်တည်း စကားပြောမည့်သူကင်းစွာ အထီးတည်း ထိုင်နေရသည်နှင့်စာလျှင် တစ်နေရာသွား ဤအချိန်ဖြုန်းနေခြင်းက ပိုကောင်းပေလိမ့်မည်ဟု စိတ်ကူးကာ

အသိတစ်ယောက်အိမ်သို့ သွားမည်ဟု အကြောင်းပြကာ ထွက်လာခဲ့သည်။

အိမ်နှင့်အနီးဆုံးနှင့် အလွတ်လပ်ဆုံးနေရာမှာ ရွှေတိဂုံ ဘုရားကန်ဘောင်ပေါ်ပင်ဖြစ်သည်။

ရင်ပြင်တော်ပေါ်၌ အရိပ်ကောင်းသောတန်ဆောင်း တစ်ခုတွင် ထိုင်ရင်း များစွာကြည့်ညှိဖွယ်ရာကောင်းသော စေတီတော်မြတ်ကြီးအား တစ်မိမိမိမိကြည့်ရင်း အချိန်တို့ ကုန်လွန်စေခဲ့သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ အတွေးလွန်နေခြင်းကြောင့် ရှေ့မှဖြတ်သန်းသွားလာနေကြသူများကိုကြည့်နေသော်လည်း မမြင်၊ အတွေးနှင့်အတူ မျောပါလျက်ရှိသည်။

မိမိဘဝသည် လောကကြီးထဲတွင် လူပိုတစ်ဦးလို ဖြစ်နေပြီး အထီးကျန်ဆန်စွာဖြင့် ပျင်းရိခြင်း ငြီးငွေ့ဖွယ်ကောင်းသော အချိန်များကို ကုန်လွန်စေလျက် နောက်ဆုံးအချိန်ကို စောင့်နေရသောဘဝပါပေ။

နံနက်ပိုင်း ကိုသန်းအေးအလုပ်သွားသည်နှင့် မရွေ့ရီပြင်ဆင်ပေးသော မနက်စာကို ဖြစ်သလိုစားပြီးသည်နှင့် တစ်နေရာသို့ အကြောင်းပြကာ ထွက်သောအလေ့အကျင့် ဦးသာမှင်တွင် ရှိလာသည်။

အိမ်ထဲတွင် ငြီးငွေ့ဖွယ်ရာ ထိုင်နေခြင်းထက် လွတ်လပ်စွာ သွားလာနေခြင်းက ပိုကောင်းသည်ဟု စိတ်ကူးမိကာ တနေကုန်

အပြင်တွင် အချိန်ဖြုန်းနေရင်း ညနေပိုင်းကိုသန်းအေး အိမ်ပြန်ရောက် လောက်သည့်အချိန်လောက်မှ မှန်းကာပြန်လေ့ရှိသည်။

ကိုသန်းအေးက မေးလာလျှင်သော်မှ တစ်နေရာသို့ အကြောင်း ပြကာ ပြောလိုက်ရုံသာပင် နယ်ကျယ်လှသော ရန်ကုန်မြို့ကြီးလို နေရာမျိုးတွင် ဦးသာမှင်အတွက် တစ်နေကုန်အချိန်ဖြုန်းစရာနေရာ များသောကြောင့် ပြောသမျှ အဆင်ပြေလေသည်။

ထိုင်နေကျ နေရာတန်ဆောင်းတွင်း၌ ထိုင်နေစဉ်မှာပင် ရှေ့မှ နို့အေးချောင်းသည် ဖြတ်လျှောက်သွားသောကြောင့် လှမ်းခေါ် လိုက်သည်။

နို့အေးချောင်းသည်က အနီးတွင် ပုံးကိုချပြီးဖွင့်သည်။ ငါးကျပ်တန် နို့အေးချောင်းတစ်ချောင်း ပေးသည်။

“ဟင်”

“မင်း ကွန်းတင်မဟုတ်လား”

“ခင်ဗျားကရော ကိုသာမှင်မဟုတ်လား”

“အေး ဟုတ်တယ် ဒါထက် မင်းရန်ကုန်မှာလားကွ”

ဦးသာမှင်က နို့အေးချောင်းလှမ်းယူရင်း ဝမ်းသာအားရမေး၏။

“ကျွန်တော် ရန်ကုန်ရောက်နေတာကြာပြီ အလုပ်ကတော့ မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ နေ့ထွက်ကိုက်ပါတယ် ဟဲဟဲဟဲ”

ထွန်းတင်ဆိုသူက ဦးသာမှင်အနီးတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း ခေါင်းပေါ်

က ဦးထုပ်ကိုရွတ်ပြီး မျက်နှာထက်မှ ချွေးစက်များကို သုတ်ပစ် နေသည်။

“ခင်ဗျားရော ရန်ကုန်ကို လာလည်ဟာလား”

“အင်း ဆိုပါတော့ကွာ ခု အတွားကြီးဆုံးသွားတော့ ငါတစ် ယောက်တည်း သားနဲ့သမီးဆီမှာပဲ တစ်လှည့်စီ လိုက်နေတော့တယ်။ ဟန်းမှာ ငါ့သားသန်းအေးရှိတယ်လေ”

“ကျွန်တော်လည်း အရင်ကတော့ သမီးများနဲ့ အတူနေတယ် နောက်တော့ သူတို့မှာ ကလေးကလည်းများ စားဝတ်နေရေးက လည်း သိပ်မပြေလည်တော့တာနဲ့ ကိုယ့်ဘာသာဖြစ်သလို အလုပ် လိုက်လုပ်တာပဲ ခုတော့ အဆင်ပြေလာပါပြီ တစ်ယောက်တည်း အတွက်တော့ ကောင်းကောင်းလုံလောက်ပါတယ်”

ထိုစကားကြားရသောအခါ ဦးသာမှင်ရင်ထဲတွင် လျှော့ပါးလျှက် ရှိသော ခွန်အားများ တစ်ဖန်ပြန်လည် စုစည်းမိလာသယောင် ခံစား ရသည်။ ထိုင်နေကျတန်ဆောင်း၏ အရိပ်အာဝါသပင် ခါတိုင်းထက် အေးမြသယောင် ထင်မိသည်။

“ထွန်းတင်”

“ဗျာ”

“ငါလည်း မင်းလိုအလုပ်လုပ်ချင်တယ်ကွာ ဆက်သွယ်ပေး မိမ်းပါ”

စရာအရေးအကြောင်းများဖြင့် မှန်းခြယ်စပြုနေသော ထွန်းတင်၏ မျက်နှာပြင်ပေါ်တွင် မယုံကြည်နိုင်သော အသွင်အပြင်များ ပြောင်းလဲသွားသည်။

“ခင်ဗျားကလည်း ဘယ်လိုစိတ်ကူးပေါ်လာရပြန်တာတုန်း တစ်နေ့ကုန် လမ်းလျှောက်ရတာ ပင်ပန်းလှပါတယ်ဗျာ”

“ပင်ပန်းချင် ပင်ပန်းပါစေကွာ တို့လည်း အလုပ်ကြမ်းသမားတွေပဲ ဒီလောက်တော့ တတ်နိုင်ပါတယ်၊ အလုပ်က လွယ်တယ် မဟုတ်လား”

“အလုပ်ကတော့ ကျွန်တော်ပြောပေးရင် ရနိုင်ပါတယ် ခင်ဗျား အခုလိုလုပ်ရင် ခင်ဗျားသားကရော သဘောတူပါ့မလား”

“ဒါကတော့....”

ဦးသာမှင်စဉ်းစားနေသည်။

စဉ်းစားတာနှင့်စာလျှင် လက်တွေ့အလုပ်က ပိုမိုခက်ခဲသည်။ မနက်ပိုင်းနံနက်စာစားပြီးသည်နှင့် ထွက်နေကျအတိုင်း အပြင်ထွက်သည်။ အလုပ်အိမ်သို့ရောက်လျှင် အဝတ်ဟောင်းများလဲလှယ်ဝတ်ဆင်ပြီး ရေခဲချောင်းပုံးကိုလွယ်၍ မြို့ထဲပြန်ထွက်သည်။

ရောင်းစနေ့က အဆင်မပြေလှပေ။ နယ်မြေမကျွမ်းကျင်မှု၊ သတ်မှတ်ထားသော ရောင်းကွက်နယ်မြေ သတ်သတ်မှတ်မှတ် မရှိသေးခြင်း မကျွမ်းကျင်မှုနှင့် ဈေးမိတ်မရှိသေးသော စသည့်အခက်

အခဲများကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထို့အပြင် လေးလံလှသော နို့အေးချောင်းပုံးကြီးကို လွယ်၍ အေးတမ်းလျှောက်ရသဖြင့်လည်း ခြေသလုံး ကြွက်သားများ ဘာင့်တင်းကိုက်ခဲလာ၏။

ထိုထက်ဆိုးသော အခက်အခဲများက မိမိဈေးရောင်းနေစဉ်အတွင်း သားဖြစ်သူ ခွေးမဖြစ်သူ မြေးများနှင့် မဆုံမိလေအောင် ရှောင်သောအလုပ်ပင်ဖြစ်သည်။ သို့တိုင်အောင် တစ်ခါတရံ ရှေ့တွင်မိမိ ခွေးရောင်းနေခိုက်တွင် နောက်ဘက်မှ နို့အေးချောင်းတစ်ချောင်း အသံကြားသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မြေးဖြစ်သူ ဖိုးဇော်ကို တွေ့ရဖူးသေးသည်။ ဖိုးဇော်က သူ့မျက်နှာကို မော့မကြည့်ပေ။ ပုံးအတွင်းမှ ထုတ်ယူနေသော နို့အေးချောင်းဆီသို့ အာရုံရောက်နေသော တော်ရောသည်။ ပြီးသည်နှင့် နေရာမှ ခပ်သုတ်သုတ် လစ်ထွက်သည်။ ဒါတောင် ညနေဘက် အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ဖိုးဇော်က...

“နေ့ခင်းက ရေခဲချောင်းရောင်းတဲ့လူကြီးက ဘာဘဲသိပ်တူတာဟု ပြောသေးသည်။

ထိုအခါ ကိုသန်းအေးကပါ ဝင်မေးသည်။

“အဖေ နေ့ခင်းဘက်တွေ အိမ်မှာတစ်နေ့မှမနေဘူးလို့ အရိုက ပြောတယ် ဘယ်သွားနေတာလဲဟင်”

“မြို့က လူတစ်ယောက်နဲ့ ဒီမှာဆုံမိကြပြီး သူနဲ့ဘုရားကျောင်း

လိုက်လိုက်သွားတာပါ”

စကားကိုဖြတ်၍ ဦးသာမှင်အားနည်းစွာ ပြုံးနေသည်။ ကိုသန်းအေးကတော့ မည်သို့သဘောပေါက်သွားသည်မသိ၊ ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်နေတော့သည်။ မရွှေရီ၏ နှုတ်ခမ်းစွန်း၌မူ မဲပြုံးတစ်ချက် စွန်းထင်သွားလေသည်။

ကျန်းမာရေးချွတ်ယွင်းအားနည်းခဲ့သည့်ကြားမှ ဇွတ်တင်သော မာန်များက ဝေဒနာကို အဖော်အလှော်နှင့် လက်ယပ်ခေါ်ခေါ်လေပြီ။

အသက်အရွယ် ကြီးရင့်မှုကြောင့် လျော့ရဲလှသော ခွန်အားများက မည်သို့မျှ မတွန်းလှန်နိုင်သောအခါ အိပ်ရာထဲလဲလေတော့သည်။

ထိုအခါ ရက်ရှည်လများ ကွင်းရှောင်ခဲ့သော ရွေးမဖြစ်သူ ဖြိုငြင်မှုကို စတင်တွေ့ရလေသည်။

အလုပ်အကိုင်အားသည့်ကြား အခက်အခဲ အကြပ်အတည်းများကို ယုံသွေးမဟုတ်သော လူမမာကြီးတစ်ယောက်ကို ကြည့်ဖြည့်ပြုစုနိုင်သူ ရှားပါးပေလိမ့်မည်။

“အရင်ကတော့ ဘယ်သွားနေသလဲ မသိဘူး။ မဟန်နိုင်တော့ အိမ်ပေါ်လာပြီး သောင်တင်နေတော့တယ်”

“ကိုယ့်မိသားစုနဲ့တောင် ထမင်းနပ်မှန်အောင် မနည်းကြီးအောင်

နေရတဲ့ကြားက သူ့အတွက် ဆေးဖိုးက ကုန်တော့ဦးမယ်”

“စိတ်ညစ်လိုက်တာ အိမ်ကတောင် ထွက်ပြေးချင်တယ်”

ထိုသို့ မကြားတကြား ပြောရုံမက ဝေယျာဝစ္စ လုပ်ကိုင်ပေးသည့် အခါတွင်လည်း အမြဲတမ်းဆောင့်အောင့် ဖြိုငြင်မှုပြုလာ၏။ ကိုသန်းအေးက အပြင်လူဆိုတော့ ဒါတွေကို လုံးစေ့ပတ်စေ့သိရှာ အိမ်မှာရှိသည့်အစိုက်တွင် အနည်းအကျဉ်းပြုစုပေးနိုင်ရှာ၏။ ကြာတော့ သူလည်း ဒဏ်ခံချင်ပုံမရ။ စိတ်ညစ်ညူးသော လေသံဖြင့်...

“အစ်မတို့ လှမ်းမှာရ ကောင်းမလားပဲ” ဟုပြောသည်။

“သူတို့လည်း အလုပ်မှမအားကြတာ မမှာပါနဲ့သားရယ်”

“မမှာလို့မဖြစ်ဘူး အဖေရ ခုပုံနှိပ်တိုက်က ပိုက်ဆံမရသေးဘူး၊ ဘဲပိုက်ဆံလေးတွေကလည်း အဖေဆေးဖိုးထဲ ထည့်ရတာနဲ့ စိတ်ညစ်ပါတယ်ဗျာ”

ဦးသာမှင်ရင်ထဲ၌ နင့်သွားသည်။

“ငါ့အတွက်နဲ့ ငါ့သားလေး ဒုက္ခပိုနေပါလား” ဟူသော အဟွေးအောက်လာသည်နှင့် ခံစားနေရသော ဝေဒနာများအပြင် ထပ်ဆင့်အားရသဖြင့် မျက်ရည်များ ရစ်ပဲလာ၏။ တုန်ယင်နေသော အောက်ဖြင့် အိပ်ရာအောက်သို့ စမ်းသည်။ အထုပ်တစ်ထုပ်။ ကိုသန်းအေးနှင့် မရွှေရီက မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေကြသည်။

ဦးသာမင်က လက်ထဲမှ အထုပ်ကို ကိုသန်းအေးအား လှမ်းပေးလိုက်သည်။

ဖြေကြည့်လိုက်တော့ အထဲ၌ ငွေစက္ကူအထုပ်များ။

“ဟင်”

“ဟင် အဖေ အဖေ ဒါတွေ ဘယ်ကရတာလဲဟင်”

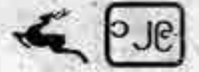
“သားရယ် မိဘရယ်လို့ဖြစ်လာကြတဲ့သူတိုင်းဟာ သူတို့နဲ့ သားသမီးအတွက်ပဲ သေတဲ့အထိ တာဝန်ထမ်းဆောင်သွားကြတာ ချည်းပါပဲ။ အခုလည်း ငါ့သားတို့ ဆင်းရဲကြပ်တည်းနေလို့ အဖေတတ်အားသမျှ လာရောက်ကူညီပေးတယ်လို့ သဘောထားမိကွယ် အဖေဒီက နည်းနည်းလေး ကျန်းမာလာရင် နယ်က မင်းအစ်မီကို တစ်လှည့်ပြန်လိုက်ဦးမယ် သူတို့ ဆင်းရဲကြတယ်လေ”

“အဖေ အဖေရယ်”

ကိုသန်းအေးသည် ဗာဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေသော လက်ဖြင့် ငွေစက္ကူများကိုကိုင်ရင်း ဦးသာမင်ပေါင်ပေါ်သို့ မျက်နှာမှောက်ဆွဲလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါအဖေရယ် ကျွန်တော်မိုက်ခဲ့တာတွေ ခွင့်လွှတ်ပါတော့”

ဦးသာမင်က နားလည်စွာပြုံးသည်။ တုန်ယင်နေသော လက်များဖြင့် ကိုသန်းအေးခေါင်းကို ပွတ်သပ်ရင်း...

“ငါ့သားလေး ဒီလောက် နားလည်လာတယ်ဆိုရင်ပဲ အဖေတင်ပန်းရကျိုးနပ်ပါပြီ အဖေတို့အရွယ်တွေဆိုတာ ဘဝထဲမှာ အချိန်နားစွာ မကျန်တော့ဘူးသား၊ ဒါကြောင့် ထည့်တွက်စရာ မလိုလှပါဘူး။ မင်းရဲ့ နောက်မှာ မင်းကိုမှီခိုနေကြတဲ့ သားလေးတွေ သမီးလေးတွေ အများကြီးရှိတယ်။ သူတို့လေးတွေရဲ့ ဘဝကောင်းမှုဆိုးမှုဆိုတာ မင်းမှာ တာဝန်တွေ အများကြီးရှိသေးတယ်။ သူတို့အတွက် ကြိုးစားရင်း အဖေအပေါ် တာဝန်မကျေလို့ ဘယ်လိုမှ သဘောမထားဘူး အဖေနားလည်စွာနဲ့ ငါ့သားအပေါ်မှာ ခွင့်လွှတ်နေမှာပါ”

“အဖေရယ်”

ကိုသန်းအေးသည် တုန်ယင်လှိုက်လှဲစွာ ရေရွတ်ရင်းဖြင့် ဦးသာမင်ကို ရိုရိုကျိုးကျိုး ကန်တော့လိုက်သည်။

နောက်မှ မျက်စိကလေး ကလယ်ကလယ်ဖြင့် ကြည့်နေသော ရွှေရီပင်လျှင် ကိုသန်းအေးနှင့်အတူရော၍ ကန်တော့မိလေသည်။ သူတို့အားလုံးပါးပြင်ပေါ်၌ မျက်ရည်စီးကြောင်းတွေနှင့်...။

နတ်ကတိဝင်တဲ ကျားမင်းပျဉ်းစား

ပြီးခဲ့တဲ့ စုလိုင်လထဲက ဩဂုတ်လထုတ် သောင်းပြောင်းနေ
လာ မဂ္ဂဇင်းကို ဖတ်မိတော့ အဲဒီအထဲက ဆရာအိကြာကွေးရဲ့ နာ
ရူးတို့ ကြောင်နိုင်ပေ ဝတ္ထုကို ဖတ်မိတဲ့အခါ နတ်ရူးတွေအကြောင်း
တစ်တစ်ခွခွ ပယ်ပယ်နယ်နယ် ရေးထားတာ ဖတ်ရတော့ အထူး
ကို သဘောကျမိပါတယ်။ သူ့ရဲ့ ခေါင်းစဉ်တစ်ခုဖြစ်တဲ့ တီးလိုက်ပြီ
ပြီ တိမ်တိမ်မြည် လို့ပါပဲ။ အတော့်ကို ထိမိလှတယ်။

အဲဒီဝတ္ထုကို ဖတ်မိတော့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကျွန်တော်တို့
ငယ်ငယ်က အဖြစ်အပျက်လေးတစ်ခုကို ပြန်ပြီး သတိရမိပါတယ်။

ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်လေးဆယ်လောက်ကပါ။ အဲဒီတုန်းက
ကျွန်တော်အသက်မှ ရှစ်နှစ်လောက်ရှိသေးပြီး မူလတန်းကျောင်း
တွင် ကကြီးခကွေး သင်စပဲရှိသေးတယ်။ မော်လမြိုင်ကျွန်းမြို့မှာ
ကျူးကျော်ရပ်ကွက်တွေပျက်ပြီး မြို့သစ်တည်ခါစအချိန်လည်းဖြစ်

တယ်။ ကွက်သစ်ဆိုတော့ အောင်ရိပ်သာနဲ့ ဗိုလ်ချုပ်လမ်းမကြီး
နှစ်လမ်းသာရှိပြီး ကျန်တာကတော့ ဖြတ်လမ်းတွေပေါ့။ လမ်းလို့
သာ ဆိုရတာပါ မြေတောင်မပို့နိုင်သေးဘဲ အချို့လမ်းတွေဆိုရင်
သင်ပေါင်းသားထိုးပြီး တံတားခင်းထားရတယ်။ လမ်းမကြီးတွေ ဖို့
ထားပေမယ့် အုတ်တွေ၊ ကျောက်တွေမခင်းနိုင်သေးတော့ ရွံ့ဗွက်
တွေ တသောသောပေါ့။ တချို့ နေရာတွေမှာ ခူးဆစ်အထိ နစ်နေတာ

ကျွန်တော်တို့က အောင်ရိပ်သာနဲ့ ဗိုလ်ချုပ်လမ်းကို ဖြတ်သွယ်
ထားတဲ့ စပယ်လမ်းမှာ နေကြရတယ်။ မိုးတွင်းအခါဆိုရင် ဟင်းစား
ပူရတဲ့ နေရာပေါ့။ မိုးရေချောင်းရေတွေ ဝင်လာရင် ငါးရုံ၊ ငါးခွာ
ငါးပြေမတွေဆိုတာ ပေါ့မှပေါ့။ ကြိုက်တဲ့အကောင်ကို များယူရုံပဲ။
စပယ်လမ်းထိပ်ဘက်မှာ ဦးမွန်ထော်ဆိုတဲ့ အိမ်ကြီးတစ်အိမ်

တယ်။ အရင်တော့ အရာရှိတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး အငြိမ်းစားယူသွား
ပြီးတဲ့နောက်မှာ အလုပ်ကလည်း မရှိတော့ တစ်လတစ်လ နတ်က
လိုက် နတ်ကနွားပေးလိုက်နဲ့ ပြတ်တယ်မရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့
ကလေးတစ်သိုက်ဆိုရင် ဦးမွန်ထော်အိမ်မှာ နတ်ပွဲရှိပြီဆိုရင် နတ်ပွဲ
ဝင်ကြည့်မိလို့ ကျောင်းနောက်ကျတဲ့ အကြိမ်ပေါင်းကလည်း မနည်း
တော့ဘူး။ အရိုက်ခဲရတဲ့ အကြိမ်ပေါင်းကလည်း မနည်းတော့ပါဘူး။

အရိုက်ခဲရလည်း အရေးမကြီးပါဘူး။ ဦးမွန်ထော်တို့ကတဲ့

နတ်ပွဲကြည့်ရတာ ပျော်စရာကောင်းတယ်။ နတ်ကတော်လေးတွေ ဆိုရင် မင်း၊ မီးလေးတွေလို ချောမှချော လှမှလှပဲ။

ဦးမွန်ထော်ဆိုရင် နတ်ကို ဘယ်လောက်ယုံသလဲဆိုရင် သူ့မိန်းမတွေ နှမတွေကို နတ်နဲ့ကို ပေးစားထားတာ။

အံ့မယ် နတ်ယောကျ်ားက တစ်ခါတစ်ခါ ဆွေပြုမျိုးပြုလာခါ သွားလို့ ပုပွားတို့ တောင်ပြုံးတို့တောင် ရောက်သွားဖူးသတဲ့။

ကျွန်တော်တို့ ကလေးအရွယ်ဆိုတော့ အဲဒီအကြောင်းတွေထဲ စိတ်မဝင်စားပါဘူး။ နတ်ပွဲမှာ စီးတော်ကျားတွေ ဘာတွေဝင်ပြီး ကျွန်ပစ်၊ အုန်းသီးခွဲတာတွေကို သိပ်သဘောကျတာ မင်းကြီး မင်းလေး နတ်တွေဝင်တဲ့အခါ သူတို့ရဲ့ စီးတော်ကျားကိုခေါ်လိုက်ရင် လူအုပ်ကြားထဲမှာရှိတဲ့ စီးတော်ကျားဝင်တဲ့သူက ကျွမ်းပစ်ဝင်လာပြီး ကန်တော့ပွဲက အုန်းသီးကို ဆွဲယူပြီး အခွံကို ပါးစပ်နဲ့ကိုက်ခွာပြီး တစ်ခဲတည်း ခွဲစား လိုက်တာ အံ့ဩစရာပဲ။ ရှေ့ကျွမ်းနောက်ကျွမ်းတွေ ပစ်လိုက်တာများ သိပ်ကြည့်ကောင်းတာပဲ။

တစ်နေ့တော့ ဦးမွန်ထော်အိမ်မှာကတဲ့ နတ်ပွဲတစ်ပွဲမှာ ပွဲကြီးပွဲကောင်းတစ်ပွဲကြည့်ရတော့တာပါပဲ။

အဲဒီနတ်ပွဲမှာကတဲ့ နတ်ကတော်တွေမှာ အသက်နှစ်ဆယ်လောက်ရှိတဲ့ အတော်လှတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်လည်းပါတယ်။ မိန်းကလေးက မြို့ထဲမှာနေပြီး အရင်က ဇာတ်ထဲလိုက်ဖူးတယ်လို့

လူကြီးတွေပြောသံကြားရတယ်။ ဒါကြောင့်ထင်ပါရဲ့ ဆိုတာပြောတာကတာ သိပ်လှသိပ်ကောင်းတာပဲ။

နတ်ကနွားပွဲက သုံးရက်ကတာဆိုတော့ ပထမတစ်ရက်နှစ်ရက်မှာတင် အဲဒီမိန်းကလေးသတင်းကြောင့် လာကြည့်သူတွေ မနည်းလှဘူး။ အချို့ဆိုရင် နေရာမရမှာစိုးလို့ ထမင်းချိုင့်တွေ ဘာတွေနဲ့ ပွဲကြည့်သလိုကို လာကြည့်ကြတာ။ ကျွန်တော်တို့က ကလေးတွေကတော့ ပြောမနေပါနဲ့တော့။ မိုးလင်းလို့ ဆိုင်းဝိုင်းက အစချီလိုက်တာနဲ့ ဆိုင်းဝိုင်းရှေ့ကို ရောက်နေပြီ။

ဒီနေ့ပွဲကလည်း ကောင်းမယ်လေ။

မင်းလေး လက်ထပ်ပွဲနဲ့ မယ်ဥကျားချီခန်းပါမှာဆိုတော့ ခပ်စောစောပဲ ရှေ့ရောက်အောင် သွားနေလိုက်တယ်။ နတ်ပွဲကို မနက်ရှုမ်းနာရီကတည်းက စလိုက်တာ နေ့လည် ဆယ့်နှစ်နာရီမှာ ထမင်းစားတစ်ခါ နားကြတယ်။

သူတို့သာ စားကြတာပါ။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ ပြန်လာရင် နေရာမရမှာစိုးလို့ ထမင်းတောင် ပြန်မစားကြပါဘူး။

နေ့လည်နှစ်နာရီမှာ နတ်ပွဲကပြန်ကတယ်။ အဲဒီအခါကျတော့မှ ဦးမင်းကျော်ကြက်တိုက်ခန်း၊ မင်းလေးနဲ့ လူနဲ့ လက်ထပ်ပေးတာတို့ ပါလာတော့တာ။

ကလေးတွေ အကြိုက်ဆုံးကတော့ မယ်ဥကို သူ့အလိုမကျ

ကျားနဲ့တိုက်သတ်တဲ့ အခန်းပါပဲ။ မယ်ဥအဖြစ် သရုပ်ဆောင်တာ ကတော့ ရုပ်ချောအပြောကောင်းတဲ့ မင်းသမီးပါပဲ။ သူကနေပုံများ တကယ်ဇာတ်မင်းသမီးအတိုင်းပါပဲ။ ကြည့်ရတာ ဇာတ်ပွဲလား အောက်မေ့ရတယ်။

ဥနေ ၃ နာရီလောက်ရောက်တော့ မယ်ဥကို မင်းလေးက သူ့အလိုမလိုက်လို့ ကျားနဲ့တိုက်တဲ့အခန်း ရောက်လာတယ်။ မင်းလေး ဝင်နေတဲ့ နတ်ကတော်က လူအုပ်ထဲလှည့်ပြီး “ဟဲ့ စီးတော်ကျား ငါရှေ့ကို အမြန်လာစမ်းဟဲ့” လို့ အမိန့်ပေးလိုက်လို့ မကြာခင်မှာပဲ လူအုပ်ထဲက လူတစ်ယောက်ထွက်လာပြီး အတွင်းသို့ ကျွမ်းပစ် ဝင်သွားတယ်။

ကျားဝင်လာတဲ့လူက အသက် ၃၀ လောက်ရှိပြီး အသား မည်းမည်း ဂင်တိုတိုနဲ့ပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွမ်းပစ်တာတော့ အတော်ကောင်း တယ်။ ရှေ့ကျွမ်းနောက်ဂျမ်းပစ်တာများ ဆက်ကပ်ထဲက အတိုင်း ပါပဲ။

ဒီလူဝင်လာတာလည်း မြင်ရောနတ်ဝင်နေတဲ့ နတ်ကတော် တွေ မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားကြတယ်။ ဒီလူကလည်းဝင်လာပြီး ကျွမ်းနှစ်ပတ်သုံးပတ်ပစ်ပြီးတာနဲ့ မင်းလေးဝင်နေတဲ့ နတ်ကတော် ကို အရိုအသေပြုပြီးတော့ စင်ပေါ်မှာတင်ထားတဲ့ အုန်းသီးကို ဆွဲ ယူပြီး တံတောင်နဲ့ထောင်း ပါးစပ်နဲ့ ကိုက်ခွာပစ်တယ်။ သူကလည်း

အလာကြီးဗျ အုန်းသီးတစ်လုံးကို ပါးစပ်နဲ့ ကိုက်ခွာလိုက်တာ ခဏ လေးနဲ့ ပြောင်သွားတာပဲ။ နောက်တော့ အဲဒီအုန်းသီးကို ခွဲပြီးအုန်းရည်ကိုလည်းသောက် ကိုယ်ပေါ်လည်း လောင်းချတယ်။

မင်းကြီးမင်းလေး နတ်ဝင်နေတဲ့ နတ်ကတော်၊ မရွှေဥဝင်နေ တဲ့ မင်းသမီးတို့ရဲ့ အမူအရာတွေကတော့ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့် နေပုံရတယ်။

အဲဒါနဲ့ သူတို့လည်း မြန်မြန်ပြီးအောင်လို့ ထင်ပါရဲ့။ သိုင်းသိုင်း ဝိုင်းဝိုင်းတောင် ချဲ့မနေတော့ပါဘူး။ မယ်ဥကို ကျားဆွဲဖို့ အမိန့်ပေး လိုက်တာနဲ့ ဘသားချောကလည်း ချက်ချင်းဆိုသလိုပါပဲ။ မင်းသမီး အနားကို ကျွမ်းပစ်ဝင်သွားပြီး ဝင်ကိုက်တော့တာပဲ။ သူကိုက်နေတာ က တကယ့်ကျားတစ်ကောင်က လူကိုလိုက်ကိုက်နေတဲ့အတိုင်းဆို တော့ မရွှေဥများလည်း ကြောက်လန့်တကြားနဲ့ ဝိုင်းထဲမှာ ပတ်ပြေး ရတာပေါ့။ ဆိုင်းသမားတွေကလည်း အရက်ရှိန်လေးနဲ့ ဗိန်းဗောင်း တိုက်ပေးကြတယ်။

“ကျားဆွဲရာဆိုင်းပင့်” ဆိုတာ ဒါမျိုးဖြစ်မှာပေါ့။ နောက်ဆုံးတော့ ကျားက လူကိုမိသွားပြီး ကိုက်ဟန်ပြုတယ်။ မင်းသမီးက ရုန်းတယ်။

ကျွန်တော်တို့ဘေးက ကြည့်ရတော့ မင်းသမီးကို ကျားကိုက် တာနဲ့ မတူဘူး။ အတင်းဖက်နေတာနဲ့တော့ တူတယ်။ နောက်ဆုံး နတ်ကတော်တွေလည်း ကြံရာမရဘဲ ဆိုင်းဝိုင်းကို အချဆိုင်းတီးလိုက်

တော့မှ ကျားဝင်နေတဲ့လူဟာ လူအုပ်ထဲကို နောက်ကျွမ်းပစ်ပြီး ပြန်ထွက်သွားတော့ကွယ်။

မင်းသမီးကတော့ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး နီရဲနေပြီး မျက်ရည်တွေ ဝိုင်းနေလေရဲ့။ မျက်ရည်ကျလောက်အောင် ကောင်းတဲ့ နတ်ပွဲပါပဲ။ နောက်တော့လူကြီးတွေပြောသံကြားတော့မှ အဖြေမှန်ကို သိရတော့တယ်။

အဖြစ်အမှန်က ဒီလိုတဲ့ဗျ။ နတ်ကတော်တွေက နတ်ကတော့မယ်ဆိုရင် လူအုပ်ထဲမှာ သူတို့ဇာတ်တိုက်ထားတဲ့လူ ထားရတယ်။ ဒါမှကျားဝင်ခန်းတွေ ဘာတွေဆိုရင် ကိုယ့်လူနဲ့ကိုယ် အံကျမှာကိုး။

ကျားဝင်မယ့်လူဆိုတာကလည်း အနည်းဆုံး ရှေ့ကျွမ်း နောက်ကျွမ်းလောက် ပစ်တတ်ပြီး အုန်းသီးတစ်လုံးလောက်ကို ပါးစပ်နဲ့ ကိုက်ခွာနိုင်စွမ်းတော့ ရှိရတယ်။ ဒါမှလည်း အဆင်ပြေမှာ အဲဒီနေ့က ဖြစ်ချင်တော့ နတ်ကတော်တွေနဲ့ ဇာတ်တိုက်ထားတာ မောင်ထွေး။ တကယ်ဝင်လာတဲ့လူက ရေလှည်းသမား ထွန်းမောင်ဖြစ်နေတော့ အကုန်ပျက်ကုန်တာပေါ့။

မောင်ထွေးနဲ့ ထွန်းမောင်က ရေလှည်းတွန်းဖော်တွန်းဖက် သောက်ဖော် သောက်ဖက်ချင်းတွေလေ ထွန်းမောင်က နတ်ကတော် မင်းသမီးလေးကို မျက်စိကျနေတယ်။

ဒီနေ့တော့ မောင်ထွေးကျားဝင်ရမယ်ဆိုတာသိတော့ ထွန်း

မောင်က မောင်ထွေးကို အရက်မှူးအောင်တိုက်သိပ်ထားခဲ့ပြီး ဒီကောင်က မောင်ထွေးအစား ကျားဝင်လာတာပဲ။ ဒီတော့မှ သူသဘောကျနေတဲ့ မင်းသမီးလေးကို ဖက်လည်းဖက်လိုက်ရတယ်။

အမှန်တော့ နတ်ကတော်တွေ ဘက်ကလည်း သူတို့လူမဟုတ်မှန်းသိပေမယ့် မငြင်းရဲဘူး။ ငြင်းလိုက်ရင် သူတို့လုပ်စေတံတွေ ဘူးပေါ်သလို ပေါ်ကုန်မှာဆိုတော့ အောင့်သက်သက်နဲ့ နေလိုက်ကြတာပေါ့။ ဇာတ်စကားနဲ့ပြောရရင်တော့ ခွင်ချရိုက်တာပါပဲ။ အဲဒီလိုဖြစ်ပြီးတဲ့ နောက်ဝိုင်းမှာတော့ ဦးမွန်ထော်တို့လည်း နတ်ကခြင်း နတ်ကနှားပေးခြင်းများ မလုပ်ကြတော့တာမို့ ကျွန်တော်တို့လည်း နီးနီးနားနား နတ်ပွဲမကြည့်ရတော့ပါဘူး။ တစ်ခါတည်း မှတ်သွားတယ်ထင်ပါရဲ့ဗျာ။

သိဒ္ဓိဝင် သုံးခါထွက် အဆင့်တက်မည့်သူ

ထွက်ရပ်ပေါက်ပုဂ္ဂိုလ်များစွာရှိကြသည့်အနက် ၎င်းတို့အထဲမှ အတော်များများတို့မှာ မြန်မာနိုင်ငံ အလယ်ပိုင်း ဒေသများမှ ဖြစ်ကြသည်။ အဘ ဘိုးဘိုးအောင်၊ အဘဘိုးမင်းခေါင်၊ ယက္ကန်းစင်တောင် ဆရာတော်ကြီးစသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများမှာ မြန်မာပြည်အလယ်ပိုင်း ဒေသများမှ ဖြစ်ကြသည်။

ကျွန်တော့်အနေဖြင့် ၎င်းပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတို့၏ အကြောင်းများကို ရေးသားရာတွင် ကျမ်းကိုးများဖတ်ရှုခြင်း သိမီသူများနှင့် တွေ့ဆုံ မေးမြန်းခြင်း နယ်ခံများ၏ အကူအညီများရယူခြင်း ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ တို့၏ မွေးရာဇာတိအရပ်ဒေသများသို့ ကိုယ်တိုင်သွားရောက်လေ့လာခြင်းစသော အထောက်အကူပြုမှုများကို ရယူပြီးမှ ဆောင်းပါးများကို ရေးခဲ့ပါသည်။

ထိုသို့ ဆောင်ရွက်ရာတွင် အခက်အခဲများစွာတို့ ကြုံတွေ့ရပါ

သည်။ အခြားသာမန်အခက်အခဲများဖြစ်ကြသော သွားလာရေး၊ စားသောက်နေထိုင်ရေးများထက် ၎င်းပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများမှာ သက်ရှိထင်ရှားမရှိကြတော့သောကြောင့် အချက်အလက်များ ရှာဖွေစုဆောင်းရာတွင် ပြည့်စုံတိကျမှုရှိနေရန် ကြိုးစားရခြင်းသည် အခက်အခဲ အရှိဆုံးဖြစ်သည်။

သို့စေကာမူ စာဖတ်သူတို့အတွက် တစ်စုံတစ်ခုသော အတိုင်းအတာအထိ ဗဟုသုတရမည်။ ကျေနပ်မှုရှိမည်ဆိုပါက ကျွန်တော်တို့အဖို့ ကြိုးပမ်းအားထုတ်ရကျိုးနပ်ပြီဟု စေတနာစကားဆိုရင်း ယခုတစ်ပတ် မြန်မာနိုင်ငံအလယ်ပိုင်း၊ ကျောက်ပန်းတောင်းမြို့နယ် စိန်ပန်းကုန်းရွာက ထွက်ရပ်ပေါက် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဖြစ်တဲ့ အဘဦးဝါယမ အကြောင်းကို ရေးသားဖော်ပြပေးလိုက်ပါသည်။

အဘဦးဝါယမဆိုတဲ့ နာမည်က ထွက်ရပ်ပေါက်သွားခဲ့ပြီးမှ ရခဲ့တဲ့အမည်ဖြစ်ပြီး ငယ်နာမည်မှာ ဦးအောင်ငြိမ်းဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့ အဘ ဦးဝါယမဆိုတဲ့အမည်က ပိုပြီးလူသိများသည်။ အဘရဲ့ ဇာတိက ဒဟတ်ကုန်းရွာဖြစ်ပြီး ရောင်ရွာကို ကြီးမှပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အဘတို့မှာ မွေးချင်းသုံးယောက်ရှိပြီး အစ်မအကြီးဆုံးက ဒေါ်ဖွားမယ်၊ အဘက အလယ်၊ နှမအငယ်ဆုံးက မရွှေမြိုင်ဆိုပြီး မောင်နှမသုံးယောက်သာရှိသည်။

အဘဟာ မိဘများမရှိကြတော့သည့် နောက်ပိုင်းမှာ အရွယ်

ရောက်လာသော်လည်း အိမ်ထောင်မပြုဘဲ နှမနှစ်ယောက်ကို လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးခဲ့သည်။ နှမများကို လုပ်ကျွေးရင်း အောက်ပြည် အောက်ရွာကိုဆင်းပြီး ပန်ကျုံရွာပြာ ဘိုးရွှေနှစ်ဆိုတဲ့ စာရင်းဒိုင် တစ်ဦးထံမှာ သုံးနှစ်တိုင်တိုင် သူရင်းငှားလုပ်ပြီး နှမတွေရဲ့ သားတွေဖြစ်ကြတဲ့ ကိုမြရင်၊ ကိုကံသာ၊ ကိုမြကြီးတို့ကို ရှင်သာမဏေ ပြုပေးခဲ့သည်။

နှမတွေရဲ့အကျိုး၊ တူတွေကို သာမဏေဘောင် သွတ်သွင်းပြီး တဲ့နောက် အသက် (၄၅) နှစ်လောက်မှာ ရဟန်းဝတ်ပြီး အဓိဋ္ဌာန် ကျင့်စဉ်များ ကျင့်ကြံအားထုတ်ခဲ့သည်။

အဘဦးအောင်ငြိမ်းဟာ သာသနာ့ဘောင်ဝင်ပြီးတဲ့အခါမှာ ဦးဝါယမဆိုတဲ့ နာမည်ဖြစ်ပြီး ထွက်ရပ်လမ်း မြန်းတဲ့အခါမှာလည်း ၎င်းနာမည်နှင့်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ရဟန်းဘဝရောက်ပြီးတဲ့နောက်မှာ လူ့ဘောင်ဘဝကတည်းက စွဲစွဲမြဲမြဲ ပြုလုပ်ခဲ့တဲ့ ဂုဏ်တော်ကျင့်စဉ်များကို စွဲမြဲစွာ ပြန်လည်အားထုတ်လေတော့သည်။ အဘရဲ့ စွဲစွဲမြဲမြဲ ကျင့်ကြံအားထုတ်တဲ့ ဂုဏ်တော်ကတော့ အရဟံ ဂုဏ်တော်ဖြစ်သည်။

“ပုတီးပဲစိပ်စိပ် ဂုဏ်တော်ပဲကျင့်ကျင့် များဖို့မလိုဘူး၊ မှန်ဖို့လိုတယ်၊ စကောဓမ္မော တစ်ခုခုကို စွဲစွဲမြဲမြဲလုပ်ရင် အောင်မြင်ပေါက်မြောက်နိုင်ပါတယ်”

၎င်းအယူအဆမှာ အဘဦးဝါယမ၏ အယူအဆဖြစ်ပါသည်။ ရဟန်းဝတ်စဉ် သီတင်းသုံးသောကျောင်းမှာ တောင်ဦးရွာ၏ အရှေ့ဘက်ဘက် တစ်မိုင်ကျော်ခန့်ဝေးသော စိန်ပန်းကုန်းရွာကျောင်းဖြစ်သည်။ ရဟန်း (၇) ဝါအရတွင် စိန်ပန်းကုန်းရွာမှ ပျောက်သွားရာ မည်သို့မျှ သတင်းအစအန ရှာမရတော့ပေ။

ဆွေမျိုးသားချင်းများက လိုက်ရှာကြသော်လည်း ဘယ်နေရာမှာမှ ရှာမတွေ့သောကြောင့် လက်လျှော့ထားကြစဉ် တစ်နေ့သောအခါ စိန်ပန်းကုန်းရွာသို့ရောက်လာသော သီလရှင်တစ်ပါးကြည့်နှင့်အဘကို ပုပ္ပါးတောင်ကလပ်၌ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်နေကြောင်း တွေ့ ဝမ်းပျက်ပြီး လာရောက်သတင်းပေးလေရာ ရွာမှ ဆွေမျိုးသားချင်းများ ပြုလုပ်သည့် တောင်သို့ လိုက်သွားကြလေသည်။

ယံသို့ ရောက်ထိုအခါက တောင်ကလပ်တွင် အဘအောင်မင်းခေသို့ ခုန်ဆင်းအဓိဋ္ဌာန်ဝင်နေစဉ် ကာလဖြစ်ပြီး အဘဦးဝါယမအဓိဋ္ဌာန်ဝမ်းက စိတ်အရာမှာ ပုပ္ပါးတောင်ကလပ်ရှိ ရွှေဂူချောင်တွင်ဖြစ်သည်။ ပုပ္ပါးတော်လည်း ကလပ်တွင် ရဟန်းဝတ်ဖြင့် သုံးနှစ်ခန့် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်နေစဉ်ကာလရှိပြီး အတွင်း ဝစီပိတ်ကျင့်ခဲ့သည်။

ထို့နောက် ရဟန်းဘဝမှထွက်၍ ရသေ့ဝတ်ပြောင်းကာ တစ်ညလုံးသို့ ဂန္ဓာရီခရီး လှည့်လည်ခဲ့သည်။

ထိုသို့ လှည့်လည်သွားနေစဉ်ကာလအတွင်း အဘဦးဝါယမ

သည် သိဒ္ဓိစခန်းများ ပြီးမြောက်အောင်မြင်ခဲ့ပြီဟု ယူဆရပေသည်။
အဘဦးဝါယမ ဂန္ဓာရီစခန်းများ လှည့်လည်သောအခါ ရန်ကုန်
သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ထိုသို့ ကြွလာသည်ကို မော်တင်လမ်းထိမ်း
ဒေါ်လှစိန်ဆိုသော အမျိုးသမီးတစ်ဦးက အိပ်မက်ရသဖြင့် ကြိုတင်
သိနေခဲ့သည်။

အဘရန်ကုန်ရောက်သောအခါ ရှာဖွေသော်လည်း မတွေ့ဘဲ
နေပြီး နောက်တစ်ကြိမ်တွင် ငှက်တောင်ကိုးလုံးမှာလာကြိုဟူသော
တုံ့ဆောင်ခံမက်ထပ်ရမှ အင်းတကော်အနီးရှိ မူလတောင်ကိုးလုံးသို့ သွား
ကျင့်စဉ်များ ၆မှ အဘကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုနောက်အိမ်သို့ပင့်၍ လိုအပ်သည်

အဘဦးဘောင်ပျက်ပေးလေသည်။ အဘဆန္ဒအရ ဒေါ်လှစိန်က အင်း
ဦးဝါယမဆိုတဲ့ နားဂိတ်အနီး အင်းတကော်အရှေ့ဘက် နေရာတွင်
၎င်းနာမည်နှင့်ပပိုးလုံးကျောင်း ဆောက်ပေးရာ ထိုကျောင်းနှင့် ဝတ်ဖြူ
လူဘောင်ဘဝနှင့် သုံးနှစ်ခန့် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ခဲ့ပြန်သည်။ ၎င်းတောင်ကိုး
များကို စွဲမြဲ၎င်းတွင် ရဟန်းဝတ်ဖြင့်တစ်ကြိမ် ရသေ့ဝတ်ဖြင့်တစ်ကြိမ် ထပ်
မြဲ ကျင့်ကြံစင်ကြယ်ဖြင့်တစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ခဲ့သည်။ ထိုသို့ အဝတ်
သည်။ ပြောင်း၍ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်နေစဉ် ရသေ့ဝတ်ဖြင့် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်နေ
တပည့်အချို့ကိုခေါ်၍ တောင်ကလပ်သို့တစ်ခေါက်ပြန်သွားသ
သည်။

နောက် ၁၅ ရက်ခန့်ကြာသောအခါ ဒေါ်ယုသည် ပုပ္ဖိုးသို့ တုန

ပူးသွားသောအခါ ပုပ္ဖိုးကျောင်း၌ သင်္ကန်းဝတ်ဖြင့် ပြန်တွေ့ရသော
ကြောင့် မယုနိုင်အောင် ဖြစ်မိသည်။

တွေ့စက မိမိမျက်စိမှားသလား အကြည့်မှား အမြင်မှား ဖြစ်လေ
ရောသလား လူတူများလားဟု ဧဝေဧဝါ ဖြစ်နေစဉ် အဘက ဒေါ်ယု
အား ငါ့ပစ္စည်းတွေ နင်ဘာလုပ်ပစ်လိုက်သလဲဟု ပြုံး၍ မေးတော့
မှ အဘဖြစ်မှန်းသိရပြီး ဝမ်းသာဝမ်းနည်းဖြစ်ရလေ၏။

ဒါက အဘဦးဝါယမ ဒုတိယအကြိမ် ထွက်ပြခြင်းဖြစ်သည်။

နောက်ပိုင်းတွင် အဘသည် သင်္ကန်းကျွန်းမှ ဒေါ်သန်းကြည်နှင့်
ချောက်သို့ခရီးထွက်ပြန်လေ၏။ ထိုအချိန်က ချောက်တွင် ဝမ်းပျက်
ဝမ်းလျှောရောဂါများ ဖြစ်နေ၍ ကယ်ဆယ်ရေးလုပ်ငန်းများ ပြုလုပ်
ပြီး ချောက်မှ သင်္ဘောစီး၍ ပြန်လာရာ သင်္ဘောမြစ်လယ်သို့ ရောက်
သောအခါ ပုဂံရေချိုး ပဲခူးပေါ်မယ်ဟုဆိုကာ ရေထဲသို့ ခုန်ဆင်း
သွားတော့သည်။ သင်္ဘောဝန်ထမ်းများနှင့် ခရီးသည်များက စိတ်
မနှံ့သူဟုထင်ကာ သင်္ဘောဖြင့် နေရာအနှံ့လိုက်ရှာကြသော်လည်း
မတွေ့လေသဖြင့် ဒေါ်သန်းကြည်သည် ချောက်သို့ ပြန်တက်ပြီး
ချောက်မှတစ်ဆင့် ကျောက်ပန်းတောင်းသို့ ပြန်ခဲ့သည်။

ကျောက်ပန်းတောင်းမှ တစ်ဆင့်ရန်ကုန်သို့ပြန်ရန် ရထားလက်
မှတ်ဖြတ်သောအခါ ကောင်လေးတစ်ယောက်က ရထားလက်မှတ်
ဖြတ်ပေးသည်။ ရထားထွက်ချိန်နီးသောအခါမှ ထိုကလေးသည်

ထမင်းချိုင့်ကြီးနှင့် ရောက်လာပြီး ဒေါ်သန်းကြည်အနီးတွင် ဝင်ထိုင်လေသည်။

“မောင်ရင်က ဘယ်သွားမှာလဲ”

“ကျွန်တော်က ရန်ကုန်ကိုသွားမှာ အဒေါ်နဲ့အတူတူပါပဲ”

ထိုသို့ဆိုပြီး ထိုင်နေရာမှ ရထားထွက်ခါနီးသောအခါ ရထားထွက်သည်အထိ ပေါ်မလာတော့ပေ။

ဒေါ်သန်းကြည်မှာ တစ်ယောက်တည်း ပြန်လာရာ လမ်း၌ ထမင်းဆာသောအခါ ကောင်လေးထားခဲ့သော ထမင်းချိုင့်ကို ဖွင့်စားလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် ခရီးဆက်လာခဲ့ရာ ပဲခူးသို့ရောက်သောအခါ ပဲခူးဘူတာအတွင်း၌ အဘဦးဝါယမကို ထီးကောက်ကြီး ချိုင်းကြားညှပ်လျက်သား ပြန်တွေ့ရသည်။

သို့သော် ဒေါ်သန်းကြည်က မိမိကို ဒုက္ခပေးပါလားဟု စိတ်နာသောကြောင့် တစ်ဖက်သို့ လှည့်နေရာ အဘက ထီးကောက်ကြီးဖြင့် ဆွဲချတော့မှ ရထားပေါ်မှ ဆင်းရလေတော့သည်။

ထိုအကြိမ်သည် အဘဦးဝါယမ၏ သုံးကြိမ်မြောက်ထွက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ထို့နောက်တွင် ဒေါ်သန်းကြည်နှင့် ပဲခူးတိုင်း ဝမ်းဘဲအင်းရွာအနီးမှ ဒေးစွန်ပါတောင်သို့သွားကာ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ခဲ့ကြသည်။ ဒေးစွန်ပါ

ဘုရား၌ ဒေါ်သန်းကြည်အား ဖယောင်းတိုင် လက်တစ်ဆုပ်စာပေးပြီး “အခုအချိန်မှာ နင်လိုရာဆုတောင်းပေတော့ ပြည့်စုံပြီ”ဟု ပြောခဲ့ကြောင်း မှတ်သားခဲ့ရသည်။

ထို့နောက် ၁၃၃၅ ခုနှစ် ဝန်းကျင်လောက်တွင် ရန်ကုန်သို့ ပြန်လာပြီး အလုံသစ်တောလမ်းမှ ဦးတင်အောင်၊ ဒေါ်တင်အောင် ဘိုးအိမ်၌နေရင်း ဝေနေယျအပေါင်းတို့အကျိုးကို ကူညီစောင့်ရှောက်ပေးခဲ့သည်။

ကြည့်မြင်တိုင်ဘက်မှ ဦးဘိုးကဲ၊ ဒေါ်ပုတို့က အဘထံမှာ အမှတ်တရ ပစ္စည်းတောင်းကြသောအခါ အဘက လမ်းဘေး၌တွေ့သော ကဏန်းကျစ်စာခဲကို ကောက်ယူပြီး ‘နင်တို့က ဒါနဲ့ပဲထိုက်တယ် ဒါပဲ ယူသွားကြ’ဟုဆို၍ ပေးလိုက်သဖြင့် ဒေါ်ပုမှာ ကဏန်းကျစ်စာခဲကြီးကို ယူ၍ ပြန်လာကြသည်။

အိမ်သို့ရောက်သောအခါ ဆရာတော်ဦးစန္ဒာသူရိယအား ကဏန်းကျစ်စာခဲကြီးအားပြပြီး ‘ရသေ့ကြီးက ဒါပဲပေးလိုက်တယ် ဘုရား’ဟု လျှောက်ထားပြီး ကဏန်းကျစ်စာခဲကြီးအား ပြလေသည်။

ဦးစန္ဒာသူရိယက ခွဲကြည့်ရန် တိုက်တွန်းသဖြင့် ကျစ်စာခဲအား ခွဲလိုက်သောအခါ အတွင်း၌ အံတော်ပွားတစ်ဆူကို ဖူးတွေ့ရသည်။ ဒေါ်ပုလည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ကာ အံတော်ပွားအား မိမိအိမ်

၌ ရိုသေစွာ (ိုးကွယ်ထားလေသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ အံတော်ဒေါ်ဝ
ဟူ၍ ထင်ရှားခဲ့သည်။

(ယခု ထိုအံတော်ပွားကို ကြည့်မြင်တိုင်ဘက်မှ ဓမ္မာရုံတစ်ခု
တွင် ပူဇော်ထားသည်ဟု သိရပါသည်)

အဘဦးဝါယမသည် ဦးတင်အောင်၊ ဒေါ်တင်အောင်တို့နေအိမ်
၌ သီတင်းသုံးနေထိုင်ရင်း ဝေနေယျတို့အား ကူညီစောင့်ရှောက်ထေ
၍ ရသမျှသော လာဘ်ပကာသနအားလုံးတို့ကို ဦးတင်အောင်
ဒေါ်တင်အောင်တို့အား ပံ့ပေးခဲ့သည်။

အဘရဲ့ မြေးဖြစ်သူ ဦးခေမာသာမိက ခြင်ထောင်တစ်လုံး
လောက် စွန့်ဖို့ပြောသောအခါ ဒီပစ္စည်းတွေကို မယူနဲ့ ငါက သူတို့
ကို ကြွေးဆပ်စရာရှိတယ် ဟုဆိုကာ ရသမျှ ပစ္စည်းများပံ့ပေးခဲ့၍
ခုနစ်ရက် ၀ ဝိတ်အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ပြီး အပြီးတိုင်ကြွမြန်းလေတော့သည်။

ဦးတင်အောင်၊ ဒေါ်တင်အောင်တို့လည်း အဘရဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့
သော ရုပ်ကလာပ်ကို ကောင်းမွန်စွာဖြင့် သဂြိုဟ်ကြလေသည်။
ဤကား အဘဦးဝါယမ၏ နောက်ဆုံးခရီးဖြစ်ပါသည်။ စိန်ပန်းကုန်း
ရွာ၌ အဘနေထိုင်သွားခဲ့သော ကျောင်း၊ ဓာတ်ခန်း၊ ဗောဓိပင်နှင့်
စေတီ စသည်တို့ရှိပြီး စိန်ပန်းကုန်းကျောင်းသို့ ကျွန်တော် ရောက်
စဉ်က အဘရဲ့ မြေးတော်သူ ဦးခေမာသာမိကို တွေ့ခဲ့ရပါသည်။

ဦးခေမာသာမိသည် အသက် ၄၉ နှစ်၊ ဝါတော် ၂၉ ဝါခန့်၊

ဦး အထက်ပါအချက်အလက်များမှ ဦးခေမာသာမိ၊ တောင်ဦးနှင့်
စိန်ပန်းကုန်းရွာမှ ရှေ့မိနောက်မိ ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ ပြောပြချက်များဖြစ်
ပြီပြီး ၎င်းအချက်အလက်များအား ဆီလျော်အောင် ရေးဖွဲ့ထား
ကြောင်း ဝန်ခံပါသည်။

ထွက်ရပ်ပေါက် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဖြစ်သူ အဘဦးဝါယမဇာတိရွာ
ဖြစ်သော ဒဟတ်ကုန်းရွာနှင့် စိန်ပန်းကုန်းရွာတို့အား အရောက်သွား
ဆိုပါက ကျောက်ပန်းတောင်းမြို့နယ်အတွင်းရှိ တောင်ဦးရွာမှ
တစ်ဆင့် အရောက်သွားပါက ရောက်နိုင်ပါကြောင်း လမ်းညွှန်ရေး
သားလိုက်ပါသည်။

လှိုင်းမျက်နှာပြင်လမ်း

ဆရာကျေးဇူး အထူးမမေ့ဖွယ်

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် ဝန်းကျင်လောက်က ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်က ကျွန်တော့်အဖေ သက်အရွယ်မှာ ၁၀ နှစ်ဝန်းကျင်ခန့်သာရှိသေးပြီး ဇော်လမြိုင်ကျွန်း (မော်လမြိုင်)မြို့တွင် နေထိုင်လျက်ရှိကာ နေရှင်နယ်ကျောင်းတွင် ပညာသင်ကြားနေချိန်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ငယ်စဉ်က အရွယ်အကန့်အသတ် မရှိဘဲ ကျောင်းနေခွင့်ရှိရာ ကျွန်တော့်မှာ အရွယ်အတော်ကြီးခါမှ ကျောင်းစနေရသည်။ နေရှင်နယ်ကျောင်းဖြစ်ရာ သူငယ်တန်းမှ စတုတ္ထတန်းအထိ ပညာသင်ကြားပေးသည်။ မိဘများက ကျွန်တော့်အား နေရှင်နယ်ကျောင်းဆရာတော်ကြီးထံ ငှက်ပျောတစ်ဖိုးဖြင့် လက်အုပ်ချီကန်တော့၍ ကျောင်းအပ်ပေးပြီးနောက် သူငယ်တန်းမှစ၍ ပညာသင်ကြားရသည်။

ဘဦး ရေကူးနေ၏။

ငါ၏ဒူးနာသည်။

စသော သင်ခန်းစာများ စတင်သင်ကြားခဲ့ရသည်။ မူလတန်းပြသော ဆရာ ဦးကျော်သန်းမှာ စာအသင်အပြ ကောင်းသလောက် စိတ်ရှည်သည်။ ကျောင်းသားများ စာသင်ရတာ ပျင်းရိလာလျှင် ပုံပြောပြလေ့ရှိသည်။ ဆရာ ဦးကျော်သန်းပြောပြသော ပုံပြင်ကလေးများမှာ ယနေ့တိုင် အမှတ်ရနေတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့ ငယ်စဉ်က ကျောင်းတက်လျှင်ရသော မုန့်ဖိုးမှာ ငါးပြား ဆယ်ပြားမျှသာဖြစ်သည်။ ငါးပြားဆိုလျှင် အကြော်မုန့်ကြီးကြီး၊ ဆယ်ပြား၊ ဆယ်ငါးပြားဆိုလျှင် မုန့်ဟင်းခါး၊ ခေါက်ဆွဲ၊ မုန့်စိမ်းပေါင်း၊ အုန်းထမင်း၊ ကြက်သားဟင်း၊ ကြိုက်ရာကို အဝစားနိုင်သည်။ သို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်တို့ ဆရာများ လစာ တစ်ရာကျော်ကျော်ရသည်တိုင် ကျူရှင်မပြ၊ ဘေးအလုပ် မလုပ်ရဘဲ အေးချမ်းစွာ စားသောက်ပြီး ပညာသင်ကြားပေးနိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ငယ်စဉ်က ကျူရှင်မတက်ရသဖြင့် ကျူရှင်စရိတ်မကုန်ဘဲ စာမသိတာ၊ နားမလည်တာရှိလျှင် ဆရာအိမ်သို့ အချိန်မရွေး သွားမေးကြရုံသာ၊ ဆရာများကလည်း နေညမရွေး ရှင်းပြပေးကြသည်။ ဆရာနှင့် တပည့်ကြားမှာ ငွေကြေးကိစ္စများမရှိဘဲ စေတနာကိစ္စများသာ ရှိခဲ့ပေ၏။ သို့ကြောင့်လည်း ဆရာရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာသည် ပိုမိုမြင့်မား၍ ဆရာနှင့် တပည့်ကြားတွင် ရိုသေလေးစားမှု အစဉ်

ရှိခဲ့ပေ၏။ ကိုယ်မဟုတ်တာ တစ်ခုခုလုပ်မိ၍ ဆရာဟောဟု အသံကြားလျှင်ပင် နေစရာမရှိ ပုန်းစရာမရှိအောင် ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်ခဲ့ရသည်။ ဆရာဆုံးမစကားတစ်ခွန်းသည် မိုးကြိုးသွားပမာ ထိရောက်မှုရှိပြီး အကျိုးမရှိသော စကားမျိုးလည်း မရှိခဲ့ပေ။ ကျွန်တော်တို့ခေတ်က ဆရာများက အချိန်ပြည့်စိတ်ပါလက်ပါနှင့် စေတနာဖြင့် သင်ကြားပေးခဲ့သောကြောင့်လည်း လေးတန်းအောင် ငါးတန်းရောက်၍ အရွယ်အတော်ကြီးခါမှ အင်္ဂလိပ်စာ စသင်ကြာရစေကာမူ ထူးချွန်ပေါက်မြောက်သူများစွာ ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။

သင်ကြားပေးသော ဆရာများဘက်မှ စေတနာပြည့်မှု၊ သင်ကြားခံယူရသော ကျောင်းသားများဘက်မှလည်း ကျောင်းပညာရေး တစ်ခုခုလွဲ၍ တခြားအာရုံမများဘဲ ကြိုးစားမှုတို့ကြောင့်လည်း ကျောင်းသားဘဝတွင် မျှော်ရွှင်ခဲ့ကြရသည်။

အဲ-ခွဲချင်တဲ့ခွေး ပြာပုံတိုးဆိုသော စကားအတိုင်း ဤမျှပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ဖွယ်ကောင်းသော ကျောင်းသားဘဝကို မပျော်ပိုက်သူမှာ ကျွန်တော်ပင်ဖြစ်တော့သည်။ ကျောင်းနေစဉ်က စာအလွန်ညံ့သော ကျွန်တော့်မှာ ကျောင်းနေရတာ စာသင်ရတာကို မပျော်ပိုက်ပေ။ ကျောင်းတွင် သူငယ်ချင်းများနှင့် ဆော့ကစားရတာကိုတော့ သဘောကျမိသည်။ သင်္ချာဘာသာနှင့် အင်္ဂလိပ်စာဘာသာများတွင် အလွန်ညံ့သောကြောင့် ထိုဘာသာ စာသင်ချိန်များကို စိတ်ပျက်မိပြီး ထို

ဆရာများနှင့် တွေ့ရမည်ကို အလွန်ကြောက်ရွံ့မိတော့သည်။

ငါးတန်းတွင် အင်္ဂလိပ်စာပြသော ဆရာဦးညွန့်လှိုင်ကြီးမိလုံးဒဏ်ကြောင့် ခေါင်းပေါက်ခဲ့ရပြီး ခြောက်တန်းတွင် ဆရာဇောဇင်းတတ်လက်ချက်ကြောင့် ကျောပူခဲ့ရသည်။

ထိုပြင် ဆော့ကစားဝါသနာပါလွန်းသောကြောင့် အရိုက်ခံထိသော အကြိမ်ပေါင်းကလည်း မနည်းခဲ့ပါ။

မှတ်မှတ်ရရ ခုနစ်တန်းအောင်ပြီး ရှစ်တန်းရောက်စနစ်တွင် ကြုံခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက်ကလေးတစ်ခုကို အမှတ်ရမိသည်။

နေ့လယ်ဘက် ကျောင်းဆင်းချိန်တစ်ခုတွင် ကျွန်တော်နှင့် ဝါသနာတူဖြစ်ကြသော အေးကျော်၊ ဇော်ဝင်းတို့နှင့်အတူ ကျောက်တိုင် ဘောလုံးကွင်းတွင် ဘောလုံး ဆော့ကစားနေကြသည်။ မိုးတွင်းအခါဖြစ်သောကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး ရွံ့အလူးလူးနှင့်ဖြစ်သည်။ ပုဆိုးအင်္ကျီများကိုတော့ ကွင်းနံဘေး၌ ချွတ်၍ပုံထားသည်။ ကျောင်းတက်ခေါင်းလောင်းထိုးခါနီးတော့မှ ကွင်းဘေးရေအိုင်မှရေဖြင့် ဆေးကြောသုတ်သင်ပြီး ရုံးရှေ့မှဖြတ်၍ ကျောင်းဘက်သို့ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ ထိုအချိန်တွင် ရုံးရှေ့တွင် ထောင်ထားသော ကြော်ငြာတစ်ခုကို မြင်ကြသည်။

“ဒိုင်မှူးအလိုရှိသည်”

ခုနစ်တန်းအောင်ပြီးသူများ လျှောက်ထားနိုင်သည်။

ထိုဆိုင်းဘုတ်ကိုမြင်သောအခါ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက် မတိုင်ပင်ရဘဲ ဝင်ရောက်စာရင်းပေးကြသည်။ ဆက်သွယ်ရန် လိပ်စာကို မူ လက်ရှိစာသင်နေသည့် အခန်းလိပ်စာကို ပေးခဲ့ကြသည်။ ထိုသို့ ဝင်ရောက် စာရင်းပေးစဉ်ကပင် မည်သည့်ရည်ရွယ်ချက်မှမရှိဘဲ အပျော်သဘော ဝင်ရောက်စာရင်းပေးခဲ့ကြသောကြောင့် မေ့မေ့ ပျောက်ပျောက် ဖြစ်သွားကြသည်။

နောက်နှစ်ရက်ခန့်ကြာသောအခါ ဆရာကြီး ဦးဘရင် မြန်မာ စာသင်နေသော အချိန်တွင် ရုံးခန်းမှ စာအိတ်ရှည်တစ်လုံးလာဖို့ သဖြင့် ဆရာကြီးက ဖောက်ကြည့်သည်။ စာကိုဖတ်ပြီး နှာခေါင်းဖျား အထိ လျှောကျနေသော မျက်မှန်ပေါ်မှကျော်၍ တစ်ခန်းလုံး မျက်လုံးဝေကြည့်သည်။

“အေးသောင်း၊ အေးကျော်၊ ဇော်ဝင်း ခုံပေါ်တက်ရပ်စမ်း”

ရုတ်တရက် ဟိန်းထွက်လာသော ဆရာကြီးအသံ ကြားလိုက်ရသောအခါ ကျွန်တော်တို့မှာ ငယ်ထိပ်ကို မိုးကြိုးပစ်ချလိုက်သည့် ပမာ ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်သွားကြသည်။ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့် ခုံပေါ်တက်ရပ်ကြသည်။ တစ်ခန်းလုံးရှိ ကျောင်းသား ကျောင်းသူများက ကျွန်တော်တို့သုံးယောက် ဘာတွေများ မဟုတ်တာ လုပ်ထားကြပါလိမ့်ဟု စိတ်ဝင်တစား ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။

“ကဲ အားလုံး ကြည့်ကြစမ်း။ ဒါ ဒိုင်မှူးလုပ်မယ့် ရုပ်တွေကွ။

အခုထိ လုံချည်ချွတ် ဘောလုံးကန်တုန်း ဖင်နမ်းကြည့်ရင် ချေးနဲ့တောင် မစင်သေးဘူး။ သူတို့က ဒိုင်မှူးလုပ်ကြမလို့တဲ့ ကဲ ပြောကြစမ်း။ မင်းတို့ ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဒီအလုပ်သွားလျှောက်ကြတာလဲ”

“ဘာရည်ရွယ်ချက်မှ မရှိဘူး ဆရာကြီး”

“ဟေ့ ရည်ရွယ်ချက်မရှိဘဲ သွားလုပ်တယ် ဟုတ်လား ဒါ နောက်စရာအလုပ်လား မင်းတို့အရွယ်က ပညာသင်ရမယ့်အရွယ် ပညာကို ဆုံးခန်းတိုင်အောင် သင်ရမယ့် အရွယ်ဆိုတာမှတ်ထား ဆရာကြီး ပြောမယ် မြဲမြဲမှတ်ထားကြ လောကမှ လွန်သွားပြီးမှ ပြန်မရနိုင်တော့တဲ့ အရာတွေရှိတယ်။ အဲဒီအထဲမှာ အချိန်နဲ့ အရွယ်က အရေးအကြီးဆုံးပဲ အချိန်လွန်သွားမှလည်း ပညာသင်ချင်လို့လည်း သင်လို့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ အချိန်ရှိခိုက် လုံလစိုက်ဆိုတဲ့ စကားအတိုင်း အရွယ်ရှိတုန်း အချိန်ရှိတုန်း အခွင့်အရေးရတုန်း ပညာကို ကြိုးစား သင်ယူကြ။ လောကအလယ်မှာ ပညာမတတ်ရင် ဘယ်လောက် အောက်ကျ နောက်ကျနဲ့ မျက်နှာငယ်ရတယ်ဆိုတာ မင်းတို့ သဘောပေါက်ထားကြရမယ်။ ကဲ..ကဲ ဖြစ်ပြီးတာ ဖြစ်ပါစေတော့ အခု ဆရာကြီး အကျိုးအကြောင်း စာရေးပေးလိုက်မယ် ရုံးသွားပြီး ထွက်စာတင်ခဲ့ကြ ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီး”

ဆရာကြီးရဲ့ ကြီးမားသော စေတနာ ကျေးဇူးများကြောင့် ယခု

အခါ ကျွန်တော်တို့မှာ ပညာကို အရင်းပြု၍ လောကအလယ်တွင် တင့်တောင့်တင့်တယ် နေနိုင်သော ဘဝများကို ရရှိနိုင်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

ဘဝအတွက် အားမာန်သစ်

ကျွန်တော့်ဘဝအတွက်ထူးထူးခြားခြား ပြောင်းလဲသွားသော အချိန်မှာ နွေရာသီ ကျောင်းပိတ်ရက်၌ဖြစ်သည်။ နွေရာသီ အတန်း တင်စာမေးပွဲများ ဖြေဆိုပြီးသောအချိန်တွင် အဖေတို့ တောမှပြန် တက်လာသော အချိန်နှင့် တိုက်ဆိုင်နေလေ၏။ ကျွန်တော့် မိဘ များက သစ်တောအလုပ်သမားများဖြစ်ကြသည်။ ထင်းပေါက်ခြမ်း ရှစ်သောင်းခန့်ပါသော လှေကြီးတစ်စင်းနှင့် အလုပ်သမား သုံးဦးခန့် ငှား၍ ရိက္ခာအပြည့်အစုံဖြင့် တောသို့ဆင်းကာ ထင်းဖြတ်ကြသည်။ လှေတစ်ခေါက်ဆိုလျှင် ရက်ပေါင်း ၂၀ ကျော် ၃၀ ခန့်မျှ ကြာမြင့် လေ၏။ ဆန် ဆီ၊ ဆား ရိက္ခာအပြည့်အစုံဖြင့် သွားရောက်လုပ်ကိုင် ရသောကြောင့်လည်းကောင်း အခြားလှေဖော်များနှင့် အတူဆင်း သောကြောင့် ပျော်စရာ ကောင်းပေ၏။

သည်တစ်ခေါက် အဖေတို့ တောပြန်ဆင်းသောအခါ ကျွန်တော် လိုက်ရန် ပူဆာလေ၏။ အဘက တောထဲ၌ မှတ်၊ ခြင်၊ ပိုးလောင်းဒက် ခံရမည်ဆိုသောကြောင့် မလိုက်စေလိုပေ။ အဖေတို့ကတော့ တစ် ခေါက်တလေ လိုက်ချင်လျှင် လိုက်ခဲ့ဟု ခွင့်ပြုသောကြောင့် ကျွန်

တော် တောသို့လိုက်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော့်မှာ အတွေ့အကြုံသစ်တစ်ခု ရတော့မည်ဖြစ်သော ကြောင့် အလွန်ပျော်နေမိသည်။ ကျွန်တော့်အနေဖြင့် စာသင်ခန်းမှ တင်းကျပ်သော စည်းကမ်းများထက် ယခုလို လွတ်လပ်ခွင့်ကို ပို၍ နှစ်သက်မိသည်။

တုံးလွဲချောင်းတွင်းမှ လှေစထွက်သည်နှင့် ကျွန်တော့်မှာ ပျော် နေသောကြောင့် လှေဦးနှင့် လှေပဲ့လျှောက်သွားရင်း ပတ်ဝန်းကျင် သစ်များကို ငေးကြည့်မဆုံးတော့။

စိမ်းလန်းသော လယ်ကွင်းများ၊ အုန်းပင်၊ ကွမ်းသီးပင်၊ ငှက် ပျောတောများ၊ ချောင်းတွင်း မြစ်ရိုးများအနဲ့ သွားလာနေကြသော လှေသမ္ဗန်၊ သင်္ဘောများ၊ ရွက်လှေ စက်လှေများ တွေ့သမျှ မြင်သမျှ အသစ်အဆန်းများချည်း ဖြစ်တော့သည်။ နံနက်လင်းစ ရေကျသည် မှစ၍ ခရီးထွက်ကြရာ နေ့လယ်ဘက်ရေပြန်တက်သောအခါ ခရီး တစ်ထောက် နားကြသည်။ အမေချက်ကျွေးသော ထမင်းဟင်းလျာ များကို မောမောပန်းပန်း စားသောက်ပြီး တစ်ရေးတစ်မောအိပ်၍ အနားယူကြသည်။ ကျွန်တော်လည်း လူကြီးများနှင့် ရော၍ အိပ် ပျော်သွားသောကြောင့် ဘယ်အချိန် လှေပြန်ထွက်သည်ကိုပင် မသိ လိုက်ပေ။ တစ်စုံတစ်ခုအသံကြောင့် အိပ်ပျော်နေရာမှ ဖျတ်ခနဲ လန့် နိုးသွားသောအခါ လှေကြီးတစ်စင်းလုံး တဝန်းဝန်းမြည်သံများဖြင့်

သွက်သွက်ခါအောင် လူးနေတော့သည်။ ကျွန်တော့်မှာ အထိတ်
တလန့်ဖြင့် အမေ့နားသို့သွားကာ “အမေ အမေ ဘာဖြစ်တာလဲဟင်”
ဟု မေးလိုက်သည်။ “မကြောက်နဲ့သား အမေတို့လှေပြန်မလော့
မြစ်ထဲမှာ လေကြမ်းလှိုင်းကြမ်းမိနေတာ”

အမေ့စကားကြောင့် ကျွန်တော်ထိတ်လန့်မှု ဖြစ်သွားသည်။
“လှိုင်းတွေကလည်း ကြီးလိုက်တာ အမေရယ် ကြောက်စရာ
ကောင်းလိုက်တာ ဘယ်တော့မှ လွတ်မှာလဲဟင်”

“သားအဖေတို့ လှိုင်းဒဏ်ကလွတ်အောင် ကြိုးစားလှော်ခတ်
နေကြတယ် မကြာခင် လွတ်တော့မှာပါ”

မြစ်ပြင်တစ်ခုလုံး လေဒဏ်ကြောင့် မှုန်မှိုင်းလျက် ရှိနေသည်။
ရေအကျတွင် တောင်ဘက်မှ လေဆန်တိုက်နေလေရာ ရေနှင့် လေ
မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့ပြီး လှိုင်းလုံးကြီးများ တဝန်းဝန်းထနေသည်။

လှေတစ်စင်းလုံး သွက်သွက်ခါအောင် ခါယမ်းနေရာ လှေအ
တွင်းဝယ် ဆန်ကောတွင်း ဇီးဖြူသီးထည့်လိုမ့်သည့်နယ် လိမ့်နေ
တော့သည်။ ထိုအခါမှ ကျွန်တော့်မှာ လိုက်လာမိတာ မှားပြီဟု နောင်
တရကာ အမေ့အနီးတွင် ကြောက်လန့်တကြား ဝပ်နေမိတော့သည်။
အမေ့ထံမှ ဘုရားစာများ ရွတ်ဆိုသံ၊ တောပိုင်တောင်ပိုင်များအား
တိုးလှိုင်းတောင်းပန်သံများ ကြားရသည်။

အတန်ကြာသောအခါ အဖေ၏ တက်မကိုင်ကျွမ်းကျင်မှု၊

လှေဦး လှိုင်းဦး ခွဲခြားတတ်မှု လှေလုပ်သားများတို့၏ မကြောက်
နဲ့ ကြိုးစားလှော်ခတ်မှုတို့ကြောင့် လှိုင်းလွတ်ကင်းရာ လေကွယ်
စာ ကမ်းနံဘေးသို့ ရောက်ကြတော့သည်။ ထိုအခါမှအားလုံး စိတ်
အေးမိသောရပြီး ရယ်နိုင်မောနိုင် ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

ကျွန်တော်လည်း အမေ့နားမှထကာ လှေပဲ့စင်မှ အဖေရှိရာသို့
လျှောက်သွားလေ၏။ ပင်ပန်းမှုကြားမှ အဖေ့အပြုံးများက အားမာန်
အပြည့်နှင့်။

“သား တော်တော် ကြောက်သွားသလား”

“ဟုတ်တယ် တော်တော် ကြောက်စရာကောင်းတယ် အဖေတို့
အဖေ့အဖေ မကြောက်ကြဘူးလားဟင်”

“အဖေတို့ ကြောက်နေရင် လှိုင်းကြားက ဘယ်လွတ်နိုင်ပါ့မ
သားမှတ်ထား လောကမှာ ကြောက်တဲ့လူက နှစ်ခါသေရတယ်၊
စိတ်လည်းသေ လူလည်းသေပေါ့ ဒီအခက်အခဲမှ မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်
အခက်အခဲမျိုးပဲတွေ့တွေ့ ကြိုးစားပြီးရုန်းကန်ရင်ဆိုင်ရင် တစ်နေ့
အောင်မြင်ရတာပဲ အဖေတို့ မြန်မာပြည် လွတ်လပ်ရေးရခဲ့တာ
အညှင်းနဲ့ ရခဲ့တာပဲ ကိုယ့်ထက် လက်နက်အင်အား၊ လူအင်အား
အများကြီးသာတဲ့ နယ်ချဲ့တွေကို မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် မဆုတ်မနစ်
လှုံ့လှုံ့လတွေနဲ့ အနိုင်တိုက်ယူခဲ့ကြတာပဲ။

သားဘဝတစ်လျှောက်လုံး ရှေ့မှာ အခက်အခဲတွေ အန္တရာယ်

တွေ့ အများကြီး တွေ့ရလိမ့်အုံးမယ်၊ ဘယ်လို အန္တရာယ်မျိုးပဲ ကြုံ ကြုံ အခက်အခဲတွေနဲ့ပဲ တွေ့တွေ့ မကြောက်မရွံ့ ရင်ဆိုင်ကျော်လွှား နိုင်တဲ့ စိတ်ကောင်းမျိုး အခုကတည်းက ရွေးထားပေးရော”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဖေ”

ပြန်မလော့ဖြစ်မှပေးသော သင်ခန်းစာသည် ကျွန်တော့်အဖေ အတွက် တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သော အားမာန်သစ်၊ အတွေ့အကြုံအများပင် ဖြစ်တော့သည်။

စည်းကမ်းနှင့်တန်ဖိုး

နောက်တစ်ရက်တွင် ယှဉ်ဒရယ်သစ်တောကြီးပိုင်းထဲသို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။ ထိုနေရာသို့ ရောက်သောအခါ ပင်လယ်နှင့် နီးလာပြီး ဖြစ်သောကြောင့် ရေငန်ပြီး ရေအရောင်ပြောင်းသွားသည်။ လေတက်နှင့် ထိသောအခါ ပိုးစုန်းကြူးကဲ့သို့ အရောင်များလက်လာသည်။ ရောက်စက ရေကြည်သဖြင့် လက်စုပ်ဖြင့် ခပ်သောက်လို့ ရာ ငန်တူးခုံးနေသောကြောင့် ပြန်ထွေးထုတ်လိုက်ရသည်။

“ထို့ ရေကလည်း ငန်လိုက်တာ ဆားအတိုင်းပဲ”

“ပင်လယ်ရေဆိုတာ ဒီလိုပဲ ငန်တာပဲ ဒါပေမဲ့ အဲဒီရေကို ခုတ်တဲ့ ဆားက အကောင်းဆုံးပဲ”

ဪ အဆိုးကိုတောင် အသုံးချတတ်ရင် အကောင်းဖြစ်လာပါလား ဘယ်အရာမဆို အသုံးချတတ်ဖို့သာ အရေးကြီးပါလား

တွေ့မိသည်။

တောထဲသို့ ရောက်သောအခါ ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ တောပိုင် တောင်ပိုင် သက်ဆိုင်ရာ နယ်ပိုင်များကို တင်မြှောက်ပသကြသည်။

“အမေ အဲဒါတွေက ဘာလုပ်ကြတာလဲဟင် အဲဒါတွေ မလုပ်လို့ မရဘူးလား”

“မရဘူး သားရဲ့၊ တောမှာနေ တောစရိုက်၊ မြို့မှာနေ မြို့စရိုက် ဆိုတာ ရှိတာ၊ ဓလေ့ထုံးစံတွေကို မပစ်ပယ်ရဘူး၊ တောထဲ ရောက်လို့တော့ တောပိုင် တောင်ပိုင်တွေကို မတင်မြှောက်ဘဲ တောတက်ရင် အန္တရာယ်နဲ့ ကြုံရတတ်တယ်”

အမေက စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှင်းပြသည်။

တောထဲရောက်သောအခါ တွေ့သမျှ မြင်သမျှ အရာအားလုံး အသစ်အဆန်းချည်း ဖြစ်နေတော့သည်။ ချောင်းကမ်းစပ်တစ်လျှောက် အိမ်အရိပ်ပေါက်နေသော ဗျူးခြေထောက်ပင်များ ကြည့်ရသည်မှာ ခုတ်ဖို့စိုက်ထားသကဲ့သို့ ညီညီညာညာ ရှိလှသည်။ တောပေါ်ရောက်သောအခါ သရောပင်၊ မမေပင်၊ ကနစိုပင်၊ ကျနပင်၊ လပင်နှင့် ဆူးအလွန်များသော သင်ပေါင်းတောများကို တွေ့မြင်ရသည်။ အဖေတို့ ခဲ့ပြတ်သော သစ်အမျိုးအစားက ကနစိုသစ်အမျိုးအစား ဖြစ်သည်။ ကနစိုသစ်တစ်ပင်ရနိုင်ဖို့ရန် မလွယ်ပေ။ ဦးစွာ သစ်ပင်၏ ပင်ခြေရောက်အောင် ဝန်းရံနေသော အပင်နှင့် ရုံ့နွယ်များကို ခုတ်ထွင်

ရှင်းလင်းရင်း ညည်း အခြားအသုံးဝင်သော အပင်ပေါက်ကလေးများကို တော့ ဂရုတစိုက် ဖယ်ထားကြသည်။

“အဲဒါ ဘာကြောင့် ဖယ်ထားတာလဲဟင်”

“ကိုယ် အသုံးမတည့်တိုင်း တွေ့ရာအပင် ခုတ်မပစ်ရဘူးလို့ ခုတ်ပစ်ရင် မကြာခင် သစ်တောတွေ ပြုန်းတီးသွားမှာပေါ့ တောထဲမှာ သစ်ပင်တစ်ပင်ဆိုတာ ကိုယ်စိုက်ထားရတာ မဟုတ်လို့ အကျိုးမဲ့ မခုတ်ပစ်ရဘူး။ သစ်ပင်တစ်ပင်ဖြစ်ဖို့ဆိုတာ လွယ်တာမဟုတ်ဘူး ကိုယ့်အိမ်မှာ စိုက်ကြည့်ပါလား။ နှစ်ပေါင်းလေးဆယ်ကြာတာတောင် အသုံးဝင်တဲ့အရွယ် မရောက်နိုင်ဘူး။ လောကမှာ ကိုယ့်အတွက်လည်း အကျိုးမရှိ အခြားသူတစ်ဦးတစ်ယောက်အတွက်လည်း အကျိုးမဖြစ်တဲ့ အလုပ်မျိုးကို ရှောင်ကြဉ်ရတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဖေဖေက ရှင်းပြရင်း သစ်ပင်လုံးရန်ပြင်နေ၏။

လေတိုက်နှုန်း၊ သစ်ပင်ယိုင်တဲ့ဘက်၊ သစ်ပင်လဲမည့်ဘက် လွတ်ကင်းမှုရှိမရှိ မိမိတို့ လှဲမည့်သစ်ပင်မှာ အနာအဆာ ကင်း မကင်း အသေအချာ စစ်ဆေးသည်။ သစ်ပင်ပေါ်တွင် ငှက်သိုက်များ နှိမ့်မှုမရှိကိုလည်း အသေအချာကြည့်ကြသည်။

“ပျားအုံ၊ ငှက်သိုက်တွေ ရှိ မရှိ ဘာကြောင့် ကြည့်ရတာလဲ”

“သူတစ်ပါးရဲ့ အသိုက်အအုံဆိုတာ မဖျက်ဆီးကောင်းဘူး”

အိမ်ကို တခြားလူတစ်ယောက်က အကြောင်းမဲ့ လာဖျက်ရင် ကြိုက်ပါ့မလား”

“မကြိုက်ပါဘူး”

“အဲဒီလိုပေါ့ သူတို့ရဲ့ မိသားစုနေတဲ့ အသိုက်အိမ်ကို ဖျက်ဆီးတာ ဘယ်ကြိုက်ပါ့မလဲ။ နောက်ပြီး သူတစ်ပါး အသိုက်ဆိုတာ မဖျက်ကောင်းဘူး ငရဲကြီးတတ်တယ် ပျားရှိတဲ့အပင်ကိုလှဲမိရင်လည်း အန္တရာယ်များတယ်ကွဲ့”

ထို့နောက် လွှဲ သံသယ်၊ ဓား၊ ကပ်ပါးစသော ကိရိယာလက်နက်များ အသုံးပြု၍ သစ်ပင်လှဲကြသည်။ တစ်ပင်ပြီးတစ်ပင် လှဲကြသည်။ တိတ်ဆိတ်သော တောထဲတွင် သစ်ပင်ကြီးလှဲသံများက တဝုန်းဝုန်း ဖြင့် ဆူညံနေတော့သည်။ လုံးပတ် ၈ ပေကျော်သော သစ်ပင်များကိုသာ ရွေးလှဲပြီး ပေမမီသော သစ်ပင်များကို ချန်ထားကြသည်။ သစ်ပင်တော်တော်များများလှဲပြီး သစ်ချ၊ ထောက်ကိုင်းခဲ၊ ခေါင်းတုံးတိ၊ ပေတိုင်းပြီး သစ်ဆွဲရန် အဆင်သင့်ဖြစ်သည်အထိ ပြင်ဆင်လုပ်ကိုင်ပြီး ခေတ္တနားကြသည်။ အသင့်ယူဆောင်လာသော ထန်းလျက်ခဲ၊ ရေနှေးကြမ်း၊ ကွမ်းယာ၊ ဆေးပေါ့လိပ် စသည်တို့ကို ဓားသောက်ကြသည်။

“အဖေ ဟိုသစ်ပင်တွေကျတော့ မလှဲဘဲ ဘာဖြစ်လို့ ချန်ထားတာလဲဟင်”

“ပေမမိလိုကွ”

“ပေမမိရင် လှဲလိုမရဘူးလား”

“မရဘူး လိုင်စင်ထဲမှာ အစိုးရက သတ်မှတ်ခွင့်ပြုတဲ့ ပေမမိတဲ့ သစ်တွေကိုသာ လှဲဖြတ်ခွင့်ရှိတယ်။ တကယ်လို့ ပေမမိတဲ့သစ်တွေ လှဲဖြတ်မိရင် အပြစ်ရှိတယ် သစ်တော ဥပဒေအရ အရေးယူလို့ ရတယ်”

“တောထဲမှာ ဘယ်သူမှ လာကြည့်နေနိုင်တာမှ မဟုတ်တာ သစ်တောဝန်ထမ်းတွေလည်း လာကြည့်နေနိုင်တာမှ မဟုတ်တာ ကိုယ့်ဘာသာ လှဲယူတာ ဘယ်သူသိတာမှတ်လို့”

ထိုစကားကြောင့် အဖေက ကွမ်းတမြို့မြို့ဝါးရင်း ကျွန်တော့် ကို ကြည့်ပြီး ပြုံးနေသည်။ နောက်မှ ကွမ်းတံတွေး တစ်ချက်ထွေး ပြီး ရှင်းပြသည်။

“သားတို့ကျောင်းမှာ စည်းကမ်းတန်ဖိုးအကြောင်းတွေ သင်တယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ သင်ရပါတယ်”

“စည်းကမ်းဆိုတာ လူတန်ဖိုးပဲ ကိုယ်စည်းကမ်းမဲ့တာ ဘယ်သူမှ မမြင်ပေမယ့် ကိုယ်မြင်တယ် ကိုယ်သိတယ် ကိုယ်လုပ်တာ ကိုယ် အသိဆုံးပဲ တစ်ကိုယ်ရည် စည်းကမ်းသေဝပ်မှုဆိုတာ လူရဲ့ တန်ဖိုး ပေါ့ကွယ်”

ဪ ခည်းကမ်းဆိုတာ စာသင်ခန်းထဲမှ မဟုတ်ဘဲ တောထဲ တောင်ထဲ နေရာတိုင်းမှာ ရှိနေပါတကား။

ချိန်ခွင်လျှာပမာ ဘဝသင်ခန်းစာများ

သစ်ပင်များလှဲထားပြီး နေ့လယ်ဘက်တွင် ထမင်းစားကြသည်။ အမေ ချက်ထားသော ကဏန်းနှင့် သင်ပေါင်းဖူးဟင်းမှာ ချိုလှသည်။ ကြိမ်ဖူး၊ ရင်းနှောင်ညွန့်၊ တည်ညွန့်များကို မန်ကျည်းသီးနှင့် ပြုတ်ထားပြီး ငါးပိရည်နှင့် တိုမြှုပ်စားရသည်မှာခံတွင်းမြိန်လှသည်။ အလုပ်သမားတစ်ယောက်လျှင် ဆန်နှစ်လုံး၊ သုံးလုံးချက်လောက် ကုန်အောင် စားနိုင်ကြသည်။ ထမင်းခဏခဏ ထည့်ရမည်စိုးသော ကြောင့် ဧလုံနှင့် ထည့်စားကြသည်။ အချို့ ဆိုလျှင် ဆန်လေးလုံးချက် လောက် ကုန်အောင် စားနိုင်ကြသည်။ ထမင်းစားပြီးလျှင် ဝမ်းဗိုက်မှာ ဖဲထီးကိုင်းပမာ တင်းပြောင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထမင်းစားပြီး ခေတ္တအနားယူကြစဉ် လွှဲသွေးသူသွေး၊ ဓားသွေးသူသွေးနှင့် ကိရိယာတန်ဆာပလာများ ပြင်ကြသည်။ နေ့လယ်ဘက်တွင် တောပြန်တက်ကြသည်။ နံနက်ပိုင်းက လှဲပြီး အဆင်သင့် သစ်ပင်များကို သစ်တုံးများအဖြစ် ပိုင်းဖြတ်ကြသည်။ သစ်ပင်လှဲချသည်မှာ အတော်တော်ကျသည်ဟု မရှိဘဲ အချို့က မြင့်လွန်းလျှင် စင်ထိုးတက်ဖြတ်ရပြီး မြေကြီးသို့ ကျနေပါက ခါးကုန်း၍ ဖြတ်ရသည်။ အပင်ပန်းဆုံးမှာ ခါးကုန်း၍ ငုံ့ဖြတ်ရသောအလုပ်ဖြစ်သည်။ ခါးလယ်လောက်

အနေအထားဆိုလျှင် သစ်တစ်ပင်လုံးကုန်အောင် ဖြတ်ရသည်တိုင် သာမန် မော့ရုံမျှရှိပြီး ခါးကုန်း၍ ဖြတ်ရလျှင် သစ်တစ်တုံးနှစ်တုံး ဖြတ်ပြီး တစ်ခါနားကြရသည်။ နွေအခါဖြစ်သောကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးများနစ်ရွဲနေ၏။

နဖူးကချွေး ခြေမကျသည်ဆိုခြင်းမှာ သည်အလုပ်မျိုးဖြစ်လေလိမ့်မည်။ သစ်တစ်ပင်လုံး တုံးများအဖြစ် ဖြတ်ပြီးသောအခါ ထိုတုံးများကို လှေဝင်လို့ရသော ချောင်းဖျားအထိ လမ်းဖောက်၍ ထမ်းချရပြန်သည်။ သစ်ထမ်းချသောလမ်းမှာ တိုင်းဖောက်ထားသော လမ်းမဟုတ်ဘဲ အရေးပေါ် ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းထားသော လမ်းပေမို့ သစ်ငှက်များ၊ ငရဲငှက်များ ဆူးများဖြင့် ရှုပ်ထွေးနေ၏။ သင်ပေါင်းဆူးများသောလမ်းကို တက်ရလျှင် ခြေတစ်နေရာစာ ရှင်း၍ လျှောက်ကြရသည်။ သို့သော်လည်း သင်ပေါင်းဆူးကတော့ အစူးခံရသည်။ အလုပ်အရှေ့ကြီးသောအခါများတွင် သင်ပေါင်းစူးကို မထွင်အားလှေသို့ပြန်ရောက်မှ တစ်ယောက်တစ်လှည့် ထွင်ကြရသည်။

ပခုံးပေါ်မှ အလေးကြီး ထမ်းထားရသည်ကြားမှ ရွှံ့စွတ်ဆူးခလုတ်များသောလမ်းတွင် လျှောက်ရသော အလုပ်သမားများအဖို့ အဘယ်မျှ ပင်ပန်းကြမည်ကို တွေးကြည့်နိုင်ပေ၏။ ဒါကြောင့် ရှေးလူကြီးများက လှေထိုး လွှဲတိုက် လူမိုက်အလုပ်ဟု ဆိုခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

သစ်တုံးများ အတော်များများ ဖြတ်ပြီးသောအခါ ခေတ္တနားပြီး ရေခွေးကြမ်း သောက်ကြသည်။

“ဦးစံသိန်း”

“ဘာလဲ ငါ့တူရ”

“ဒီအလုပ်တွေ လုပ်ရတာ မပင်ပန်းဘူးလားဟင်”

“ဘယ်နှယ် ပြောပါလိမ့် ငါ့တူရာ ပင်ပန်းလိုက်တာမှ အသက်တောင် ဘယ်က ထွက်ရမယ် မသိပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ လုပ်နေတာလဲဟင်”

“ကိုယ့်မှာ ပိုက်ဆံမရှိလို့ပေါ့ကွာ”

“တခြားအလုပ်လုပ်စားပါလား”

“တကယ်တော့ ပြောတာနဲ့ လုပ်ရတာနဲ့က တခြားစီကွ တခြားအလုပ်လုပ်ဖို့ဆိုတာ တစ်အချက် အရင်းအနှီးရှိရတယ်။ နှစ်အချက် ပညာတတ်ရတယ်၊ ဦးလေးတို့ အသက်ကြီးမှ အခုလို ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်ကိုင်ရတာ ငယ်စဉ်က မလိမ္မာခဲ့လို့ပဲကွ”

“ကျွန်တော့်ကို ပြောပြပါလားဟင်”

“ဦးလေး ငယ်ငယ်တုန်းက မိဘတွေက ချောင်လည်ကြတယ် အဲဒီ ချောင်လည်တာကိုပဲ အခွင့်ကောင်းယူပြီး ဆိုးခဲ့မိုက်ခဲ့တယ် ပညာလည်း ဟုတ်တိပတ်တိ မသင်ခဲ့ရဘူး အဓိက မှားယွင်းတဲ့ အချက်ကတော့ ပညာသင်ကြားပေးရမယ့် အချိန်မှာ ပညာမသင်

ခဲမိလို့ အခုလို ဆင်းရဲပင်ပန်းရတာပဲ”

“ဗျာ ပညာမသင်ခဲမိလို့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်ကွ ငယ်စဉ်ကတော့ မိဘတွေက ပညာသင်ပေးကြတယ်၊ ကိုယ်ကကို မလိုချင်တော့ ရအောင် မယူခဲမိတာ ပေးတုန်းက မယူခဲတော့ အရွယ်လွန် အချိန်လွန်သွားမှ ပြန်ပြီး ပညာသင်ချင်တော့ မရတော့ဘူး။ လောကအလယ်မှာ ပညာမရှိတော့ အသိမကြွယ်ဘူး အသိမကြွယ်တော့ မျက်နှာငယ်ရတာပေါ့ ပညာမရှိသူ၏ ဝန်ထမ်းဆိုတဲ့ စကားလိုပေါ့ ဦးလေးတို့မှာ ပညာမဲ့တော့ အခုသူများခိုင်းတာ လုပ်နေကြရတာပေါ့”

ထိုစကားကြားရသောအခါ ကျွန်တော့်မှာ ဆရာကြီးဦးဘရင် သွန်သင်ခဲ့သော စကားတစ်ခွန်းကို ပြန်လည်အမှတ်ရမိသည်။

“လောကမှာ လွန်သွားပြီးမှ ပြန်မရနိုင်တာတွေထဲမှာ အချိန်နဲ့ အရွယ်ဟာ အရေးအကြီးဆုံးပဲ”

ဦးစံသိန်းစကားကြားရမှ ယခုပင်ပြေး၍ ကျောင်းတက်ချင်စိတ် ပညာသင်ချင်စိတ်တွေ ဖြစ်ပေါ်လာတော့သည်။ ကျောင်းတက်နေရစဉ်က ပညာကို စိတ်ပါလက်ပါ မသင်မိခဲ့သော အဖြစ်ကို နောင်တရနေမိသည်။

“ငါ့တူက ကျောင်းတက်နေတုန်းမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ကျောင်းပိတ်တုန်း လိုက်လာတာပါ”

“ကျောင်းတက်နေရတာ ပျော်တယ်မဟုတ်လား”

ကျွန်တော့်မှာ မချိပြုံးပြုံးရင်း ‘ကျွန်တော်က စာမလိုက်နိုင်တော့ သိပ်မပျော်ဘူး’ဟု အမှန်အတိုင်း ဖြေလိုက်သည်။

“စာမလိုက်နိုင်ရင် လိုက်နိုင်အောင် ကြိုးစား။ ကျောင်းမပျော်လည်း ပျော်အောင်နေ ကျောင်းတက်ရတာ ဒီအလုပ်တွေလောက် ပင်ပန်းသလား”

“မပင်ပန်းပါဘူး ဦးလေး”

“အေး ကျောင်းစာသင်ရတာကို ခက်တယ်၊ ပင်ပန်းတယ် ထင်နေရင် အချိန်ရှိတုန်း မယူမိခဲ့ရင် ဒီထက် ခက်ခဲကြမ်းတမ်းတဲ့ အလုပ်တွေကို လုပ်ရလိမ့်မယ် မင်း ချိန်ခွင့်လျှာမြင်ဖူးတယ် မဟုတ်လား”

“မြင်ဖူးပါတယ်”

“တစ်ဖက်က လေးသွားရင် တစ်ဖက်က ပျော်တယ် အလေးနဲ့ အပေါ့ဆိုတာ တစ်လှည့်စီ ငယ်စဉ်က အပင်ပန်းခံပြီး ပညာသင်ကြားမှ ကြီးတဲ့အခါ သက်သက်သာသာ အေးအေးချမ်းချမ်း နေရလိမ့်မယ် ငယ်စဉ်က သက်သာသလို နေမယ်ဆိုရင်တော့ ကြီးတဲ့အခါ ဦးလေးတို့လို ပင်ပန်းဆင်းရဲလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် နားလည်ပါပြီ ဦးလေး ဒီတစ်ခါ ကျောင်းပြန်တက်တဲ့အခါ ကျွန်တော် စာကိုကြိုးစားသင်ပါတော့မယ်”

ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် ချိန်ခွင့်လျှာပမာ အလေးအပေါ့ မညီမျှ

သော ဘဝများအကြောင်းကို နားမလည်သော်လည်း ပညာမရှိသဖြင့် တောထဲတောင်ထဲတွင် ပင်ပန်းကြီးစွာ လုပ်ကိုင်နေရသော ဘဝများကို ကြည့်ရင်း မိမိဘဝအတွက် တိုးတက်ခိုင်မာအောင် ကြိုးစားချင်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်နေမိသည်။

လှိုင်းမျက်နှာပြင်ပမာ

ရက်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော်မျှ ပင်ပင်ပန်းပန်း မနားမနေ လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြသဖြင့် လှေတစ်စင်းအပြည့် ကနစိုသစ်များ ရရှိကြသည်။

နောက်ထပ်တစ်ရက်နှစ်ရက် အချောသပ်လုပ်ကိုင်ပြီးလျှင် မြို့သို့ပြန်နိုင်ကြတော့မည် ဖြစ်သည်။ ထိုရက်ပေါင်း နှစ်ဆယ်အတွင်း တောထဲမှာ နေခဲ့ရသော ကျွန်တော့်အဖို့ ဆင်းရဲပင်ပန်းမှုများစွာ ကြုံတွေ့ခံစားရသည်။

နေ့စဉ် ဆားငန်ရေများ ချိုးရသောကြောင့် အသားများ မည်းလာခြင်း၊ ပိုးလောင်း၊ မှတ်၊ ခြင်များ ကိုက်ခဲမှုကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး ယားနာများ ရရှိခြင်း တောပေါ်လိုက်သောကြောင့် ဆူးစူးခြင်း သစ်ကိုင်း သစ်ခက်များ ခြစ်မိသောဒဏ်ရာများ မကျွမ်းကျင်ဘဲ ကဏန်း ဖမ်းသဖြင့် ကဏန်းညှပ်သောဒဏ်ရာ ငါးစူးသော ဒဏ်ရာ ပုစွန်ထိုးမိသော ဒဏ်ရာများက တကိုယ်လုံးအနှံ့ ပွနေတော့သည်။ ထို့ပြင် ရက်ပေါင်းအတော်ကြာအောင် သူငယ်ချင်းများနှင့် ဝေးကွာပြီး ပျော်ရွှင်လွတ်လပ်စွာ မကစားရသဖြင့် တောထဲမှာ နေရတာ

ငြီးငွေ့လာတော့သည်။ နေ့စဉ် မြို့ကိုမြန်မြန် ပြန်ပါရစေဟုသာ ဆုတောင်းနေမိတော့သည်။ အခြားသူများ လှေပြည့်၍ မြို့သို့ပြန်တက်သွားတာကြည့်ပြီး မြို့သို့ ပြန်ချင်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်မိသည်။

မြို့သို့ လွမ်းမိသည်။ တစ်ရက်နှစ်ရက်နေလျှင် မြို့သို့ ပြန်ရတော့မည်ဟု အဖေတို့ ပြောသံကြားသောအခါ စိတ်ထဲမှာ ပျော်မိသည်။

ထိုနေ့က တာပေါ်တံက်၍ နောက်ဆုံးသစ်ကွက်တက်ရှင်းသောနေ့ ဖြစ်သည်။

လွှဆိုင်း နှစ်ဆိုင်းဖြင့် သစ်ပင်တစ်ပင်ကို နောက်ဆုံးဖြတ်နေသော အချိန်တွင် နွေခေါင်ခေါင်ကြီး မိုးများအုံ့တက်လာသည်။ သစ်ရိပ်ကြောင့် တောထဲတွင် အမှောင်ရိပ်လွှမ်းလာသည်။ အပူရှိန် လျော့သွားသဖြင့် အလုပ်သမားများ အလုပ်လုပ်ရတာ ပိုသွက်လာ၏။ ထိုအချိန်တွင် တောတွင်းတစ်နေရာမှ ခွေးဟောင်သံများ ပေါ်ထွက်လာ၏။ တစ်ဆက်တည်း တောကောင်းဟိန်းသံတစ်ချက် ပေါ်ထွက်လာ၏။

“ဟေ့ နားထောင်ကြစမ်း တောကောင်ဟိန်းသံ မဟုတ်လား။”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ”

အလုပ်ရပ်ပြီး နားစွင့်နေလိုက်စဉ် နောက်ထပ် ခွေးဟောင်သံများကို ကြားရပြန်၏။

“ခွေးဟောင်သံတွေက တို့ဘက်ကို ဦးတည်နေတယ်၊ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ နီးလာတယ် ကဲ ဟုတ်သော်ရှိ မဟုတ်သော်ရှိ အန္တရာယ်ဆိုတာ ကြိုတင်ကာကွယ်ထားနိုင်ရင် အကောင်းဆုံးပဲ တို့လေးယောက် လက်နက်ကိုယ်စီကိုင်ပြီး ကျောချင်းကပ်ရပ်ကြစမ်း ငါ့သားက အလယ်မှာဝင်နေ”

အဖေပြောတဲ့အတိုင်း ဓားကိုယ်စီကိုင်ပြီး လေးပွင့်ဆိုင်ကျောချင်းကပ် ရပ်လိုက်ကြသည်။

မကြာမီ ခွေးဟောင်သံများ ပိုမိုနီးကပ်လာသည်။ ပြေးလွှားလှုပ်ရှားသံများပင် ကြားလာရတော့သည်။ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေမှာလည်း မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ တောစပ်ထဲသို့သာ အာရုံစိုက်ကြည့်နေကြသည်။

လက်ထဲမှကိုင်ထားသော လက်နက်များကိုလည်း ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ကိုင်ထားကြသည်။ မကြာမီ တောတွင်းမှ လှုပ်ရှားသံ ပေါ်ထွက်လာပြီး အဖေဘက် တောစပ်မှ တောကောင်ကြီးတစ်ကောင် တိုးကွက်လာသည်။

ကျွန်တော်မှာ စာအုပ်ထဲမှာသာ တွေ့ဖူးပြီး အပြင်မှာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသော တောကောင်ကြီးကို အနီးကပ်မြင်လိုက်ရသောအခါ အတော့်ကို ကြောက်လန့်သွားတော့သည်။ အဖေတို့လေးယောက်ကြားမှာ ဇက်ကလေးပု၍ ဝပ်ချလိုက်သည်။ သို့သော်

လည်း မကြည့်ဘဲလည်း မနေနိုင်သောကြောင့် အသာချောင်းကြည့်ရာ အဝါနှင့် အနက်အစင်းကျား တောကောင်ကြီးမှာ အတော်ပင်ကြီးလှပြီး အဖေတို့လေးယောက်ကို မြင်သေ့အခါ လှည့်ပတ်ချောင်းနေတော့သည်။ သို့သော် အားလုံးက မျက်နှာမူလျက်သားချည်းဖြစ်သောကြောင့် ခုန်အုပ်ဝင်မလာပေ။

နောင်မှ သိရသည်မှာ ကျားသည် လူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ဘယ်တော့မှ ခုန်မအုပ်ဝံ့ဘဲ ကျောခိုင်းမှသာ ခုန်အုပ်လေ့ရှိကြပါသည်။

တောကောင်ကြီးသည် ရှေ့ဆက်မသွားတော့ဘဲ လူလေးယောက်ကို လှည့်ပတ်၍ အလစ်ချောင်းနေတော့သည် ခါးကြီးတနွဲ့နွဲ့ တအိအိ လျှောက်နေသည်မှာ အသည်းယားဖွယ် ကောင်းလှသည်။

ခဏကြာသောအခါ အမဲလိုက် ခွေးအုပ်ကြီး ရောက်လာပြီး တောကောင်ကြီးကို ပတ်ဝိုင်းကြသည်။ သို့သော် ခွေးများကို မမူဘဲ လူလေးယောက်ကိုသာ ပတ်ချောင်းနေတော့သည်။ မကြာမီ ဒိုင်းခနဲ သေနတ်သံတစ်ချက် ပေါ်ထွက်လာပြီး ဝေါခနဲ ဟိန်း၍ လှန်ထွက်သွားသည်။ ထိုအခါမှ ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေမှာ သက်ပြင်းချနိုင်တော့သည်။

မကြာမီ တောထဲမှ တောလိုက်မုဆိုးများ ထွက်လာကြသည်။

“ဒီကောင်ကြီး ခင်ဗျားတို့ကို မဲချောင်းနေတုန်း ကျုပ်တို့ဆော်လိုက်တာ ထိသွားတယ်ဗျ ဝေးဝေးပြေးနိုင်မှာတော့ မဟုတ်ဘူး

ခင်ဗျားတို့လေးယောက် ကျောချင်းကပ်နေတာ အမှန်ပဲ မဟုတ်ရင် ဒီကောင်ကြီး ပြေးရင်းလွှားရင်း ဝင်ဆွဲမှာ သေချာတယ်။ ကံ ကျုပ်တို့ ဒီကောင်ကြီးနောက် ဆက်လိုက်ကြဦးမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို အမဲလိုက် မုဆိုးများ တောကောင်ကြီးနောက် ဆက်လိုက်သွားကြသည်။ အမဲလိုက် ခွေးအုပ်ကြီးကလည်း ပြေးထွက်သွားကြသည်။ သည်တော့မှ ကိုစံသိန်းက အဖေကို မေးသည်။

“ဆရာကို မေးရဦးမယ် ခွေးဆိုတာ ကျားကိုကြောက်တဲ့ အမျိုး မဟုတ်လား ဒီခွေးတွေက ကျားကိုမကြောက်ပါလား”

“အမဲလိုက်ခွေး တော်တော်များများကို ကျားရိုးကျွေးထားတာ များတယ် ကျားရိုးကျွေးပြီး ကျားနို့တိုက်ထားတဲ့ခွေးဆိုရင် ကျားဆိုရင် ကြောက်ဖို့နေနေသာ စားဖို့လောက်သာ အောက်မေ့နေတော့တာ နောက်တစ်ချက်က ခွေးအုပ်က ညီတယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့ ကျားကို မကြောက်ကြတာ အာဖရိကတောတွေမှာဆိုရင် ခြင်္သေ့ကိုတောင် ပြန်ကိုက်တဲ့ခွေးတွေရှိကြတယ်”

“ဪ...ဒါကြောင့်ကိုး”

“အဖေ ကျွန်တော် မသိလို့မေးပါရစေ အဖေတို့ လေးယောက်ကို ကျားက ဘာဖြစ်လို့ ဝင်မကိုက်တာလဲဟင်”

“ကျားဆိုတာ လူနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ နေရင် ခုန်မအုပ်ဝံ့ဘူး ဝင်မကိုက်ဝံ့ဘူး ကျားကိုက်တယ်ဆိုတာ အလစ်ချောင်းပြီး

နောက်က ဝင်ကိုက်တာ နောက်တစ်ချက် အဖေတို့လေးယောက် တစ်ယောက်ချင်းခွဲနေရင် သူမကြောက်ဘူး လေးယောက် ကျောချင်းကပ်နေလိုက်လို့ သူကြောက်တာ အမှန်တော့ ညီညွတ်ရင် ဘယ်သူမှ မနှောင့်ယှက်နိုင်ဘူးဆိုတာ သားနားလည်ထားဖို့ပဲ”

“ဘယ်လောက်ပဲ ခွန်အားကြီးတဲ့ သတ္တဝါပဲဖြစ်ဖြစ် ပျားကို တစ်ကောင်ချင်း နှစ်ကောင်ချင်းတွေ လို့ မကြောက်ဘူး ဒါပေမဲ့ ပျားအုပ်လိုက် လိုက်ရင်တော့ ဘယ်သူမှမခံနိုင်ဘူး ဆင်တောင်အော်ပြီး ပြေးရတယ် အဲဒါကတော့ စည်းလုံးမှုရှိရင် ကြီးမားတဲ့ ခွန်အားတစ်ခု ဖြစ်တယ်ဆိုတာ မြဲမြံမှတ်ထားပေရော့”

“ဟုတ်ကဲ့”

သစ်များ ဖြတ်ပြီးသောအခါ ကျွန်တော်တို့အားလုံး တောထဲမှ ပြန်ဆင်းကြသည်။

နောက်တစ်ရက် နှစ်ရက်တွင် သတ်မှတ်ထားသော သစ်တုံး အရေအတွက် ပြည့်သွားသောကြောင့် ကျွန်တော်တို့မြို့ ကိုပြန်တက်ကြသည်။

ကျွန်တော့်စိတ်တွင်းမှာ ပျော်လိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။

ရက်အတန်ကြာ ဝေးကွာနေသော သူငယ်ချင်းများနှင့် ပြန်လည်တွေ့ဆုံရတော့မည်မို့ ရင်ထဲမို့ ဝမ်းသာလှိုက်လှဲမှုများ ဖြစ်နေသည်။

မြို့သို့ပြန်ရောက်ပြီး မကြာခင်မှာ အောင်စာရင်းများ ထွက်
တော့မည်။ ကျောင်းများ ပြန်ဖွင့်တော့မည်။

မြို့သို့ပြန်ရောက်လျှင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် တကူးတကန့်
ယူဆောင်လာသော သင်ပေါင်းဖူး၊ သစ်ခွပန်းပင်များနှင့် ဆရာကြီး
ဆရာမကြီးများတို့ကို လိုက်လံကန်တော့၍ ကျေးဇူးဆပ်ရပေဦး
မည်။ ထိုပြင် သည်တစ်ခါကျောင်းဖွင့်၍ သူငယ်ချင်းများနှင့်တွေ့
လျှင် ကျွန်တော်ရရှိခဲ့သော ဘဝသင်ခန်းစာများကို ပြောပြ၍ စာကြီး
စားကြရန် ပြောပြရပေဦးမည်။

တကယ်တော့ ဘဝခရီးလမ်းဆိုတာ လှိုင်းမျက်နှာပြင်တစ်ခုလို
ပါပဲ။ အတက်အဆင်း အနိမ့်အမြင့်တွေနှင့် ပြည့်နေသော ခရီးလမ်း
တစ်ခုဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော့်ရှင်တွင်းမှာ စွဲမြဲစွာ မှတ်သားရင်း ဘဝ
တိုးတက်မှုများအတွက် အစွမ်းကုန်ကြိုးစားတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်
ချက် ခိုင်မာစွာ ချမိပါတော့သတည်း။

သင်္ဂါရုမျဉ်းပြိုင်

မစ္ဆရိယအမှန်း

ပျဉ်ဒရယ်သစ်တောပေါ်သို့ ကျော်တက်လာသော နေရောင်
ခြည်သည် ရေကျော်ကြီး ကမ်းနံဘေး၌ရှိသော ထင်းပွဲစခန်းပေါ်သို့
ဖြာဆင်းကျလာသည်။ တသွင်သွင်စီးဆင်းနေသော ချောင်းရေပြင်
သည် ငွေရောင်တလက်လက် တောက်ပလာ၏။ ချောင်းရေနှင့် စုန်
ဆင်းလာကြသော လမုသီး၊ ဗျူးစိုင်းတောင့်သီးများတို့သည် ကမ်းနံ
ဘေးရှိ ထင်းပွဲစခန်းလေးအား နှုတ်ဆက်၍ မြစ်ဝသို့ စုန်ဆင်းသွား
ကြသည်။

နံနက်လင်းစအခါ၌ တောတွင်းမှ မျောက်အော်သံများ၊ ငှက်
ပေါင်းစုံ အော်သံများတို့မှာ အဆူညံဆုံး ဖြစ်နေတော့သည်။ ကိုဟို
ဒင်း ငှက်ကလေးများ၏ “ဟေ့-ကိုဟိုဒင်းရေ” ဟူသော အော်သံမှာ
အသာယာဆုံးနှင့် အဆက်မပြတ် ကြားနေရတော့သည်။

ပင်ပန်းမှုကြောင့် တစ်ညလုံး အိပ်စက်အနားယူနေကြသော ရေကျော်ကြီး ထင်းပွဲစခန်းလေးမှာ နေရောင်ခြည်နှင့်အတူ တစ်ဖန် ပြန်လည်၍ နားထလှုပ်ရှားလာပြန်သည်။ လွှတိုက်သံ၊ သစ်ခုတ်သံ ထင်းပေါက်သံ၊ လူသံသူသံ၊ ခွေးဟောင်းသံများနှင့် အသက်ဝင်လာသည်။

ပျဉ်ဒရယ်နယ်တစ်ဝိုက် အစိုးရချပေးသော ထင်းပွဲစခန်း ၇၉ ပွဲလောက်တွင် ရေကျော်ကြီး ထင်းပွဲစခန်းမှာ အဓိကရဖြစ်ပြီး အစည်ကားဆုံး ဖြစ်တော့သည်။ လူနေအိမ်ခြေ တစ်ရာကျော်ရှိပြီး ထင်ဆွဲရုံလေးငါးရုံရှိသည်။ သစ်တောထဲတွင် တည်ထားသော ရွာပင်ဖြစ်လင့်ကစား စတိုးဆိုင်၊ အထည်ဆိုင်၊ ကုန်စုံဆိုင်၊ အရက်ဆိုင်တို့ဖြင့် စည်ကားလှသည်။ ပွဲစားတစ်ဦးလျှင် လွှဆိုင်း နှစ်ဆယ်သုံးဆယ် ရှိသောကြောင့် ပွဲစားများက ကုန်စုံဆိုင်ဖွင့်၍ အလုပ်သမားများ လိုအပ်သော ပစ္စည်းမှန်သမျှ တင်ရောင်းပေးကြသည်။ ပစ္စည်းများကို ခေါက်ပြန်ကြေးဖြင့် ရောင်းပေးသည်။ ပြီးတော့မှ ထင်းဖိုးငွေနှင့် ခုနှိမ်ယူသည်။ အကြွေးရောင်းသဖြင့် ဈေးကို သာမန်ထက်မြင့်ရောင်းသည်။ ငွေမရှိသော အလုပ်သမားများမှာ ထင်းဖိုးတွင် အနှိမ်ခံရပြီး ကုန်ဈေးနှုန်းတွင် ပို၍အယူခံရပြန်သောကြောင့် နှစ်ခါနာဖြစ်ရလေရာ ဆင်းရဲတွင်းမှ နာလန်မထူနိုင်အောင် ဖြစ်တော့သည်။

ရေကျော်ကြီး ထင်းပွဲစခန်းတွင် ဦးကျော်သိန်း ထင်းပွဲရုံမှာ လူ

အများဆုံးနှင့် အစည်ကားဆုံးဖြစ်သည်။ ဈေးကမ်းနံ့ဘေးတွင် ထားသော သစ်တုံးများ ထင်းပေါက်ခြမ်းများမှာ တောင်ပုံရာပုံ များလှသည်။ နံနက်လင်းစဉ်ပင် ပွဲရုံရှေ့တွင် လွှတိုက်သံ ထင်းပေါက်သံများ ဆူညံစွာ ပေါ်ထွက်နေတော့သည်။

ထိုအထဲတွင် ကမ်းဘေးတစ်နေရာရှိ ကနစိုပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်တွင် ထင်းပေါက်သံတစ်သံမှာ မှန်မှန်ကြီး ထွက်ပေါ်နေ၏။ ထင်းပေါက်နေသူမှာ အသက်နှစ်ဝယ်ကျော်အရွယ်ရှိ လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ၎င်း၏အမည်မှာ နီမောင်ဖြစ်သည်။

နီမောင်သည် ဦးကျော်သိန်းပွဲရုံမှ ပင်တိုင်အလုပ်သမားတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ကိုယ်ခန္ဓာ ကျစ်လျစ်တောင့်တင်းပြီး အလုပ်ကို အထူးကြိုးစားသူဖြစ်သဖြင့် အလုပ်ရှင်များက သဘောကျကြသည်။

ယခုလည်း နံနက်လင်းစကတည်းက ပုဆိန်တစ်လက်ဖြင့် ထင်းတုံးများကို တခွမ်းခွမ်း ပေါက်နေတော့သည်။ သူ့ရှေ့တွင် ထင်းပေါက်ခြမ်းများက တောင်ပုံရာပုံ ဖြစ်နေတော့သည်။ ပုဆိန်ကို လက်တစ်လက်ဖြင့်ကိုင်ကာ အားသွန်ခွန်စိုက် ပေါက်နေရာ သူ၏ လက်မောင်းကြွက်သားများမှာ အပြင်းပြင်းထနေပြီး တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း ခွေးများရွဲနှစ်နေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် သူ့အနီးသို့ ခင်မကြီးရောက်လာသည်။

ခင်မကြီးမှာ ဦးကျော်သိန်း၏ သမီးအကြီးဖြစ်သည်။

“နီမောင် စောစောစီးစီး အလုပ်ကြိုးစားလှချည်လား။”

ခင်မကြီး အနားရောက်လာသဖြင့် နီမောင်က ပုဆိန်ကို အသာချပြီး နဖူးမှ ရွေးစက်တို့ကို အင်္ကျီနှင့်ပင် သုတ်သည်။

“လုပ်ရတယ် မမကြီးရေ ကျွန်တော့်ဘဝက လက်လှုပ်မှ ပါးစင်လှုပ်ရတဲ့ ဘဝမဟုတ်လား”

နီမောင်စကားကြောင့် ခင်မကြီးက သိမ်မွေ့စွာပြုံးသည်။

“ဒီလောက်လည်း မဟုတ်သေးပါဘူးကွယ် မင်းထမင်းငတ်နေရင်လည်း မမကြီးတို့က ကြည့်မနေပါဘူး မင်းကြည့်ရတာ အရင်ပင်ပန်းလှတယ် နားပါအုံးလား”

“မနားတော့ပါဘူး မမကြီးရယ် နေ့ခင်းရေတက်ရင် ထင်းပေါက်ခြမ်းတွေ တုံကင်းပေါ် တင်ပေးရတော့မှာ ထင်းပေါက်ခြမ်းပြည့်အောင် ပေါက်ပေးလိုက်အုံးမယ်”

“လုပ်တာလည်း လုပ်ပေါ့ကွယ် ဒီမနက်၊ ဘာစားပြီးပြီလဲ”

“ဟင့်အင်း ဘာမှ မစားရသေးပါဘူး”

“ဒီလိုဆို အတော်ပဲ မမကြီး အကြော်တွေ ပိုဝယ်လာတယ် အကြော်စားလိုက်ဦး”

ခင်မကြီးက လက်ထဲမှာ ကိုင်လာသော အထုပ်ထဲမှ အကြော်များ ကမ်းပေးသည်။

“နေပါစေ မမကြီး ကျွန်တော် မစားတော့ပါဘူး ဒီမှာ ရေခွေးကြမ်းရှိတယ် ရေခွေးကြမ်းများများသောက်ရင်လည်း ဗိုက်ပြည့်တာ

ပါပဲ”

“မင်း စေတနာကို မစော်ကားနဲ့နော်ငါက စားဆိုရင် စားမှကြိုက်တာ”

မငြင်းသာတော့ဘဲ အကြော်ထုပ်ကို လှမ်းယူပြီး သစ်တုံးပေါ်ထိုင်ချလိုက်သည်။ ခင်မကြီးကလည်း မလှမ်းမကမ်းမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ နီမောင်က ရေခွေးကြမ်းတစ်ခွက်ငဲ့ပြီးကမ်းပေးသည်။ ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား အကြော်စားရင်း စကားစမြည်ပြောဖြစ်ကြသည်။

ခင်မကြီးမှာ အလုပ်ရှင်သမီးဖြစ်သော်လည်း ဘဝင်မြင့်ဘဲ နီမောင်အပေါ် မောင်အရင်းတစ်ယောက်လို ခင်မင်သူဖြစ်သည်။ နီမောင်ကလည်း ခင်မကြီးတို့မိသားစုအပေါ် သံယောဇဉ်ထားသည်။

“နီမောင် မင်းတောင် ဒီထင်းပွဲစခန်းကိုရောက်တာ တစ်နှစ်ပြည့်တော့မယ် ရောက်စက ဖြူဖြူသန့်သန့်နဲ့ အလုပ်သမားနဲ့ လုံးဝမတူဘူး အခု တစ်နှစ်အတွင်းမှာ တကယ့်အလုပ်သမားကြီး အတိုင်းပဲ သန့်မာထွားကျိုင်းလာလိုက်တာ ကြည့်ပါအုံး”

နီမောင်က တောင့်တင်းသန့်မာသော ခန္ဓာကိုယ်အား မသိမသာ ပြန်ငဲ့ကြည့်ကာ ပြုံးနေသည်။ ထို့နောက် ရေခွေးကြမ်း ငဲ့သောက်ရင်း မျက်နှာလွှဲထားသည်။

“ဒါထက် နေပါဦး အရင်က မင်းက မော်ကျွန်းမြို့ပေါ်မှာ နေကြတာ မဟုတ်လား၊ နောက်ပြီး ပညာလည်းအတော်သင်ခဲ့ပြီးသား

ဆို ကိုယ့်ပညာနဲ့ မြို့ပေါ်မှာ လုပ်စားရင် ရသားနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ တောထဲလာပြီး လုပ်စားနေရတာလဲ”

“ဒီလိုပဲပဲ”

ထိုအကြောင်းကိုမေးတိုင်း နီမောင် ဘယ်တော့မှ အဖြေမပေးခဲ့။ စကားလမ်းလွဲပြီး မသိချင်ယောင် ဆောင်နေတတ်သည်။ သို့သော် မျက်နှာပြင်မှာတော့ ညှိုးနွမ်းရိပ်များ သမ်းနေတတ်သည်။

ထိုအချိန်တွင် အနီးသို့ ခင်မလေးရောက်လာသည်။

ခင်မလေးသည် အသက်နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်ရှိသော ဖျတ်လက် သွက်လက်သည့် မိန်းကလေးတစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူမသည် နီမောင်နှင့် ခင်မကြီးတို့နှစ်ယောက် တရင်းတနီး နေကြသည်ကို ကြည့်ပြီး မကျေမနပ်ပုံနှင့်...

“မမကြီးက စောစောစီးစီး ဒီမှာ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ”

“ဪ အကြော်သွားစားပြီး အပြန်ဒီမှာ ခဏဝင်ပြီး နီမောင်နဲ့ စကားပြောနေတာ”

“ရေးကြီးခွင်ကျယ်လုပ်လို့ ဪ နီမောင်တွေ့တုန်းအတော်ပဲ မနက်ဖြန်မြို့က ကုန်သည်တွေ ရောက်မှာမို့ ခုကတည်းက ချက်ပြုတ်နေရတယ်။ ဒေါ်လုံးတင်တစ်ယောက်တည်း မနိုင်ဘူး။ သောက်ရေလည်း လိုနေတယ် နီမောင် ရေနည်းနည်းလောက် ခပ်ပေးပါလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ရပါတယ်”

နီမောင်က စားလက်စအကြော်ကို ပါးစပ်တွင်းထည့်ပြီး နေရာမှ ထသည်။ လက်မှာပေးနေသော ပုဆိုးဖြင့် သုတ်သည်။

“အို ညီမလေးကလည်း သူ ဒီမှာ အလုပ်ပျက်နေပါ့မယ် တခြားလူခိုင်းရင်လည်း ရရဲသားနဲ့”

“တခြားလူက စိတ်မချရဘူး သူကစိတ်ချရတယ် သွား သွား နီမောင် နောက်ဖေးမှာ ဒေါ်လုံးတင် စောင့်နေတယ်”

ခေါင်းညိတ်ပြီး သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“အမယ် မမကြီးက သက်ပြင်းတွေဘာတွေ ချလိုပါလား နီမောင်က ဘာတွေများ ပြောသွားလို့လဲ ပြောပါအုံး”

“မပြောပါဘူး သူ အလုပ်တွေ ဆက်တိုက်လုပ်နေရတာ ကြည့်ပြီး ပင်ပန်းလွန်းလို့ ပြောနေတာပါ”

“ဘာဖြစ်လဲ သူက အလုပ်သမားပဲ အလုပ်ရှိရင်တော့ ခိုင်းရမှာပဲ”

“နီမောင်က အလုပ်သမားဆိုပေမယ့် တခြားအလုပ်သမားတွေနဲ့ မတူဘူး တော်ရုံပဲ ကြည့်ခိုင်းပါ ညီမလေးရယ်”

ထိုစကားကို ခင်မလေး သဘောမကျပေ ခင်မကြီးက နီမောင့်ဘက်မှ လိုက်ပြောနေသည်ဟု ထင်မိသည်။

“ကျွန်မက ဘာတွေများ နိုင်ထက်စီးနင်း ခိုင်းနေလို့လည်း မမကြီးက နီမောင့်အတွက်ဆိုရင် အမြဲတမ်းလိုလို ရှေ့က ကာဆီးကာ

ဆီး လုပ်နေတာပဲ ရိုးမှရိုးရဲ့လား မသိပါဘူး”

“တလွဲမတွေးပါနဲ့ ညီမရယ် သူ့မမျှာ အရွယ်နဲ့မမျှအောင် ပင်ပင်ပန်းပန်းလုပ်ရလို့ ပြောတာပါ။ နောက်ပြီး အဆင်မပြေလွန်းလို့ အခုလို သူတစ်ပါးဆီမှာ ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်ရပေမယ့် ဘယ်လုပ်ချင် ပါ့မလဲ ကိုလ်နဲ့ ရွယ်တူမိန်းကလေးက နိုင်ထက်စီးနင်းခိုင်းတော့ ရှက်ရှာပေမယ့်ပေါ့ကွယ်”

“ဟင်...သူ့ရုပ်လားရှက်မယ့်ရုပ် မျက်နှာက ကြည့်လိုက်ရင် အမြဲတင်းနေတာပဲ မာနကလည်း ကြီးလိုက်တာ လူနေချုံကြား စိတ်နေဘုံများဆိုတာ ဒီလိုလူစားမျိုးပေါ့”

“မာနကြီးတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် ဟာ ယောက်ျားစိတ်ထားရင် ဒီလိုပဲ ရှိနေမှာပဲ အထင်မလွဲပါနဲ့ကွယ်”

အစ်မကြီးက မိတဆိုးညီမလေးအား နှစ်သိမ့်ပျောင်းပျံ့ပြီး ရှေ့မှ ထွက်သွားလေရာ ခင်မလေးမှာ မကျေမနပ်ဖြင့် နေရာတွင် ကျန်ခဲ့သည်။ သူမရင်ထဲတွင် နီမောင်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ဘဝင်မကျဖြစ်နေသည်ကတော့ အမှန်။ သူမမှာ ရေကျော်ကြီးထင်းပွဲစခန်းမှာ သာမက အခြားထင်းပွဲစခန်းများအထိပါ အလှူဂုဏ်သတင်းပျံ့သူဖြစ်၏။ မိဘကလည်း ငွေကြေးတတ်နိုင်သော ပွဲစားတစ်ဦးဖြစ်ရုံမက ပညာလည်းတတ်၊ လှပတင့်တယ်သူတစ်ဦးဖြစ်သောကြောင့် မည်သူက မဆို အရေးပေးချင်ကြသည်။ ပွဲစားများ၊ ကုန်သည်များ၊ တောခေါင်း

တောအုပ်များမှာ သူမမေတ္တာကို ရနိုင်ဖို့ နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ကြိုးစားနေကြသည်။

နီမောင်ကတော့ ထိုသို့မဟုတ်။ သူမကို အလုပ်ရှင်သမီးဟုသာ အသိအမှတ်ပြုပြီး ခိုင်းတာလုပ် ပေးတာယူရုံမလွဲ၍ အပိုစကားမပြောအဲ တစ်ခုတော့ရှိသည်။ ခင်မကြီးနှင့်ကျတော့ ရယ်ကာမောကာ စကားပြောသည်။

အဲဒါကိုပဲ ခင်မလေး မကျေနပ်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

“ဟင် သိပ်ပြီး မုန်းဖို့ကောင်းတဲ့လူ”

xxxxxxxx

သစ်တောလွင်ပြင်

၁၉၄၀ ပြည့်နှစ် ဝန်းကျင်လောက်တွင် မြိတိသျှအစိုးရမှ သစ်ကွက်များစုတ်ယူရန် လိုင်စင်များ ချပေးခဲ့သည်။ ပွဲစားများက လိုင်စင်များထုတ်ယူပြီး မိမိတို့လိုင်စင်ရရှိသော သစ်ကွက်စခန်းများတွင် ထင်းပွဲစခန်းများ ဖွင့်ကြသည်။ သစ်ထုတ်ယူရန် အလုပ်သမားများကို ရသမျှ စုဆောင်းခေါ်ယူကြသည်။ အလုပ်သမားမိသားစုများလာသောအခါ ထင်းပွဲစခန်းများမှ ရွာတန်းကြီးများသဖွယ် ဖြစ်နေတော့သည်။

ထင်းပွဲစားများမှာ ရန်ကုန်မှ ထင်းကုန်သည်များနှင့် ဆက်သွယ်ထားသည်။

ထင်းကုန်သည်များက တစ်လတစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ် ကတ္တူ၊ တုံ

ကင်း စက်လှေကြီးများနှင့် ဆင်းပြီး ပွဲစားများထံမှ ထင်းဝယ်ကြသည်။ ပွဲစားများကိုလည်း ငွေကြိုဟင် ထုတ်ပေးထားကြသည်။ သို့မှသာ နောက်တစ် တံလာလျှင် လိုအပ်သော ထင်းအရေအတွက် ပြည့်စုံစွာ ရရှိနိုင်ကြသည်။ ရောက်တာနှင့် ထင်းတင်ပြီးပြန်လျှင် သူတို့အတွက် စားစရိတ်သက်သာသည်။ အလုပ်သမားနေထွက်ခ သက်သာသည်။ သို့ကြောင့် ကုန်အမြန်ရရေးမှာ အရေးကြီးသည်။ ကုန်ပစ္စည်း လိုသလောက်ပေးနိုင်သော ပွဲစားကြီးများနှင့် ဆက်ထားကြသည်။

ထင်းကုန်သည်လောကတွင် ဦးကျော်သိန်းမှာ နာမည်ကြီးသည် သို့ကြောင့် သူ့ပွဲရုံမှာ ထင်းကုန်သည်များဖြင့် အမြဲမပြတ် စည်ကားနေတတ်သည်။

နေ့လယ်ဘက် ရေတက်ဦးအချိန်တွင် ချောင်းထဲသို့ တုံကင်း တွဲနှစ်စင်း မောင်းဝင်လာပြီး ဦးကျော်သိန်း ထင်းပွဲစခန်းသို့ ရောက်သောအခါ ကံလျော့သတ်ပြီး ကျောက်ချရပ်လိုက်ကြသည်။ ထိုနောက် လှေငယ်ကလေးဖြင့် ကမ်းဘက်သို့ ကူးလာကြသည်။ တံတားပေါ်မှ ထွက်ကြိုနေသော ဦးကျော်သိန်းသည် တုံကင်းနှစ်စင်း ဆိုလျှင် ထင်းဘယ်လောက်ရောင်းရမည်၊ မိမိအတွက် အမြတ်အစွန်း ငွေဘယ်လောက်ရတော့မည်ကိုတွက်ရင်း ပီတိတွေဖြစ်နေသည်။ မကြာမီ တံတားပေါ်သို့ အထုပ်အပိုးတွေ တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်နှင့် လူရွယ်

သုံးဦး တက်လာသည်။

“ဦးကျော်သိန်း နေကောင်းတယ် မဟုတ်လား”

“အေး ကောင်းပါတယ် မင်းတို့ ဒီတစ်ပတ် တယ်မြန်ပါလား”

“မြန်ဆို ကုန်တွေက ရန်ကုန်မှာ အရောင်းသွက်နေတယ်လေ ဒီမှာရော ကုန်တွေအတော်စုမိထားပြီလားဗျ”

“အဲဒီမှာ မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ မောင်ကျော်တင့်ရေ ထင်းကတော့ တောင်ပုံရာပုံပဲ”

“ဟား..ဟား..ဟား ကောင်းတာပေါ့ဗျာ ဒါကြောင့်လည်း ကျွန်တော်တို့က ဦးကျော်သိန်းကြီးကိုပဲ အားကိုးနေတာဗျ”

“ကဲ..ကဲ လာကြ လာကြ အိမ်ထဲသွားကြရအောင်၊ လက်ထဲမှာလည်း အထုပ်အပိုးတွေက များလှချည်လား ဘာတွေများလည်း မောင်ကျော်တင့်ရဲ့”

“ခင်မကြီးတို့ ခင်မလေးတို့ မှာလိုက်တဲ့ ပစ္စည်းတွေပါ မှာလိုက်တာ မပါပြန်ရင် စိတ်ကောက်ကြဦးမှာဗျ ဒါကြောင့် အလုပ်မအားတဲ့ ကြားထဲက သူတို့မှာတာတွေကို တကူးတက ရှာဝယ်ခဲ့ရတာ သူတို့ရော ရှိကြတယ် မဟုတ်လား”

“အေး ရှိပါတယ် ကဲ လာကြ လာကြ”

ဦးကျော်သိန်းနှင့် ထင်းကုန်သည်လူရွယ်များ အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။

“သမီးဒရ ဒီမှာ မောင်ကျော်တင့်တို့ ရောက်လာပြီဟေ့”
 ဦးကျော်သိန်းက အိမ်တွင်းသို့ လှမ်းအသံပြုလိုက်ပြီး မရှေးမ
 နှောင်းမှာပင် အိမ်ထဲမှ ခင်မလေးထွက်လာသည်။ မလှမ်းမကမ်းတွင်
 ထင်းများစုပုံနေသော နီမောင်ရှိရာသို့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး
 ကျော်တင့်အနီးသို့ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။
 “ကိုကျော်တင့်ကြီး ဘယ်အချိန်က ရောက်လာတာလဲ”
 “ခုပဲ တုံကင်းဆိုက်တယ်လေ ရောက်ရောက်ချင်း တက်လာ
 တာ”
 “မလေး မှာလိုက်တဲ့ပစ္စည်းတွေရော ပါရဲ့မဟုတ်လား”
 “ပါပါတယ်ဗျာ ဟောဒီမှာပါ ကဲ ရော့ရော့”
 ကျော်တင့်က ပါလာသော ပစ္စည်းထုပ်ကို ခင်မလေးလက်သို့
 ကမ်းပေးလိုက်သည်။ ခင်မလေးက ပစ္စည်းထုပ်ကိုဖွင့်၍ ပစ္စည်းများ
 ကို ကြမ်းပေါ် သွန်ချသည်။ အထည်ပိတ်စများ လုံချည်များ အလှ
 ကုန်ပစ္စည်းများနှင့် နာရီနှစ်လုံးတို့ဖြစ်ကြသည်။
 “ဟယ် နာရီလေးတွေ လှလိုက်တာ ဒါ မလေးတို့ဖို့လားဟင်”
 ကျော်တင့်က ပြုံးပြုံးကြီး ခေါင်းညိတ်ပြလေသည်။
 “အဲဒါကြောင့် ကိုကျော်တင့်ကြီးကို အားကိုးရတာ ဒီရွှေရောင်
 နာရီလေးက မလေးယူမယ်နော်”
 “မလေး သဘောကျတယ် မဟုတ်လား”

“ကျတာပေါ့ ကိုကျော်တင့်ကြီးရဲ့”
 “ဒါဆိုရင်လည်း ပြီးတာပါပဲဗျာ”
 “မမကြီးကို ပစ္စည်းတွေ သွားပြလိုက်အုံးမယ်”
 ခင်မလေးက ပစ္စည်းတွေ တပွေ့တပိုက်နှင့် အိမ်တွင်းပြန်ဝင်
 သွားသည်။
 ထိုအခါမှ ကျော်တင့်က နောက်ထပ် အိတ်တစ်လုံးထုတ်ပြီး
 ဦးကျော်သိန်းအား လှမ်းပေးသည်။
 “ဒါက ဦးလေးအတွက် စပယ်ရှယ်ဝယ်လာတာ ကျော်နီဝါးကား
 လေ”
 “ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မောင်ကျော်တင့်ရေ ဒီမှာတော့
 တောထဲတောင်ထဲမှာ နေရတာဆိုတော့ မင်းတို့ ဝယ်လာမှပဲ ကောင်း
 ကောင်းမွန်မွန်လေးတွေ သောက်ရစားရတော့တယ်”
 “ကျွန်တော်က သိတတ်ပါတယ် ဒါထက် ဒီတစ်ပတ် ကျွန်တော်
 တို့လိုချင်တဲ့ တုံကင်းနှစ်စင်းစာလောက် ထင်းရနိုင်မယ် မဟုတ်လား”
 “ဦး ကြိုးစားပေးပါ့မယ် ခုတလော ဒီအနီးအနားတစ်ဝိုက်မှာ
 သတ်မှတ်ပေ ပြည့်တဲ့သစ်တွေ အတော်ရှားနေပြီ”
 “ဒါများ အလွယ်လေး ဦးကျော်သိန်းရာ ပေမမိတဲ့ သစ်တွေပါ
 ဆွဲထည့်လိုက်ရင် မြန်မြန်ပြည့်တာပေါ့”
 “တောခေါင်းတွေ တောအုပ်တွေသိရင် ပွဲရုံလိုင်စင်ပါ အသိမ်း

ခံနေရလိမ့်မယ်ကွ မလွယ်လှဘူး”

“ဒီတော့လည်း သူတို့မသိမမြင်အောင် လုပ်ကြတာပေါ့ သစ်တွေကို တောထဲမှာတင်ဖြတ် ပေါက်ခြမ်းအဖြစ် ပေါက်ပြီးတစ်ခါတည်း တုံကင်းထဲပြောင်းထည့်လိုက်ရင် ရတာပေါ့ လိုအပ်ရင် ဦးကိုယ်တိုင် သစ်ကွက်ထဲလိုက်ပြီး ကြီးကြပ်ပေးလိုက်ရင် ရပါတယ်”

“အေးပါ ကြည့်လုပ်ပေးပါမယ်”

“ဒါကြောင့် ဦးကျော်သိန်းကို အားကိုးနေရတာ က ပုလင်းလေး ဖွင့်လိုက်ကြရအောင်”

မလှမ်းမကမ်းမှ ထင်းပေါက်ခြမ်းများစုနေသော နီမောင်သည် သူတို့နှစ်ယောက် ပြောဆိုနေသံများကို မသိမသာ နားစွင့်ရင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ “အင်း ဒီအတိုင်းသာဆိုရင်တော့ မကြာခင် သစ်တောတွေ ကုန်တော့မှာပဲ” ဟု စိတ်မချမ်းသာစွာ တွေးနေမိသည်။ မကြာမီ ကမ်းစပ်သို့ ထင်းရောင်းမည့်လှေများ ဆိုက်ကပ်လာကြသည်။ ထိုလှေများထဲတွင် သစ်ပင်နုများကိုဖြတ်၍ ညှပ်ထည့်လာသော ထင်းပေါက်ထင်းခြမ်းများကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

နီမောင်သည် စိတ်မချမ်းသာစွာဖြင့် သစ်တောများရှိရာ တစ်ဖက်ကမ်းဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ယခင်က မြင့်မားသော ကနစိုပင်ကြီးများဖြင့် တင့်တယ်လှပသော ပျဉ်ဒရယ်သစ်တောကြီးမှာ ယခုတော့ အပင်ကြီးများ မတွေ့ရတော့ဘဲ သစ်ပင်ငယ်ကလေးများကို

ဘဲ မြင်ရတော့သည်။

နီမောင် မျက်စိထဲတွင် မကြာခင် နှစ်ပိုင်းများအတွင်း၌ ထိုနေရာများတွင် သစ်ပင်များ ပျောက်ကွယ်သွားပြီး မီးခိုးငွေ့များ တလူလူ ခနေသော လွင်တီးခေါင်ကြီးအဖြစ်နှင့်သာ မြင်နေမိတော့သည်။

ဥတုရာသီ တောကိုမှီ၏

တောထဲတွင် သစ်ပင်တစ်ပင် လှဲဖြတ်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်ကူပေ။ သမိဒေါက်မီ သစ်တစ်ပင်ကို တွေ့ပြီဆိုပါစို့ အနားရောက်အောင် သွားပြီး အနားအဆာ သစ်ဆွေးသစ်ခေါင်း အမြစ်အဆုံ လွတ်မလွတ် အရင်ကြည့်ရသည်။ ပြီးတော့မှ သစ်တံခါး၊ သစ်ညီနောင်၊ နွယ်ဝင်သစ် ဟုတ်မဟုတ် ကြည့်ရပြန်သည်။ သစ်တံခါးဆိုတာ ပင်ခြေက အစပင်တည်း အလယ်ပင် နှစ်ပင်ခွဲထွက်ပြီး အဖျားရောက်မှ ပြန်ပူးသွားပြီး အလယ်၌ ကွင်းသဖွယ်ဖြစ်နေခြင်းပင်။ သစ်ညီနောင်ကတော့ ပင်မတစ်ပင်ကနေ နှစ်ပင်ယှဉ်တက်သွားခြင်းဖြစ်ပြီး နွယ်ဝင်သစ်ကတော့ ကြိုးချည်ထားသလို လိမ်ပတ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုသစ်မျိုးများကို သစ်ဖြတ်သမားများ ရှောင်ကြဉ်ကြသည်။ အကယ်၍ လှဲဖြတ်မိလျှင် တစ်စုံတစ်ခုခု ဥပဒ် အန္တရာယ်နှင့် တွေ့နိုင်သည်ဟု ယုံကြည်ကြသည်။

လုံးပတ် ၈ ပေနှင့်အထက် ကနစိုသစ်ကောင်းတစ်ပင် ဖြစ်နေရင် တောင်မှ အပင်ပေါ်မှာ မြွေသိုက်တို့ ပျားအုံတို့ရှိမရှိ သတိထား

ကြည့်ရသေးသည်။ မြေသိုက်ရှိသော ပျားအုံရှိသော သစ်ပင်မျိုးလုံး
ပါက အန္တရာယ်များသည်။

အားလုံး သဘောကျဖြစ်တော့မှ သစ်ပင်လုံးရန် ပင်ခြေတစ်
ပိုက်ကို ခုတ်ထွင်ရှင်းရသည်။ ငရဲငှက်များ ဆူးများကို အဓိကထား
ရှင်းရသည်။ ထိုသို့ ရှင်းရာတွင် သစ်ပင်လုံးလျှင် လွတ်အောင်ရှောင်နိုင်
ဖို့ ကျယ်ကျယ်ရှင်းရသည်။ အနီးဝန်းကျင်တွင် ဆူးများသော
သင်ပေါင်းချုံ၊ ဓနုန်းချုံ၊ ရှောက်ပင်၊ အလိုလျောက်နွယ်ပင်များ ရှိနေပါ
က ရှင်းရတာ မလွယ်ကူလှပေ။ အားလုံးရှင်းပြီးသောအခါ သစ်ပင်
ဘယ်ဘက်ကို ယိုင်နေသည်။ သစ်ပင်လုံးမညီဘက်တွင် အခြားသစ်ပင်
များ ခံနေခြင်း ရှိ မရှိ သတိထားကြည့်ပြီးမှ ငမန်းစွယ်ခေါ် လွှငယ်
နှင့် တိုက်လှဲရသည်။ ထိုသို့ လှဲရာတွင် ပင်ခြေခိုမိလွန်းလျှင် သစ်ပင်
မြေကြီးသို့ ဝပ်ကျသွားပြီး ထင်းဖြတ်သောအခါ ခါးနာအောင် ကုန်း
ဖြတ်ရသည်။ အပေါ် မြင့်လွန်းပြန်ရင်လည်း အရပ်မမီဖြစ်တတ်သဖြင့်
သစ်လုံးအနေတော်ကျအောင် ချိန်ဆပြီး လှဲချရသည်။

သို့မှသာ ထင်းတုံးများ ပိုင်းဖြတ်သောအခါ လူသက်သာမည်
ဖြစ်၏။ သစ်ပင်လုံးကျသွားလျှင် ပျားများဝဲပျံနေခြင်းရှိမရှိနှင့် မြေများ
ထွက်လာခြင်း ရှိမရှိကို သတိထားကြည့်ရသည်။ ထိုအန္တရာယ်များ
မရှိလျှင် သစ်လုံးမြေကြီးပေါ်သို့ ပြုတ်ကျမသွားစေရန် တစ်ဖက်
တစ်ချက်မှ ဒေါက်များထောက်ထားပေးရသည်။ ပြီးမှ ခေါင်းတုံးဖြတ်

ခေါင်းတုံးပယ် အပင်ရှင်းရာပေးပြီး ထင်းတုံးများဖြစ်အောင်
ပိုင်းဖြတ်ကြရသည်။ သစ်တစ်တုံးကို ရှစ်လက်မဖြတ်သည်။ လွှက
တော့ ငါးမန်းစွယ်လွှကို အသုံးပြု၍ သစ်တုံးညှပ်လျှင်တော့ သံသပ်
ကို အသုံးပြု၍ ဖြတ်ကြသည်။

ရှစ်ပေပတ်လည် ထင်းတုံးတစ်တုံးလျှင် ထင်းပေါက်ခြမ်းတစ်
ရာကျော် ရသောကြောင့် ထင်းတုံးဘယ်လောက်ရလျှင် ထင်းပေါက်
ခြမ်း ဘယ်လောက်ရပြီဟု ခန့်မှန်းနိုင်ကြလေသည်။

နီမောင်နှင့် ဦးဘထွန်းတို့သည် ၁၀ ပေခန့် လုံးပတ်ရှိသော
သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ကို နံနက်လင်းစကတည်းက လှဲဖြတ်နေကြရာ
ခနုလယ်ဘက် ထင်းတုံးဖြတ်ခြင်းကိစ္စ ပြီးသွားပေပြီ။ ၎င်းသစ်တုံး
များကို လှေငယ်ဖြင့် စခန်းရောက်အောင် သယ်ယူသွားကြပြီး ထင်း
ပေါက်ခြမ်းအဖြစ် ပြုလုပ်ကြရဦးမည်။ နနုလယ်ဘက်တွင်ခေတ္တနား
၍ ပါလာသော ထမင်းထုပ်များကိုဖြေ၍ နံနက်စာစားကြသည်။

ဟင်းကတော့ ထွေထွေထူးထူးမဟုတ်ပေ။ ငံပြာရည်ကြော်
စပ်စပ်နှင့် ဂဏန်းလက်မပြုတ်ကျော်ဖြစ်သည်။ သစ်တောစခန်းများ
တွင် ဟင်းဖိုးကတော့ မကုန်ပေ။ တစ်ခါတစ်ရံတောဝက်သား၊ ဆတ်
သား လာရောင်းလို့ ဝယ်စားတာကလွဲ၍ ကျန်တာတော့ ငါးဖျားတံ
တစ်ချောင်း ဒိုင်းဝန်းတစ်လက်ရှိရုံနှင့် ဟင်းစားအတွက် မပူရပေ။
ချောင်းထဲ ဆင်းလိုက်လျှင် တစ်ဟင်းစားရုံတော့ရသည်။ ကဏန်း

ပုစွန်၊ ငါးဆိုတာကတော့ မစားချင်အဆုံး ပေါလှသည်။

နီမောင်တို့အတွက်တော့ ကတန်းလက်မချီချို့၊ ငံပြာရည်ကြော်
မွှေးမွှေး ရေနွေးကြမ်းခါးခါးတို့ကို မောမောပန်းပန်းနှင့် စားသောက်
ရသည်မှာ နတ်သုဒ္ဓါတမျှ ခံတွင်းမြိန်လှပေ၏။ တို့စရာကလည်း မပူရ
ပေ။ ကုန်းတန်းတစ်နေရာတွင် ပေါက်နေသော တောသခွားပင်များ
ကို နှုတ်ယူ၍ တို့စရာအဖြစ် စားလိုက်ရုံသာပင်။

ထမင်းစားပြီးသောအခါ ပါလာသော ထန်းလျက်ခဲစားရင်း ရေ
နွေးကြမ်းသောက်ရင်း ခေတ္တနားကြသည်။

“အဘထွန်း”

“ဟေ”

“ဦးကျော်သိန်းက မှာလိုက်တယ်”

“တာမှာလိုက်သလဲ”

“ထင်းပေါက်ခြမ်းအရေးကြီးနေလို့ ပေမမိလည်း အရေးမကြီး
ဘူး ထင်းများများရအောင် ဖြတ်ယူခဲ့ပါတဲ့”

ဦးဘဏန်းက ရေနွေးကြမ်းနှင့် ပလုတ်ကျင်းပြီး ထို့ခနဲ ထွေး
ထုတ်လိုက်သည်။

“သူကတော့ စီးပွားရေးသမားပဲ သူရဖို့အတွက်မှာမှာပေါ့
ဒါပေမဲ့ တို့က ဆင်ခြင်ရမှာပေါ့ လူဆိုတာ အရှည်ကိုကြည့်ရတယ်။
တစ်နပ်စားမလုပ်ရဘူး၊ ကိုယ်ကျိုးတစ်ခုတည်းနဲ့ အခြားသူတွေ ထိ

ခိုက်နစ်နာအောင် မလုပ်ကောင်းဘူး မှတ်ထား”

“အဘ ဘာကို ပြောတာလဲဟင်”

“မင်း စဉ်းစားကြည့် အစိုးရက ခွင့်ပြုထားတာ ရှစ်ပေအထက်
သစ်တွေ ခုတ်ရမယ်လို့ အကန့်အသတ်နဲ့ ခွင့်ပြုထားတာ သစ်ပင်
တစ်ပင်ဟာရှစ်ပေအထက်ဆိုရင် သက်တမ်းပြည့်ပြီ ခုတ်ယူသုံးစွဲလို့
ရပြီ သုံးရတဲ့ လူတွေအတွက်လည်းကောင်းပြီ ဒါကြောင့်ခွင့်ပြုတာ
အပင်နုလေးတစ်ပင်လဲ့လိုက်လို့ ဘယ်လောက်ရမှာမို့လည်း ပြော
စမ်းပါဦး သစ်ခုတော့ သုံးရတာရော ကောင်းသလား”

“ဘယ်ကောင်းမလဲ အဘရဲ့ သစ်ခွဲတော့လည်း နုတော့ပိုးစား
မယ် ထင်းအဖြစ်သုံးတော့လည်း မခံဘူး”

“ဘာကောင်းတာရှိသလဲ သစ်ပင်တစ်ပင်ကို သက်တမ်းပြည့်မှ
ခုတ်လှဲသုံးရင် သစ်ခွဲသုံးရင်လည်း ရင့်တော့ ပိုးမစားဘူး ကြာရှည်
ခံမယ် ထင်းဆိုက်တော့လည်း အသုံးခံတာပေါ့ကွာ နောက်ပြီး သက်
တမ်းပြည့်တဲ့ သစ်တစ်ပင်လဲ့လိုက်လို့ ထင်းတစ်သောင်းထွက်မယ်
ဆိုရင် နုတဲ့အပင်လဲ့ရင် တစ်ထောင်ပဲရမှာပေါ့ ဘယ်လောက်ကွာသ
လဲ အပင်များလေ အထွက်နှုန်းကွာလေပဲ”

“အဘပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်”

“အဲဒီထက်ဆိုးတာက တောထဲက သစ်ပင်ဆိုတာ ကိုယ်စိုက်
ပျိုးထားတာ မဟုတ်တိုင်း စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့မလုပ်ရဘူး ကိုယ့်အတွက်

အသုံးမဝင်ရင် ကြီးကြီးငယ်ငယ် ဘယ်အပင်မှ မခုတ်ရဘူး တောထဲက သစ်ပင်ဆိုတာ သူရဲ့ ရေမြေသဘာဝကောင်းလို့သာ နှစ်အနည်းငယ်အတွင်းမှာ အသုံးဝင်တဲ့ အရွယ်ရောက်နိုင်တာ ကိုယ့်ခြံကိုယ့်ဝင်းထဲ ဖိုက်ကြည့်ပါလား ကိုယ့်သက်တမ်းပြည့်သွားတာတောင် သစ်ပင်က အသုံးဝင်တဲ့ အရွယ်မရောက်နိုင်သေးဘူး”

နီမောင်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် နားထောင်နေသည်။ ဦးဘထွန်းက ဆေးပတ်လိပ်တစ်လိပ်ကို မီးညှိပြီး မီးခိုးများရအောင် တွင်တွင်ဖွာနေသည်။ ဆေးလိပ်မီးခိုးငွေ့ကို ပိုးလောင်းများ ခြင်များမှတ်များကြောက်ကြသည်။ ပိုးလောင်းမှာ တောထဲတွင် အဆိုးဆုံးဖြစ်သည်။ ဖြုတ်ကောင်ကဲ့သို့သေးပြီး အုပ်စုလိုက် ဝင်ကိုက်ကြသည်။ အကောင်သေးသော်လည်း ကိုက်လိုက်လျှင် အသားတွင် အဖုအပိမ့်ကြီးများ ထလာတတ်သည်။ တောတက်သမားများကတော့ ပိုးလောင်းရန်အတွက် အသားကို ရေနံချေးလိမ်းထား၍သော်လည်းကောင်း ဆေးပတ်လိပ်မီးခိုးနဲ့ ပေး၍သော်လည်းကောင်း ကာကွယ်တတ်ကြလေသည်။

“ဆက်ပြောပါဦး အဘ”

“အဲဒီတော့ တောထဲမှာ သစ်ပင်တစ်ပင်ဖြစ်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်ဘူး။ အခုသစ်ကွက်တွေမှာ သစ်ခုတ်သမားတွေချပေးလိုက်တော့ သစ်တောတွေ အတော်ပြုန်းတီးစပြုလာပြီ သစ်ပင်တွေကို စည်းကမ်း

မဲ့ ခုတ်ယူတာတွေက အဓိကပါဝင်တယ် နောက်ပြီး သစ်ပင်တစ်ပင်လဲ့လိုက်ရင် အခြားအသုံးမဝင်သေးတဲ့ အပင်ပေါက် အတော်များများ ပျက်စီးကုန်တယ်။ သစ်ပင်ကြီးတွေ ပိလိုပျက်စီးတာရော သစ်သမားတွေက မလွတ်လို့ ခုတ်ပစ်တာတွေရော အဲဒီတော့ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ဆိုရင် အပင်ပေါင်းက ရာနဲ့ချီပြီး ပျက်စီးသွားတော့တာပဲ။ တွေးကြည့်ရင် အတော့်ကို နှမြောဖို့ကောင်းတယ် မင်းစဉ်းစားကြည့်စမ်း”

“ဟုတ်တယ်အဘရဲ့ တချို့ကလမ်းသွားလို့ မလွတ်တာတောင်မှ လက်နဲ့ဖယ်မသွားဘဲ ဓားနဲ့ခုတ်ပစ်ခဲ့ကြတာ အဘပြောတော့မှ အတော်နှမြောစရာကောင်းမှန်း သိရတော့တယ်”

“အဲဒါပေါ့ကွာ အခုအတိုင်းသာ စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ ဆက်လုပ်နေကြရင် နောက်နှစ်အနည်းငယ်အတောအတွင်းလောက်မှာ သစ်တောတွေ ပြုန်းတီးသွားပြီး လွင်တီးခေါင်တွေ ဖြစ်ကုန်လိမ့်မယ် အဲဒီအချိန်မှာ နောင်လာနောက်သားတွေအတွက် သစ်ပင်ဆိုတာ အတော်ရှားသွားလိမ့်မယ်”

“သစ်တောမရှိရင် ရာသီဥတုတွေ ဖောက်ပြန်မယ်ဆိုတာ ဟုတ်လားအဘ”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ ဥတုရာသီတောကိုမှီခို၍ ဆိုတဲ့ စကားတောင် ရှိသေးတာ သစ်တောမရှိရင် ရာသီဥတုတွေ ဖောက်ပြန်ကုန်မှာပေါ့

ရာသီဥတုဖောက်ပြန်ရင် သီးနှံတွေပျက်စီးကုန်မယ် လူတွေဒုက္ခရောက်ကုန်ကြလိမ့်မယ်

“အင်း အဘပြောပြမှပဲ သစ်ပင်တစ်ပင်ခုတ်ဖို့တောင် အတော်ကြောက်လာပြီ အဲဒီလိုဆိုရင် ဦးကျော်သိန်းမှာလိုက်တဲ့ သစ်ခုတွေ မဖြတ်တော့ဘူး များများမရချင်လည်းနေပေတော့ ပေမိတဲ့ သစ်ဖင်ကြီးတွေပဲ ရှာဖြတ်တော့မယ်”

“ကောင်းတာပေါ့ကွာ ကိုင်း ရောက်လာပြီ သစ်တုံးတွေတင်ပြီး စခန်းပြန်ကြရအောင်”

နှစ်ယောက်သား ဖြတ်ထားပြီးသော သစ်လုံးများကို လှေဆိုင်သို့ ထမ်းချပြီး လှေပေါ် တင်ကာ သစ်တောစခန်းသို့ ပြန်ခဲ့ကြလေသည်။

အသိရခက်သော မိန်းကလေး

နီမောင်အတွက်တော့ ဦးဘထွန်းသည် ကျေးဇူးရှင်တစ်ယောက်ဆိုကာ မမှားပေ။ ရေကျော်ကြီး ထင်းပွဲစခန်းသို့ရောက်စဉ် အစအရာရာ အကူအညီပေးခဲ့သူမှာ ဦးဘထွန်းပင်ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် သစ်တောများအကြောင်း သစ်လုပ်ငန်းများအကြောင်းကို သေချာကျနစွာလည်း သင်ကြားပြသပေးသည်။

ထို့ပြင် နီမောင်ကိုလည်း တူသားရင်းတစ်ယောက်ကဲ့သို့ သံယောဇဉ်ရှိသည်။ ဦးကျော်သိန်းထင်းပွဲရုံတွင် အလုပ်ရသည်မှာ ဦးဘထွန်းဆက်သွယ်ပေးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

နီမောင် မြို့မှရောက်စက တကယ်ဖြူဖြူသွယ်သွယ်နှင့် လူရည်သန့်လေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ မည်သူက ဒဏ်ခံနိုင်မည်ဟု မထင်ပေ။ ရေကျော်ကြီး ထင်းပွဲစခန်းရောက်လာပုံမှာလည်း ဦးဘထွန်းနှင့် ဆက်သွယ်မိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ နီမောင်သည် ဖခင်ကြီးမရှိသည့်နောက်ပိုင်းတွင် မိခင်ကြီးနှင့်အတူနေရင်း မော်ကျွန်းဈေးကြီးထဲတွင် အရောင်းအဝယ် လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။ တစ်ဖက်ကလည်း အထက်တန်းပညာကို ပြီးဆုံးအောင် သင်ကြားခဲ့သည်။

ဆယ်တန်းစာမေးပွဲ ဖြေပြီးသောနှစ်တွင် ငွေးငွေ့ကြည်နှင့် ဆုံကြသည်။ ငွေးငွေ့ကြည်က မော်ကျွန်းမြို့ပေါ်၌ အချမ်းသာဆုံး စာရင်းဝင် အသိုင်းအဝိုင်းမှဖြစ်သည်။ တစ်မြို့တည်းနေ တစ်ကျောင်းတည်း တက်ကြသူချင်းဖြစ်သော်လည်း ရင်းနှီးမှုမရှိလှပေ။ ဒါပေမဲ့ ကံကြမ္မာအလှည့်အပြောင်းက ကြံချင်လာတော့ အထက (၁) ကျောင်းသားဟောင်းများ မိတ်ဆုံစားပွဲတစ်ခု၌ ငွေးငွေ့ကြည်နှင့် ရင်းနှီးမှု ရခဲ့သည်။ ထို့နောက် ငွေးငွေ့ကြည်၏ လိုက်လိုက်လျောလျော ဆက်ဆံမှုများ သူငယ်ချင်းများ၏ သွေးထိုးမြှောက်ပင့်ပေးမှုများကြောင့် ချစ်သူဘဝရောက်ခဲ့ကြသည်။

ချစ်သူဘဝ ရောက်ကြသောအခါ ငွေးငွေ့ကြည်က သူ့ဘဝအတွက် အထောက်အကူများစွာ ပေးခဲ့သည်။

နောက်ပိုင်းတွင် ၎င်းမိဘများပိုင်သော စက်ရုံတွင် အလုပ်ပြောင်း

လုပ်စေ၏။ ဤသို့ဖြင့် ချစ်သူနှစ်ဦးတို့ဘဝ အဆင်ပြေခဲ့လေ၏။
နီမောင့်အဖို့ ချစ်သူနှင့် တစ်အိုးတစ်အိမ် ဘဝသစ်ထူထောင်ရန်ဟု
သော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် အလုပ်ကြိုးစားခဲ့သည်။

ဌေးဌေးကြည်ကတော့ ဘယ်ဘဝမျိုးရောက်ရောက် ချစ်သူနှင့်
လက်တွဲပြီး ရင်ဆိုင်လျှောက်လှမ်းရန် ဆုံးဖြတ်ထားလေသည်။ အဲဒီ
ရည်ရွယ်ချက်များဖြင့် ဖြတ်သန်းရသော ကာလများကတော့ သူတို့
နှစ်ယောက် ၁တွက် စိတ်ချမ်းမြေ့စရာ ပျော်မွေ့စရာကောင်းသော
ကာလများဖြစ်ခဲ့သည်။ ဒါကလည်း မုန်တိုင်းမကျခင် သာယာခြင်း
မျိုးဖြစ်ခဲ့သည်။ အချိန်တန်ကျတော့လည်း သူတို့နှစ်ယောက်အ
ကြောင်းကို အမျိုးသမီးဘက်မှ မိဘများသိသွားကြသည်။ တားမြစ်
ကြသည်။ ကန့်ကွက်ဖျက်ဆီးကြသည်။ နောက်ဆုံး စက်ရုံမှ ပစ္စည်း
ပျောက်သည်ဟု အကြောင်းပြကာ နီမောင့်ကို အလုပ်ထုတ်ပစ်ပြီး
ဌေးဌေးကြည်ကို ရန်ကုန်မှ လူတစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်ပေး
လိုက်သည်။

ကံကြမ္မာအလှည့်အပြောင်းက မကြေညာဘဲ ဗြန်းဗြန်းဒိုင်းဒိုင်း
ကြီး ဝင်ရောက်နှောင့်ယှက်သဖြင့် ခုခံပြင်ဆင်ချိန်မရလိုက်ဘဲ တစ်ဖက်
သတ် အရှုံးပေးလိုက်ရသည်။ အဲဒီနောက်တော့ ဘဝအတွက်
ရည်မှန်းချက် များစွာဖြင့် လုပ်ကိုင်ခဲ့သော အရာအားလုံး သဲထဲရော့စွန်
ဖြစ်ကာ မျှော်လင့်မှုများ ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

လူတစ်ယောက်အဖို့ မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် ဘဝရပ်တည်မှုရှိနေကြ
ရာ မိမိမျှော်လင့်မှုအားလုံး ပျက်စီးဆုံးရှုံးသွားသောအခါ အရာအား
လုံး အဓိပ္ပာယ်မဲ့သွားတော့သည်။

နီမောင့်လို အတွေ့အကြုံနုနယ်သေးသော နှလုံးသားကို ရုတ်
တရက်ကြီး ပြင်းပြင်းထန်ထန် နှိပ်စက်ခံလိုက်ရသောအခါ လောက
ကြီးကို စိတ်နာလာသည်။ ယုံကြည်မှု နည်းလာသည်။ လူတွေနှင့်
ဝေးရာကို ထွက်သွားချင်လာသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် ကင်းကွာ
သော နေရာမျိုးကို လိုလားလာတော့သည်။

ထို့နောက် စိတ်ပြေလက်ပျောက်သဘောမျိုးဖြင့် တစ်ခါက
အလည်ခေါ်ဖူးသော ဦးဘထွန်းရှိရာ ရေကျော်ကြီး ထင်းစခန်းသို့
ရောက်သွားတော့သည်။ ပထမတော့ ဦးဘထွန်းက သူ့စကားများ
ကို မယုံပေ။ စိတ်ညစ်တုန်း ခဏရောက်လာပြီး စိတ်ပြေလျှင် ပြန်
သွားလိမ့်မည်ဟု ထင်နေ၏။ သို့သော် ရက်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ
ဦးဘထွန်းသည် နီမောင့်၏ ဇွဲသတ္တိနှင့် လုပ်ရည်ကိုင်ရည်ကို အသိအ
မှတ်ပြုရတော့သည်။ သူကိုယ်တိုင်ပင် လုပ်ငန်းအကြောင်းများကို
သင်ကြားပေးရင်း နီမောင့်ကို သဘောကျလာတော့သည်။ သို့ကြောင့်
ဦးကျော်သိန်းပွဲရုံတွင် အလုပ်သွင်းပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ယခုတော့လည်း နီမောင့်အဖို့ ရင်နာစရာခံစားမှုများ တစ်စ
တစ်စ လျော့ပါးသက်သာလာခဲ့ပြီး မိမိဆောင်ရွက်သော လုပ်ငန်းများ

ကို စိတ်ဝင်စားနေတော့သည်။ မိမိရွေးနည်းစာဖြင့် ရရှိသော ငွေကြေးများကို တစ်လတစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ် အမေ့ထံ တင်ပို့ပေးရသည်ကို ပင် ပီတိဖြစ်နေရတော့သည်။ အမေက သားတစ်ယောက်တောထဲ တောင်ထဲမှာ ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်ကိုင်နေရမည်စိုး၍ အမြန်ပြန်လာရန်သာ တွင်တွင်မှာနေလေတော့သည်။ နီမောင်ကတော့ သည်နှစ်ကုန်လျှင် မြို့သို့ပြန်လာခဲ့မည်ဟု အမေစိတ်ချမ်းသာအောင် စာရေးထားသည်။

ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် သစ်တုံးများကိုပေါက်ရန် ပြင်ဆင်နေစဉ် သူ့အနီးသို့ ခင်မလေးရောက်လာသည်။

“နီမောင်”

လုပ်လက်စအလုပ်ကိုရပ်၍ မော့ကြည့်သည်။

“ငါ ရွာဖျားဘက်ကိစ္စတစ်ခုရှိလို့ သွားမလို့ အဖော်လိုက်ခဲ့စမ်းပါ”

“ကျွန်တော် ဒီမှာ ထင်းပေါက်စရာရှိတယ် မလေး”

“ရပါတယ် အဖေ့ကို ကျွန်မခေါ်သွားတယ်လို့ ပြောလိုက်ရင် ပြီးတာပဲ ဒီမှာ တစ်ယောက်ယောက် ပေါက်လိမ့်မယ်”

“ဖြစ်ပါလား တော်ကြာ ဦးလေးက ကျွန်တော့်ကိုဆွဲပြီး လုပ်အားခ ဖြတ်ခံနေရပါအုံးမယ်”

“ဖြစ်ပါတယ် လုပ်အားခ အဖြတ်ခရတော့လည်း ကျွန်မပေးမှာပေါ့”

နီမောင် မငြင်းသာတော့။

ပုဆိန်လေးချပြီး ခင်မလေးခေါ်ရာနောက်က လိုက်ခဲ့သည်။ ရှေ့သို့ ခြေလှမ်းလေးငါးလှမ်းမျှ လျှောက်မိသည်နှင့် ခင်မလေးက နောက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ တဲ့နွေး တဲ့နွေးနဲ့”

“မလေးရှေ့ကလျှောက်ပါ ကျွန်တော်နောက်က မိအောင်လျှောက်နိုင်ပါတယ်”

“ဘာလဲ ကျွန်မနဲ့အတူ ယှဉ်လျှောက်ရမှာ ရှက်လို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး ကျွန်တော် အတူယှဉ်လျှောက်ရင် ကောင်းပါ့မလားလို့”

“မဆိုင်တာကတော့ ပြောပြီ”

ခင်မလေး စကားမဆက်ဘဲ နီမောင်မျက်နှာကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်သည်။ သူမ မျက်နှာပေါ်တွင် မကျေနပ်မှုများ ယှက်သမ်းနေသည်။ နီမောင်ခမျာ ခင်မလေးအကြည့်ကြောင့် ရင်ထဲမှာ လှုပ်ခတ်သွားသည်။ ပြောမိသည့် စကားအတွက်လည်း အားတုံ့အားနာ ဖြစ်သွားမိသည်။

“မလေး လျှောက်စေချင်ရင် ကျွန်တော် လျှောက်ပါ့မယ် ဒါပေမဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာ အပြစ်မရှိ အပြစ်ရှာမြင်တတ်လေတော့ မလေးအတွက် အထင်အမြင်သေးစရာ ဖြစ်နေပါ့မယ်”

“ပြောရင်လည်း ကိုနီမောင် မနစ်နာပါဘူး ကျွန်မလွတ်လပ်ခွင့် နဲ့ ကိုယ်ပိုင်အခွင့်အရေးကို ဘယ်သူမှ ချုပ်ကိုင်တားဆီးလို့ မရဘူး ကျွန်မက သူများထင်တာမြင်တာပြောတာတွေကို ဘယ်တော့မှ ဂရု မစိုက်ဘူး လိုချင်တာကို ရအောင်ယူတယ် လုပ်ချင်တာကို ရအောင် လုပ်တယ် ဒါ ကျွန်မရဲ့ အခွင့်အရေးပဲ”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ခင်မလေးက နှုတ်ခမ်းစုပြီး ရှေ့မှထွက်သွား ရာ နီမောင်မှာ နောက်မှ ကပျာကယာ အမိလိုက်ရလေသည်။ နှစ် ယောက်သား အတူယှဉ်လျှောက်စဉ် ခင်မလေးက တစ်လမ်းလုံး စကားများ တတွတ်တွတ်ပြောလာသလောက် နီမောင်ကတော့ အင်း လိုက်ရုံမျှသာ။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ဦးကျော်သိန်းများ မြင်သွားခဲ့လျှင် သိသွားခဲ့လျှင်ဟူသော အတွေးက စိုးရိမ်စိတ်နှင့်အတူ နှိပ်စက်နေ တော့သည်။

ခင်မလေးကတော့ သူ့စိတ်တိုင်းကျ လုပ်နေရသဖြင့် ကျေနပ် နေဟန်ဖြင့် သမင်ပျိုလေးသဖွယ် ပေါ့ပါးသွက်လက်နေ၏။

အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ နီမောင်စိုးရိမ်သည့်အတိုင်း ဦးကျော် သိန်းက ဆီး၍ အပြစ်တင်လေတော့သည်။

“ဒီမှာ ထင်းပေါက်ခြမ်းတွေ အရှေးကြီးပါတယ်ဆိုကာမှ မင်းက ထင်းမပေါက်ဘဲ ဘယ်လျှောက်သွားနေတာလဲ”

“ကျွန်ုပ်တို့ကို ခင်မလေး ခေါ်သွားလို့ လိုက်သွားရတာပါ”

“ဘယ်ခေါ်သွားတာလဲ”

ထိုအခါ ခင်မလေးက...

“ဟုတ်တယ် အဖေ သမီး ဟိုဘက်ပိုင်း ကြွေးတောင်းသွားတာ အဖော်မရှိလို့ နီမောင်ကို ခေါ်သွားတာ”

ဒါပဲပြောပြီး ခင်မလေးက အိပ်ခန်းထဲ ဝင်သွားသည်။ ဦးကျော် သိန်းကတော့ ဘာမှဆက်မပြောနိုင်တော့ဘဲ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ခေါင်းကိုခါယမ်းနေသည်။

“သမီးငယ်ဟာ သူထင်တာ သူလျှောက်လုပ်နေတော့တာပဲ ဒီမှာ အလုပ်တွေ အရေးကြီးလို့ ကြီးနေမှန်းမသိဘူး တယ်ခက်တာပဲ”

ဦးကျော်သိန်းက နီမောင်ကို ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ...

“ကဲ..ကဲ ကိုယ့်အလုပ်ရှိတာ ကိုယ်သွားလုပ်ချေတော့”

ဟု ခိုင်းတော့မှ နီမောင်ခမျာ အသက်ရှူချောင်ပြီး သက်ပြင်း ချနိုင်လေတော့သည်။

အတ္တနှင့် ဆန်ကျင်ဘက်

ပျဉ်ဒရယ် သစ်တောကြိုးဝိုင်း။

အဝေးမှကြည့်လိုက်လျှင် စိမ်းစိမ်းညိုညိုနှင့် လွမ်းမောစရာ ကောင်းလှသည်။ ဒီရေအတက်တွင် ရေတက်ဘုတ်ငှက်များတို့၏ တအီအီအော်မြည်သံများနေရာအနှံ့မှ ပေါ်ထွက်နေ၏။ ရေတက်ဦး ဒီရေကအမြူး တောင်လေက ဖြူးလိုက်တိုင်း ငွေရောင်လှိုင်းကြက်

ခွပ်ကလေးများ တဖျပ်ဖျပ် လှုပ်ရှားနေလေသည်။ ရေစီးနှင့်အတူ မျောပါလာသော ဗိုင်းတောင့်သီး၊ လမုသီးမှည့်များမှာ ဦးထုပ်ဆောင်းထားသော ကလေးများ တန်းစီလျှောက်နေသည်နှင့် တူလှသည်။ ဗျူးဗိုင်းတောင့်အရှည်များမှာ ရေထဲတွင် တောင်ဝှေးများသဖွယ် မျောပါကြသောကြောင့် ရေတောင်ဝှေးဟု ခေါ်ကြပြီး အူကျရောဂါများအတွက် ဆေးဖက်အဖြစ် သုံးကြလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် လဗတစ်ပင်ချောင်းဖျားအတွင်းသို့ လှေလေးစင်း လှော်ဝင်လာကြသည်။

လှေများပေါ်တွင် ဦးကျော်သိန်း ထင်းပွဲစခန်းမှ အလုပ်သမားများ လိုက်လာကြသည်။ ထူးခြားသည်မှာ ယခုအဖွဲ့တွင် ဦးကျော်သိန်းကိုယ်တိုင် လိုက်ပါလာ၏။ ချောင်းဖျားဘက် တစ်နေရာရှိ လှေကပ်ရန် ဆိပ်ကမ်းကောင်းသောနေရာသို့ ရောက်သောအခါ ထိုနေရာတွင် စခန်းချကြသည်။ ထိုအခါ ဦးကျော်သိန်းက အလုပ်သမားများကို စကားပြောသည်။

“ကဲ ဒီတစ်ခေါက် ငါ့ကိုယ်တိုင် သစ်ကွက်ထဲ ဆင်းလိုက်လာကြတဲ့အကြောင်းကတော့ မင်းတို့အားလုံး သိကြမယ် ထင်ပါတယ်”

အားလုံးက ထင်းများများရစေရန် လိုက်လာခြင်း ဖြစ်သည်ဟု သိထားကြသည်။

“အားလုံးကို ပြောချင်တာက ဒီတစ်ပတ် ထင်းဈေးကလည်း

ကောင်း ကုန်သည်တွေကလည်း ထင်းများများလိုချင်နေကြတော့ တို့က ထင်းများများရနိုင်အောင် လုပ်ပေးကြရမယ်”

“ကျွန်တော်တို့ ကြိုးစားပြီး လုပ်ပေးကြပါမယ်”

“လုပ်ပေးတာကတော့ဟုတ်ပြီ သတ်မှတ်ထားတဲ့ သစ်ကြီးတွေ ချည်းပဲ လှည်းဖြတ်နေလို့ကတော့ တို့လိုချင်သလောက် ရမှာမဟုတ်ဘူး ဒီတော့ ပေမစိတဲ့သစ်တွေပါ အကုန်လုံးဖြတ်ကြမယ်၊ တောခေါင်းတောအုပ်တွေကိုလည်း ငါပြောထားခဲ့ပြီးပြီ။

သစ်ပင်တွေလှဲပြီးရင် သစ်ပင်ငုတ်တွေပါ တစ်ခါတည်း ဖျောက်ဖျက် ပစ်ကြရမယ်။ နောက်ပြီး ထင်းပေါက်ခြမ်းတွေ တစ်ခါတည်း လုပ်သွားကြမယ်”

“ကုန်သည်တွေက သစ်နုတွေကို ယူပါမလား ပွဲစား”

“ဘာဖြစ်လို့ မယူရမှာလဲ သစ်နု သစ်ရင့် သူတို့ဘယ်လို သိနိုင်မှာလဲ”

“မသိဘဲနေပါမလား သစ်ကြီးသားက ရဲရဲနီနေပြီး သစ်နုသားက ပွေးပွေးဖြူနေတဲ့ ဥစ္စာ”

“ဟား...ဟား...ဟား... တယ်လည်း အတဲ့ကောင်တွေပဲ ဒါကြောင့်လည်း ဆင်းရဲတွင်းနက်နေကြတာပဲ ဉာဏ်မရှိ ကံရှိသော်လည်း မွဲ ဆိုသလို ဖြစ်နေပြီ သစ်နုက သစ်ရင့်ဖြစ်အောင် လုပ်တာက လွယ်ပါတယ်ကွာ ထင်ပေါက်ခြမ်းတွေပေါ်ကို မဒမခေါက်အရေတွေ

ဖျန်းပေးလိုက်ရင် ရဲရဲနီသွားတာပေါ့”

“သုံးတဲ့သူတွေအတွက်ကတော့ အတော်မကောင်းတာပဲ”

“ထင်းစိုက်တာပဲကွာ နန်းတော်တိုင် လုပ်မှာမှမဟုတ်တာ ကြာရှည်မခံတော့လည်း ဘာဖြစ်သလဲ ပြာဖြစ်သွားရင် ပြီးတာ က စကားမရှည်ကြနဲ့တော့ ငါပြောတဲ့အတိုင်းသာလုပ် ထင်းပေါက်ခြမ်း များများရတဲ့လူကို ဘောက်ဆူး ကောင်းကောင်းပေးမယ်”

လွှဲဆိုင်သမားများ အသင့်ယူဆောင်လာသော စားနပ်ရိက္ခာများ ယူဆောင်၍ ကိုယ့်အတွဲနှင့်ကိုယ် တောဝင်ရန် ပြင်ဆင်ကြသည်။ ၎င်းတို့အတွက် ယူဆောင်ရသော လက်နက်ကိရိယာများကတော့ သစ်ပင်လှဲသည့် လွှဲသေ့၊ သစ်တုံးဖြတ်သည့် လွှဲကြိုး၊ တံစည်း၊ ဖယ် သံသပ်၊ ကပ်ပါး၊ ပုဆိန်၊ ဓား စသည်တို့ ဖြစ်ကြသည်။ စားနပ်ရိက္ခာ များအပြင် ခြင်၊ ပိုးလောင်းရန်များမှ ကာကွယ်နိုင်ရန် ရေနံချေးများ ပါ ဆောင်ယူကြရလေ၏။

အုပ်စုများခွဲ၍ တောတွင်းသို့ ဝင်ကြသောအခါ နီမောင်နှင့် ဦးဘထွန်းက လွှဲတစ်ဆိုင်ဖြစ်သည်။

တောတွင်းသို့ရောက်သောအခါ ဦးဘထွန်းက...

“နီမောင် ဦးကျော်သိန်းပြောတာ မင်းဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

“အတော်ကိုဆိုးတဲ့ကိစ္စပဲ ကိုယ့်ရဲ့စီးပွားရေးတစ်ခုတည်း ကြည့် ပြီး သစ်တောပြုန်းတီးသလို ဖြစ်နေပြီ ဒီအတိုင်းသာဆိုရင်တော့

တောရှင်းသလိုဖြစ်ပြီး မကြာခင်မှာ လွင်တီးခေါင်ဖြစ်တော့မှာပဲ”

“အဲဒီတော့ တို့ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“ကျွန်တော့်သဘောကတော့ သူခိုင်းတဲ့အတိုင်း မလုပ်နိုင်ဘူး သူက စီးပွားရေးသမားဆိုတော့ သူ့ ကိုယ်ကျိုးအတွက် ပြောမှာပဲ ကျွန်တော်တို့ကတော့ ဒါမျိုးမလုပ်ချင်ဘူး”

“တို့နှစ်ယောက်ကို ဦးကျော်သိန်းက သူခိုင်းတဲ့အတိုင်း မလုပ်ရ ပါ့မလားဆိုပြီး ပြဿနာရှာလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

“ဒီတော့လည်း ကျွန်တော်တို့က အမှန်တရားဘက်ကနေတာ ပဲ ရင်ဆိုင်လိုက်ရုံ ရှိတာပေါ့”

“အေး ငါလည်း မင်းလိုပဲ သဘောရှိပါတယ် ဒီလိုဆို တို့နှစ် ယောက်ကတော့ ပေမိတဲ့ သစ်ပင်ကြီးတွေကိုပဲ ရွေးလှဲကြတာပေါ့ ကိုင်း အလုပ်စကြရအောင်”

မကြာမီ တောတွင်း နေရာအနှံ့အပြားမှ သစ်လှဲသံများ ပေါ် ထွက်လာတော့သည်။ သစ်ပင်သေးသေးလှဲသော နေရာများမှ သစ် ပင်လဲသံစိပ်ပြီး သစ်ပင်ကြီးများလှဲသောနေရာဘက်မှ သစ်ပင်ကျသံ ကျသည်။ မည်သို့ဆိုစေ ထိုသစ်လှဲသံများကတော့ ဦးကျော်သိန်း နားထဲမှာ သာယာသောဂီတသံများပမာ ကြားယောင်နေမိတော့ သည်။

သစ်ဖြတ်အလုပ်သမားများက အပင်ပေါက်များလှဲရသည်ကို

ပိုကြိုက်သည်။ လှဲရလွယ် ဖြတ်ရလွယ်ပြီး ထင်းပေါက်ရာလည်း လွယ်ကူသည်။ အလုပ်သမားများသည် ဖြတ်ရသော သစ်တုံးများကို စုရပ်သို့ တစ်ခါတည်း ထမ်းယူပြီး ပေါက်ခြမ်း ပေါက်ကြသည်။ သစ်နုများကိုဖြတ်၍ ပေါက်ခြမ်းပေါက်ချလျှင် ပေါက်ပေါက်ဆုပ်ကဲ့သို့ ဖွေးဖွေးဖြူနေရာ မဒမခေါက်များပြုတ်၍ ထိုအရည်ဖြင့် ဖျန်းပက်လိုက်သောအခါ သစ်ရင့်သစ်ကြီးများပမာ ရဲရဲနီသွားကြသည်။ သစ်ကုန်သည်များက သစ်ကြီးသား သစ်ရင့်သားများကို ကြိုက်နှစ်သက်ကြသည်။ အလုပ်သမားများ တက်ညီလက်ညီ လုပ်ကိုင်ကြရာ မကြာမီတောစပ်တွင် ထင်းပေါက်ခြမ်းပုံကြီး မြင့်သည်ထက်မြင့်လာတော့သည်။

စေတနာပန်းများ လန်းစေဖြာ

“တစ်နေ့က မင်းတို့နှစ်ယောက်လုပ်ပုံကို ငါမသိဘူးထင်နေသလားနီမောင် ဒါ မင်းတို့နှစ်ယောက် သက်သက်ငါ့ကို ကတ်ဖဲ့တိုက်ကြတာ မဟုတ်လား”

ထင်းပွဲရုံတစ်ရုံလုံး ဦးကျော်သိန်းအသံက ဟိန်းထွက်နေသည်။ ဦးဘထွန်း၊ နီမောင်တို့အပြင် အခြားအလုပ်သမားများလည်း ရှိနေကြသည်။ သည်ကနေ လုပ်အားခငွေများ ရှင်းပေးမည့်ရက်မို့ အလုပ်သမားများစွာတို့လည်း ရောက်နေသည်။

စာရင်းရှင်းပေးရန်အတွက် ခင်မကြီး ခင်မလေးတို့လည်း ရှိနေ

ကြသည်။ ကျော်တင့်တို့ ထင်းကုန်သည်များကလည်း ခေါင်းရင်းဘက်၌ ထိုင်နေပြီး နားစွင့်နေသည်။

“နေစမ်းပါဦး ငါက ထင်းများများလိုချင်ပါတယ်လို့ သေသေချာချာ မှာလိုက်မှ ပြောတဲ့အတိုင်းမလုပ်ဘဲ တလွဲလုပ်လာတယ်”

“ကျွန်တော်တို့လည်း တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားခဲ့ကြတာပါပဲ ဦးကျော်သိန်း လိုချင်သလောက် မရခဲ့တာကတော့ အဆင်မပြေလို့ပါ”

ဦးဘထွန်းက လေသံအေးအေးဖြင့် ရှင်းပြသည်။

“ခင်ဗျားတို့ကို အတင်းအကျပ် အများကြီးရအောင် ဇွတ်လုပ်ခိုင်းနေတာမဟုတ်ဘူး အခု ကျုပ်မကျေနပ်နေတာက ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်း တမင်မလုပ်ခဲ့လို့ ဒေါသဖြစ်နေတာ”

“ဒီလူတွေက ဘာတွေလုပ်ခဲ့ကြလို့လဲ ဦးလေး”

“ဪ တခြားမဟုတ်ပါဘူး မောင်ကျော်တင့် ကျုပ်ခိုင်းတဲ့အတိုင်း မလုပ်ခဲ့ကြလို့ပါ”

ဦးကျော်သိန်းက သစ်နုတွေကြားညှပ် ဖြတ်ထည့်ခိုင်းသည့် ကိစ္စကို ကုန်သည်များ ရိပ်မိမည်စိုးသောကြောင့် ဖုံးဖုံးဖိဖိ ပြောဆိုနေလေ၏။

“စိတ်တိုင်းမကျလည်း အလုပ်ထုတ်ပစ်လိုက်ပေါ့ ဦးလေးရာ”

ထိုစကားကြောင့် ခင်မလေးက ကျော်တင့်ကို စူးစူးရဲရဲ တစ်ချက်

လှမ်းကြည့်သည် ခင်မကြီးကတော့ ခေါင်းငုံ့ရင်း စာရင်းများ ရေးမှတ် နေလေသည်။

“အဲဒီလိုကို လုပ်ပစ်ချင်နေတာ အလုပ်သမားက နည်းနေလို့ သာ”

“ဦးကျော်သိန်းကို ကျွန်တော် တစ်ခုပြောချင်ပါတယ် ကျွန်တော် တို့ ဦးကျော်သိန်းတို့မှာ အလုပ်လုပ်ခဲ့ကြတာ ကြာပါပြီ တစ်ခါမှ စေတနာမမှန်ဘဲ လုပ်ခဲ့ကြတာ မရှိပါဘူး ဒီတစ်ခါလည်း ကျွန်တော် တို့မှားတယ်ဆိုရင် ဦးကျော်သိန်းကြိုက်သလို အပြစ်ပေးနိုင်ပါတယ်”

ဦးဘထွန်းက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ပြောလိုက်သဖြင့် ဦးကျော် သိန်း စကားမဆက်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။

သို့သော်လည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းမပြောသာပေ။

“သမီး ဒီတစ်ပတ် နီမောင်နဲ့ ဦးဘထွန်းတို့ ထမင်းဖိုးတွေ ရှင်း မပေးနဲ့ ကြိုငွေယူတာတွေနဲ့ နှိမ်ထားလိုက်တော့”

အလုပ်သမားများက သက်ပြင်း အသီးသီးချလိုက်ကြသည်။ တစ်နေ့လုပ် တစ်နေ့စားရသော ဘဝတွင် လုပ်အားခ အနှိမ်ခံရသော အခါ နောက်တစ်ပတ်ဆင်းဖို့ မရမချင်း စားစရာရှိတော့မည် မဟုတ် မှန်း အလုပ်သမားချင်း ကိုယ်ချင်းစာမိကြသည်။ အလုပ်ရှင်နှင့် အလုပ်သမားဘဝတွင် အလုပ်ရှင်စိတ်တိုင်းကျ စီစဉ်ဆောင်ရွက်သော အခါပေမို့ ဘာမှ မတတ်နိုင်ကြပါပေ။

ခင်မကြီးကတော့ နီမောင်ရှိရာ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး စိတ် မကောင်းစွာ ခေါင်းငုံ့ထားသည်။ အခြားအလုပ်သမားများကို ငွေ ရှင်းပေးနေသော ခင်မလေးကတော့ အလုပ်မရသေတဲ့သူတွေ အဲဒီလို ထိမှ ကောင်းတယ်ဟု တွေးတောမသိကျိုးကျွံပြုနေပြီး အလုပ်ကို သာ အာရုံစိုက်နေသည်။

မိမိတို့လုပ်အားခမရတော့မှန်းသိသော ဦးဘထွန်းနှင့် နီမောင် တို့ ထပြန်လာကြသည်။ မိမိတို့တဲသို့ ပြန်ရောက်ကြသောအခါ လုပ်အားခရှင်းပြီး ပြန်လာသော အခြားအလုပ် သမားများက ဆန်၊ ဆီ၊ ဆားနှင့် အခြားစားသောက်စရာတို့ လာရောက်ပြီး မျှဝေပေးကြ သည်။ မပေးပါနှင့်ဆိုလည်း မရကြပေ။

ဘဝတူ အလုပ်သမားများအချင်းချင်း ကိုယ်ချင်းစာ ကြင်နာ တတ်မှုများက လေးစားစရာ နှစ်လိုဖွယ်ရာဖြစ်တော့သည်။

နီမောင်နှင့် ဦးဘထွန်းတို့ကတော့ မိမိတို့လုပ်တာ မှန်ကန် သည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ ဦးကျော်သိန်းဒဏ်ခတ်မှုကို ကျေကျေနပ်နပ် ခံယူခဲ့ကြသည်။

ညနေဘက်တွင် ခင်မကြီးရောက်လာသည်။ ခင်မကြီးကို မြင်သော အခါ နီမောင်ရော ဦးဘထွန်းပါ အံ့ဩနေကြသည်။

“ဟင် မမကြီး ဘာလာလုပ်တာလဲဟင် ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“မင်းဆီကို ကိစ္စရှိမှ လာရမှာလား နီမောင်”

“မဟုတ်ပါဘူး မလာစဖူး အလာထူးနေလို့ပါ”
ခင်မကြီးက လူနေရစွာပြုံး၍ ကွပ်ပျစ်တွင် ဝင်ထိုင်သည်။
ဦးဘထွန်းကတော့ ခင်မကြီးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ရွာထဲဘက်ထွက်သွား
သည်။

“မမကြီး အကြောင်းစုံ သိပြီးပြီ အခုကိစ္စမှာ မင်းတို့ဘက်က
မှန်တယ်နီမောင် ရိုးသားတဲ့လူတွေက စည်းကမ်းဘောင်ထဲက အလုပ်
လုပ်တာကို အမှားလို့မြင်တဲ့ အဖေမှားတယ် ဒါကြောင့် မင်းတို့ ရသင့်
ရထိုက်တဲ့ လုပ်ငန်းထဲထဲ ထင်းဖိုးငွေတွေ မမကြီး လာပေးတာ”

“နေပါစေ မမကြီးရယ် ကျွန်တော် မယူတော့ပါဘူး ဦးလေးပြော
တဲ့အတိုင်း ပေးစရာရှိတာတွေနဲ့ နှိမ်သာယူထားလိုက်တာပေါ့”

“အေး နှိမ်တာလည်း နှိမ်တာပေါ့ ဒီငွေက မင်းတို့ရဲ့ ရိုးသား
မှုအတွက် မမကြီးက ဂုဏ်ပြုတာ အဲဒါကို ငြင်းမယ်မကြန့်နီမောင်
မမကြီးက တစ်သက်လုံး မုန်းပစ်လိုက်မှာ သိရဲ့လား”

ခင်မကြီးက အပြုံးတစ်ဝက်နှင့် အသင့်ထုပ်ယူလာသော ငွေ
စက္ကူများကို လှမ်းပေးသည်။ နီမောင်က အသာလှမ်းယူရင်း...

“မမကြီးရဲ့ စေတနာတွေကတော့ ကျွန်တော်တို့အပေါ်မှာ များ
လှပါတယ် ကျွန်တော် အသိအမှတ်လည်းပြုပါတယ် တစ်နေ့ကျလို့
အလှည့်ကြုံရင် အဲဒီကျေးဇူးတွေကို ပြန်ဆပ်ခွင့်ပြုပါနော်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ ခင်မကြီးက အပြုံးမျက်နှာနှင့် “အတိုးရောအရင်းပါ
ရမှ လက်ခံမှာနော်” ဟု ပြောသည်။

“မမကြီးဆန္ဒအတိုင်းဖြစ်စေရပါမယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် မမကြီး ပြန်တော့မယ်”

“မှောင်ခါနီးနေပြီ ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးပါမယ်”

“အိမ်နားအထိ ပို့ချင်ပို့လေ”

နှစ်ယောက်အား ယှဉ်တွဲထွက်လာသောအခါ သစ်ရိပ်ဖျားတွင်
ဆည်းဆာရိပ်များကို ကြည့်ရှု၍ တမ်းခိုနေကြပြီ။

နှစ်ဦးသား ရင်ထဲမှာတော့ လှုပ်ခတ်မှုများနှင့် နွေးထွေးလျက်။

နက်ရှိုင်းသောမေတ္တာများ

ရေကျော်ကြီး ထင်းပွဲစခန်းသို့ ရောက်နေကြသော ကျော်တင်
တို့မှာ လိုအပ်သောထင်းများ ရရှိကြသဖြင့် တုံကင်းများအပြည့်တင်
ဆောင်ပြီး မြို့သို့ပြန်တက်ရန် ပြင်ဆင်နေကြသည်။

ပွဲစားတန်းမှ အလုပ်သမားများကတော့ လက်ကျန်ထင်းများ
ကို သူ့ထက်ငါ အလှူအယက် တင်ပေးလျက် ရှိနေကြသည်။
ဦးကျော်သိန်း ပွဲရုံမှ ထင်းသမားများလည်း ဦးကျော်သိန်းကိုယ်တိုင်
ကြီးကြပ်၍ တောတွင်း၌ ထင်းများပိုင်းဖြတ်နေကြသည်။

နီမောင်တို့ကတော့ တောထဲသို့ လိုက်မသွားကြပေ။ တစ်နေ့

က ဦးကျော်သိန်းလုပ်အားခများ ဖြတ်လိုက်ပြီးသည့်နောက်တွင် ပွဲရုံသို့ မရောက်တော့ဘဲ အနားယူနေကြရင်း လက်ကျန်ထင်းတုံးများကို ပေါက်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။

ဦးကျော်သိန်းပွဲရုံ၌မှ ခင်မလေးတစ်ယောက်တည်း ထင်းစာရင်းများ ရေးဆွဲနေသည်။ ထိုအခိုက် ကျော်တင့်ရောက်လာသည်။

“လာ ကိုကျော်တင့် ထိုင်ပါ”

ကျော်တင့်က ခင်မလေးနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း “ကိုယ်နောက်တင်တဲ့ ထင်းဖိုးငွေတွေ လက်ကိုင်ပေးတာပါ” ဟု ဆိုသည်။

“ကိုကျော်တင့်တို့ တစ်ရက်နှစ်ရက်တင်ပြီးရင် ပြီးပြီးမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ပြီးပြီ ပြန်ရတော့မယ်”

“ကျန်ခဲ့တဲ့သူကို လွှမ်းနေလောက်ရောပေါ့”

“ဟိုမှာ ကျန်ခဲ့တဲ့သူ မရှိပါဘူး ဒီမှာကျန်ခဲ့တဲ့သူကိုသာ ကိုယ်က လွှမ်းနေရမှာ”

“အို”

ခင်မလေးမျက်နှာ ရဲစနဲဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် ဟန်မပျက်စာရင်းစာရွက်များပြင်ရင်း...

“ကိုကျော်တင့် စာရင်းရှင်းဖို့လာတာ မဟုတ်လား ရှင်းလိုက်ကြရအောင်”

ဟု ခေါင်းငုံ့ရင်း ပြောသည်။

ကျော်တင့်က အနီးတိုးကပ်လာရင်း “ထင်းစာရင်းက ဘယ်အချိန်ရှင်းရင်း ရပါတယ်။ လောလောဆယ် ကိုယ်မလေးနဲ့ နှလုံးသားစာရင်းလေး အရင်ရှင်းပါရစေ” ဟု တိုးတိုးပြောသည်။

ခင်မလေး အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်လှမ်းကြည့်ပြန်တော့လည်း တစ်ယောက်မှ အရိပ်အယောင်မမြင်။ သည်ကနေကျကာမှ ခင်မကြီးကလည်း မရှိပေ။

“ကိုယ်ပြောတာ ဘယ်လိုသဘောရလဲ မလေး။ ကိုယ်ကတော့ မလေးကို ချစ်နေမိပြီ မလေးသဘောကျရင် ဦးလေးကိုတစ်ခါတည်း ဖွင့်ပြောပြီး ရန်ကုန်ကို တစ်ခါတည်းခေါ်သွားချင်တယ်”

“အို ကျွန်မ ဒါတွေ မစဉ်းစားသေးပါဘူး”

“မလေးလို လှပတင့်တယ်တဲ့ ပန်းကလေးတစ်ပွင့်ဟာ ဒီလို တောထဲမှာ မနေသင့်ဘူး လက်ထပ်ပြီးရင် ကိုယ် ရန်ကုန်မှာ ကျကျနန ထားပါ့မယ်”

“ကိုကျော်တင့်ကို ကျွန်မ ရိုးရိုးခင်တာပါ အဲဒါမျိုးတွေ ကျွန်မလုံးဝစိတ်မဝင်စားပါဘူး”

“ဟန်မဆောင်ပါနဲ့တော့ မလေးရယ် ကိုယ့်ကိုလက်ထပ်လို့ မင်း ဂုဏ်မငယ်စေရပါဘူး ကိုယ်ပြောတာကို လက်ခံပါနော်”

ကျော်တင့်က ခင်မလေးလက်ကလေးတစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်

လိုက်သည်။

“အို ကိုကျော်တင့် ကျွန်မလက်ကို လွှတ်ပါ။ အဲဒီလိုလုပ်တာ မကြိုက်ပါဘူး။”

“အို မလွှတ်နိုင်ဘူး မလေးဆီက အဖြေကြားရမှ လွှတ်ပေးမယ်”

“ကိုကျော်တင့်ကို ကျွန်မ မချစ်နိုင်ဘူး ကျွန်မမှာ ချစ်သူရှိတယ်”

“မညာပါနဲ့ မလေးရယ် မလေးမှာ ချစ်သူမရှိသေးဘူးဆိုတာ ကိုယ်ရိပ်မိပါတယ် ကိုယ့်အချစ်ကို လက်ခံပါနော်”

ကျော်တင့်က လက်ကိုဆွဲ၍ ကိုယ်ကိုပါ ထွေးဖက်ထားလိုက်သည်။ ထိုအခါ ကြောက်လန့်တကြား ရုန်းသော်လည်း အင်အား ချင်း မမျှသဖြင့် သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ ရောက်သွားတော့သည်။ ယောက်ျား တစ်ယောက်အား အယုံလွယ်မိခြင်းအတွက် အဘယ်မျှအန္တရာယ် ကြီးမားကြောင်း သိရသည့်အချိန်မှာ သူမအတွက် အရှက်သိက္ခာများ နှင့် ရင်းနေရပြီ။

ထိုအခိုက် အိမ်ပေါ်သို့ နီမောင်တက်လာသည်။ နီမောင်က အိမ်တွင်းမှ အခြေအနေကို မြင်သည်နှင့် ပြန်လှည့်သွားရန် ပြင်လိုက်သည်။

“နီ...နီမောင်”

နီမောင်က လှည့်ကြည့်သည်။

“ငါ့ကို ကယ်ပါဦး နီမောင်”

မိမိထင်သလိုမဟုတ်မှန်း သိသဖြင့် နီမောင် ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။

“ဟေ့ကောင် မဆိုင်ဘဲ ဝင်မရှုပ်နဲ့ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွား”

ကျော်တင့်က အော်ထုတ်သည်။

နီမောင် အနီးပြန်လျှောက်လာပြီး ကျော်တင့်ပခုံးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း တွန်းဖယ်လိုက်ရာ ကြမ်းပြင်ပေါ် လဲကျသွားသည်။

“သူများပေးမှ ကျွေးမှ စားရသောက်ရတဲ့ ကောင်က လူပါးဝလို့ သေပေတော့”

ကျော်တင့်က ဒေါသတကြီးနှင့် နီမောင်ကို ပြေးထိုးသည်။ နီမောင်က တစ်ချက်နှစ်ချက်ရှောင်ပေးပြီးမှ မျက်နှာကို ရိုက်ချလိုက်ရာ ကျော်တင့်မှာ ဆန်အိတ်ပုံကြားသို့ ဖရိုဖရဲ လဲကျသွားသည်။

ပြန်ထလာသောအခါ လက်ထဲတွင် ဓားတစ်လက်ပါလာပြီး နီမောင်ကို ပြေးခုတ်လေသည်။ နီမောင်မှာ အိမ်တွင်း၌ ဓားချက်များကို ကြိုးစားရှောင်နေရင်းမှ တစ်ကြိမ်တွင် စလွယ်သိုင်း ပြေးဝင်ခုတ်လာသော ကျော်တင့်ဓားချက်ကို လွှတ်အောင်ရှောင်ပြီး မျက်နှာကို လက်ဝါးစောင်းဖြင့် ဖြတ်ရိုက်ပြီး ယိမ်းယိုင်သွားသော ကျော်တင့်ရင်ဝကို ဆောင့်ကန်လိုက်ရာ လဲကျသွားပြီး ပြန်ထမလာနိုင်တော့ပေ။

မကြာမီ အလုပ်သမားများ ရောက်လာပြီး ကျော်တင့်ကိုတွဲပြီး တုံကင်းဆီသို့ ပြန်ပို့ပေးကြသည်။ ကျော်တင့်ကတော့ မကျေမနပ်

နှင့် အော်ဟစ်ပြောဆိုနေလေ၏။

နီမောင်က အိမ်ပေါ်မှ ရှုပ်ပွသွားသော ပစ္စည်းများကို နေသား တကျ ပြန်လည်သိမ်းဆည်းနေ၏။

“ကိုနီမောင်”

“ဗျာ”

နီမောင်က အလုပ်လုပ်ရင်းမှ လှည့်ကြည့်သည်။

“ရှင်သာ ရောက်မလာရင်တော့ ကျွန်မဖြင့် အခက်ပဲ”

ခင်မလေး၏ အပြောအဆိုများ ပြောင်းသွားသဖြင့် နီမောင် မသိမသာ ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်က မလေးတို့ကို အနှောင့်အယှက်ပေးရာများ ရောက်နေမလားလို့ စိုးရိမ်နေတာ”

“သူနဲ့ ကျွန်မနဲ့က ဘာမှ ဖြစ်ကြတာမှ မဟုတ်တာ သူက ခင်မင် မှုကို သက်သက်အခွင့်အရေးယူတာ”

“ဦးလေးပြန်လာရင် သူကုန်သည်တွေကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် စော်ကားရပါမလားဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကို အလုပ်ထုတ်ပစ်မှာ သေချာ နေပြီ”

“အို ကိုနီမောင်ရယ် ကိုယ့်ကျေးဇူးရှင်တစ်ယောက် ဒုက္ခရောက် မှာကို ဒီအတိုင်းကြည့်နေမယ်လို့များ ကိုနီမောင်ထင်သလား လောက မှာ ကိုယ့်သားသမီးတစ်ယောက်ရဲ့ အရှက်နဲ့ သိက္ခာကို စီးပွားဆေး

နဲ့လဲမယ့် ဖခင်မျိုး ရှိမှာမဟုတ်ပါဘူး ကိုနီမောင် မစိုးရိမ်နဲ့ ရှင်အတွက် အားလုံး ကျွန်မတာဝန်ယူပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မလေး”

“ဟင် ရှင်လက်မောင်းမှာ သွေးတွေနဲ့ပါလား”

“ဟုတ်တယ် နည်းနည်းထိသွားတယ်”

“အို ဒုက္ခပါပဲ ခဏနေဦး ခဏနေဦး”

ခင်မလေးက ပျာပျာသလဲထသွားပြီး ဆေးနှင့် ပတ်တီးလိပ်များ ယူကာ သူကိုယ်တိုင် အနာကို ဆေးထည့်ပေးသည်။

“ဒုက္ခပါပဲ ဒဏ်ရာကတော်တော်များတယ် အလုပ်ပျက်တော့ မှာပဲ”

“ရပါတယ် ကျေးဇူးပါပဲ မလေး”

“ဆေးထည့် ပတ်တီးစည်းပေးပြီးသောအခါ နီမောင်က ကပျာ ကယာ ပြန်ထွက်သွားသည်ကိုကြည့်ပြီး ခင်မလေးသက်ပြင်းတစ် ချက် ချလိုက်မိသည်။ ယခုတိုင် အခုန်မြန်နေသေးသော ရင်ထဲမှာ နီမောင်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ဝေဒနာတစ်ခု တွယ်နေပြီဖြစ်ကြောင်း သူမ ကိုယ်တိုင်ပင် မသိနိုင်ခဲ့ပေ။

ပဟေဠိဆန်သော မိန်းကလေး

နောက်တစ်နေ့ မနက်အစောကြီးတွင် ခင်မကြီးရောက်လာ သည်။ ဆေးဝါးနှင့် စားသောက်စရာများ ပါလာသည်။

“နီမောင်ရယ် ဘယ်လိုများဖြစ်ရတာလဲ မမကြီးဖြင့် ကြားရတာ ရင်တုန်ပန်းတုန် ရှိလိုက်တာကွယ် တကယ့်ကို မသေကောင်း မပျောက်ကောင်းပဲ အခု အနာ ဘယ်နှယ်နေသေးလဲဟင်”

“သိပ်တော့ မစိုးရိပ်ရပါဘူး မမကြီး လာ ထိုင်လေ”

ခင်မကြီးက အထုပ်အပိုးများချပြီး နီမောင်အနီးတွင် ဝင်ထိုင် လေသည်။

“ဒီမှာ မင်းအတွက် ဆေးဝါးနဲ့ စားသောက်စရာတွေ မမကြီး ယူလာတယ် ညီမလေးလည်း အတော့်ကို စိတ်မကောင်းဖြစ်နေရှာ တယ်”

“ဒါထက် ဦးလေး ဘာပြောလဲမမကြီး ကျွန်တော့်ကို အပြစ်တင် နေသလား ကိုကျော်တင့်တို့ရော ပြန်သွားကြပြီလား”

“ပြန်သွားကြပြီ အဖေလည်း အတော့်ကို စိတ်မကောင်းဖြစ်နေ တယ် ကျော်တင့်ကတော့ နောက်ဆို လိုက်လာခုံတော့မှာ မဟုတ် ဘူး အားလုံးကတော့ မင်းကို ကျေးဇူးတင်နေကြတယ်”

“ကျွန်တော်ကတော့ မမကြီးတို့အပေါ် ကျေးဇူးဆပ်ခွင့်ရတယ် လို့ပဲ အောက်မေ့ပါတယ်”

“ကဲ မင်းအနာဆေးထည့်ရအောင်”

“ရတယ် မမကြီး အဘထွန်းပြန်လာမှ ထည့်ပေးလိမ့်မယ်”

“ကံပါ ဒီမှာ ဆေးတွေပါလာတယ် ရေနွေးရှိတယ် မဟုတ်လား”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ခင်မကြီးက သွက်သွက်လက်လက်နှင့် နီမောင်အနာကို ဆေးထည့်ပေးလေသည်။ နှစ်ယောက်သား နီးနီး ကပ်ကပ်ရှိနေစဉ် နီမောင်ရင်ထဲတွင် နွေးထွေးမှုများဖြင့် ဒီလိုသာ တစ်သက်လုံးပြုစုသွားရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ မမကြီးရယ်ဟု တွေးနေ မိသည်။

ခင်မကြီးကတော့ ကြင်နာမှုများဖြင့် အနာကို ဂရုတစိုက် ဆေး ထည့်ပေးနေသည်။

“မြို့က မင်းအမေဆီက စာမလာဘူးလား”

“တစ်လောကတော့လာတယ် မမကြီး အမေကတော့ မြို့ပြန် ခဲ့ဖို့ချည်း မှာနေတယ် ကျွန်တော်လည်း ဒီနှစ်ကုန်ရင်တော့ အမေ ဝိတ်ချမ်းသာအောက် မြို့ကိုပြန်တော့မယ်လို့ စိတ်ကူးတယ် ဘာ မဟုတ်တဲ့ ကိစ္စလေးတစ်ခုကြောင့် ကိုယ့်ဘဝကို ဒီလိုမနေသင့်ဘူးလို့ ထင်တာပဲ”

“မင်း ခုတော့ အမြင်မှန်ရပြီလား”

“ဖြစ်ခါစက သွေးပူနေတုန်းကတော့ နှလုံးသားက နုနယ်တော့ ဒီကိစ္စတွေကို ကြီးကျယ်တယ်လို့ ထင်မိတာပဲ အခုသေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်ပြန်တော့လည်း ဒီအဖြစ်အပျက်တွေက ဘာမှ ဆန်း ကြယ်တာ မဟုတ်ဘူး နှလုံးသားကိစ္စအတွက်ကြောင့်တော့ ဘဝ ကို အထိခိုက်မခံသင့်ဘူးလို့ ကျွန်တော် ထင်တာပဲ”

“မင်းစကားတွေက သိပ်မြင့်တော့ မမကြီးတော့ နားမလည်ပါဘူးကွယ်”

ခင်မကြီးက အပြုံးဖြင့်ဆိုသည်။

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ အချစ်ဆိုရင် အတော်ကြောက်သွားတယ် ဘယ်လောက်ကြောက်သွားသလဲဆိုရင် ကိုယ်ချစ်နေတဲ့သူကိုတောင် ချစ်ပါတယ်လို့ မပြောဝံ့လောက်အောင် ကြောက်နေမိတော့တယ်”

နီမောင်က ခင်မကြီးမျက်နှာကို မသိမသာကြည့်ရင်း အရဲစွန့်ပြီး ထိုစကားကို ပြောလိုက်ရာ ခင်မကြီးခမျာ မျက်နှာမထားတတ်အောင် ရှိသွားတော့သည်။ အခုန်မြန်သောရင်နှင့် လှုပ်ရှားနေသော လက်ကလေးများ မသိမသာ တုန်နေလေ၏။

“ကဲ မင်းရဲ့ အချစ်အဘိဓမ္မာစကားတွေ မမကြီးနားမလည်ဖဲဘူး အရေးကြီးတာက မင်းအနာ မြန်မြန်ပျောက်အောင်နဲ့ နေကောင်းအောင် ကြိုးစားနော် အလုပ်မဆင်းနိုင်တဲ့ ရက်တွေမှာ လိုအပ်တာရှိရင် မမကြီးဆီ အဘထွန်းနဲ့ မှာလိုက်နော် ကဲ မမကြီး ပြန်တော့မယ်”

ခင်မကြီးက နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားသောအခါ နီမောင်ခမျာ သက်ပြင်းချရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။ ဦးဘထွန်းကတော့ တကယ့်တူအရင်း သားအရင်းတစ်ယောက်လို ပြုစုပေးရှာသည်။

“တစ်ရက်နှစ်ရက်နေလို့မှ မသက်သာရင် မင်းမြို့ ကိုပြန်သင့်တယ် နီမောင် ရောဂါသိပ်ကြီးသွားရင် မလွယ်ဘူး”

“ရပါတယ် အဘထွန်းရာ တစ်ရက်နှစ်ရက်ဆိုရင် သက်သာသွားမှာပါ”

“တောထဲမှာဆိုတာက တတ်ကျွမ်းတဲ့ ဆရာဝန်ရှိတာ မဟုတ်ဘူး ကိုယ်ထင်တဲ့ဆေးသောက်ပြီး ကုကြရတာ ငါကြည့်မယ်လေ မသက်သာရင်တော့ မင်းမြို့ပြန်ရလိမ့်မယ် အင်း ပြောမယ့်သာ ပြောရတာပါ မင်းပြန်သွားရင် ဒီမှာလွမ်းကျန်ခဲ့မယ့်သူတွေရှိတယ်”

“အဘထွန်းကလည်း ပြောရော့မယ် ကျွန်တော့်လို လူမျိုးကို ဘယ်သူက လွမ်းမှာလဲဗျ”

“မသိချင်ယောင်ဆောင်မနေစမ်းပါနဲ့ နီမောင်ရယ် ငါ့အမြင် ပြောရရင်တော့ မင်းကြိုက်နေတာက တစ်ယောက် အခုမှ မင်းကို ပြန်စိတ်ဝင်စားနေတာက တစ်ယောက်ဖြစ်နေတယ် ကောင်မလေးက စိတ်မြန်လက်မြန်ရယ် တော်ကြာ သူ့အဖေနဲ့ပြောပြီး မင်းကို တောင်းခိုင်းနေရင်ခက်မယ်”

“အဘထွန်းကလည်း ပြောရော့မယ်ဗျာ”

ဦးဘထွန်း အလုပ်ဆင်းသွားပြီး နေ့လယ်ဘက်တွင် နီမောင်ရွေးထုတ်ရန် ပြင်ဆင်နေစဉ် ခင်မလေး ရောက်လာသည်။

“ကိုနီမောင် စောစောက သဘောနဲ့ မြို့ကစာတစ်စောင်ပါလာ

တယ် ကိုနီမောင့်အမေဆီကထင်တယ် ရော့”

“ကျေးဇူးပါပဲ မလေးရယ်”

“ကိုနီမောင့်ကြည့်ရတာ အတော်နေမကောင်းနေပုံပဲ အနာရော သက်သာရဲ့လား အခု ဘာဆေးသောက်ထားလဲဟင်”

“မနက်ကတော့ ဆေးသောက်ထားပါတယ် အခုတော့ ရွေး ထုတ်မလို့ ပြင်နေတာ”

“ဘာတွေလုပ်ပေးရမလဲ ကျွန်မလုပ်ပေးမယ်”

“ရတယ် မလေး ဘာမှ ထွေထွေထူးထူး လုပ်စရာမလိုပါဘူး၊ ဆေးသောက် ရေနွေးသောက်ပြီး စောင်ခေါင်းမြီးဖြိုးပြီး အိပ်လိုက်ရုံ ပါပဲ”

“ကျွန်မ အတွက်ကြောင့်ဖြစ်ရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး ကိုနီ မောင်”

တားနေသည့်ကြားက နီမောင့်အတွက် ဝေယျာဝစ္စများ ကူလုပ် ပေးသည်။

“ကိုနီမောင် နေကောင်းရင် မြို့ကိုပြန်တော့မယ်ဆို”

“မလေးကို ဘယ်သူပြောသလဲ”

“မမကြီး ပြောတာပဲ”

“အမေစိတ်ချမ်းသာအောင် အမေနဲ့ အတူပြန်နေမလားလို့ စဉ်း စားတာပါ”

“ကျွန်မတို့ကို တကယ်ခွဲသွားတော့မှာပေါ့လေ”

“ကျွန်တော့လို အလုပ်သမားတစ်ယောက် လျော့သွားရုံနဲ့ သိပ် ထူးခြားမယ် မထင်ပါဘူး”

ခင်မလေးထံမှ ဘာစကားမှ မဆက်တော့ဘဲ သက်ပြင်းချသံ သာ ကြားလိုက်ရသည်။ နီမောင့်ကို ဆေးတိုက်၊ စောင်များအုပ်မြို့ ပြီးသောအခါ ခင်မလေး ပြန်သွားတော့သည်။ နီမောင့်ရင်ထဲတွင် ‘နားလည်ရခက်သော မိန်းကလေးရယ်’ ဟုသာ မှတ်ချက်ချမိတော့ သည်။

လျှို့ဝှက်သောလူ

တစ်နေ့သောအခါ ရေကျော်ကြီးထင်းပွဲစခန်းသို့ ယူဘီနှစ်စင်း ဆိုက်ကပ်လာသည်။ သင်္ဘောများကို မြင်ကတည်းက မြို့မှ တော အုပ်ကြီးနှင့် တောခေါင်းများ ဆင်းလာပြီဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသ ပြင် ပွဲတန်းတစ်တန်းလုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်သွားကြသည်။ သစ်နုများ ပေမမိသော သစ်များကို ဖြုတ်ထားသော ပွဲရုံများလည်း ထိတ်ထိတ် ပျာပျာ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ အချို့ဆိုလျှင် သစ်လုံးများကို ဝှက်တန် ဝှက် ဖုံးတန်ဖုံး လုပ်ကြရသည်။ သင်္ဘောနှစ်စင်းက တံတားကောင်း သော ဦးကျော်သိန်းဆိပ်ကမ်း၌ ဆိုက်ကပ်ပြီး တောအုပ်ကြီး ဦးခွန် ဘရင် ကိုယ်တိုင်ပါလာသော အဖွဲ့တက်လာကြရာ ဦးကျော်သိန်း ကိုယ်တိုင် ထွက်ကြိုလေ၏။

“ဟာ တောအုပ်ကြီးကိုယ်တိုင် ကြွလာပုံထောက်တော့ ကိစ္စ ရှိပြီနဲ့တူတယ်”

“ဟုတ် ဘယ် ဦးကျော်သိန်းရေ ကိစ္စရှိလို့ ဆင်းလာတာပဲဗျာ တခြားပွဲစားတွေရော အလုပ်သမားတွေရော ခေါ်ပါအံ့ဗျာ ပြောစရာရှိလို့”

တောအုပ်ကြီးစကားကြောင့် တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်ကြား လိုက်ရာ မကြာမီ ဦးကျော်သိန်းပွဲရုံတွင် လူများစုမိတော့သည်။

“ကျွန်တော် ဒီတစ်ပတ်လာရတာကတော့ ကိစ္စအထူးရှိလို့ ဖြစ် ပါတယ်။ အစိုးရက သစ်ကွက်တွေထဲကသစ်တွေ ထင်းအဖြစ် ထုတ်ယူဖို့ လိုင်စင်တွေထုတ်ပေးတော့ အတော်များများ လျှောက် လွှာတင်ကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ သစ်ရွာနက သစ်ထုတ်ယူခွင့် လိုင် စင် ၇၅ ခု ချပေးခဲ့တယ် ရှစ်ပေနဲ့အထက် ကနစိုသစ်ကြီးတွေ ခုတ် ယူရမယ်လို့ လိုင်စင်ထဲမှာ သတ်မှတ်ပေးခဲ့ပါတယ်”

အားလုံးငြိမ်၍ နားထောင်နေကြသည်။

“ဒီလို သတ်မှတ်ပေးရတာက သစ်တောတွေ အရှည်သဖြင့် တည်တံ့အောင် ထိန်းသိမ်းခဲ့တာဖြစ်ပေမယ့်လို့ လိုင်စင်ယူထားတဲ့ ပွဲစားတော်တော်များများက စည်းကမ်းမလိုက်နာကြဘူး သစ်နုတွေ ကိုဖြတ်တယ် ရှစ်ပေအောက် သစ်ပင်ငယ်တွေကို လှဲဖြတ်တယ် ဒါတွေဟာ သစ်တောဥပဒေစည်းကမ်းကို ချိုးဖောက်ကြတာပဲ ကျွန် တော်တို့က တရားဥပဒေအရ အရေးယူလို့ရတယ် လိုင်စင်ပြန်သိမ်း

လို့ရတယ် သစ်တောထွက် ပစ္စည်းတွေကိုလည်း သိမ်းဆည်းနိုင်ပါတယ်”

ဦးခွန်ဘရင်စကားကြောင့် ဦးကျော်သိန်းအပါအဝင် ပွဲစား အတော်များများ မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားကြသည်။

“ဒီတစ်ပတ် ရေကျော်ကြီးသစ်တောစခန်းက သစ်နုတွေတင် လာတဲ့ တုံကင်းနှစ်စင်းကို မော်ကျွန်း သစ်တောစခန်းက ဖမ်းထား ပါတယ်။ သစ်တွေတင်ပြီး စစ်ဆေးတော့ သစ်နုတော်တော်များများ ကို တွေ့ရပါတယ်။ အဲဒါ ရေကျော်ကြီးထင်းပွဲစခန်းက ဝယ်တင်လာ တာလို့ စစ်ဆေးသိရှိရပါတယ် အဲဒီလိုဖြစ်ရတာ ဒီထင်းပွဲစခန်းက ပွဲစားတွေမှာ အဓိက တာဝန်ရှိတယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

စခန်းတစ်ခုလုံး အပ်ကျသံမျှပင် ကြားရလောက်အောင် တိတ် ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် ရှိနေတော့သည်။

“တောထဲကသစ်ပင်ဆိုပြီး ကိုယ်စိုက်ထားတာမှ မဟုတ်တာ ဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ စီးပွားရေးအကျိုးတစ်ခုတည်း ကြည့်ပြီး အခုလို လုပ်နေရင်တော့ ပျဉ်ဒရယ်သစ်တောကြီးဟာ မကြာခင် သစ်တော ပြုန်းတီးသွားပြီး လယ်ဖြစ်တော့မှာ သေချာပါတယ်”

ဦးခွန်ဘရင် စကားရပ်ပြီး လူအုပ်ထဲသို့ မျက်လုံးတစ်ချက် ဝေ့ကြည့်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ကတော့ ထင်မှာပဲ မြို့မှာရှိတဲ့ တောအုပ် တော ခေါင်းတွေက တောထဲမှာ သစ်နုတွေ ခိုးဖြတ်တာ တယ်လိုသိသလဲ

လို့ တွေးကြမ်း ဘယ်လိုသိသလဲဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့က အတွေ့အကြုံရှိတဲ့ ဝန်ထမ်းတွေပါ။ ပြီးတော့ တာဝန်သိသူတွေကလည်း အကြောင်းကြားပေးတာလေ”

ထိုအခါမှ ခိုးထုပ်ခိုးထည်နှင့် မိသူများပမာ တောင်ကြည့်မြောက်ကြည့် ဖြစ်ကုန်ကြတော့သည်။

“အခု ကျွန်တော်တို့လာကြတဲ့ အဓိကအကြောင်းကတော့ အခု သစ်တောစခန်းတွေမှာ သစ်ထုတ်ယူခွင့် လိုင်စင်တွေကို တစ်ဦးချင်း ချမပေးတော့ဘဲ အားလုံးစုပေါင်းပြီး သမဝါယမစနစ်နဲ့ လုပ်ကိုင်ခိုင်းတော့မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီလို လုပ်ခြင်းအားဖြင့် သစ်တောပြုန်းတီးရေးကိုလည်း ကာကွယ်ပါတယ်။ စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ သစ်ခုတ်လို့လည်း မရနိုင်တော့ဘူး နောက်ပြီး အလုပ်သမား အလုပ်ရှင်ပြဿနာတွေလည်း ကင်သွားမယ် စုပေါင်းလုပ်ပြီး ရသမျှ အကျိုးအမြတ်ကို ခွဲဝေ သုံးစွဲကြရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီမှာရှိကြတဲ့ ပွဲစားတွေ အလုပ်သမားတွေအနေနဲ့ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ပူးပေါင်းလုပ်ကိုင်ကြစေချင်ပါတယ်”

ဦးခွန်ဘရင် စကားဆုံးသွားသောအခါ တီးတိုးပြောဆိုသော စကားသံများ ပေါ်ထွက်လာတော့သည်။ ခဏကြာတော့ ဦးကျော်သိန်းဆီမှ စကားသံထွက်လာသည်။

“ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ မှားခဲ့တာတွေရှိပါတယ် ကိုယ့်အကျိုး

စီးပွားအတွက် မလုပ်သင့်တာတွေ လုပ်ခဲ့မိတာတွေ ရှိပါတယ်။ အခုတော့အုပ်ကြီးပြောတဲ့ကိစ္စက အတော်ကောင်းပါတယ်။ အားလုံး စုပေါင်းလုပ်ပြီး ရတဲ့အကျိုးအမြတ်ကို ခွဲဝေခံစားရမှာဆိုတော့ သာတူညီမျှရှိတာပေါ့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း စုပေါင်းသမဝါယမအသင်းကို ဝင်ပါမယ် စုပေါင်းလုပ်ဖို့ သဘောတူပါတယ်”

ဦးကျော်သိန်းက စကားစလိုက်သည်နှင့် အခြားပွဲစားများ အလုပ်သမားများကလည်း စုပေါင်းသမဝါယမအသင်းနဲ့ လက်တွဲလုပ်ကိုင်ရန် သဘောတူကြလေသည်။

ဘဝနှင့် ရင်းရသောအချစ်

လရောင်သည် သစ်တောများကိုကျော်ပြီး ရေကျော်ကြီးထင်းပွဲစခန်းပေါ်သို့ ဖြာဆင်းကျနေသည်။ မြစ်မီးရောင် သစ်ရွက်သစ်ခက်တို့မှာ လရောင်နှင့် ထိတွေ့သောအခါ ပိုမိုသစ်လွင်တောက်ပနေ၏။ တသွင်သွင် စီးဆင်းနေသော ချောင်းရေပေါ်သို့ လရောင်ဆမ်းထားသည်မှာ ငွေရောင်သင်ဖြူးခင်းထားသည့်နယ်တူ၏။ လေတိုက်လိုက်တိုင်း ငွေရောင်လှိုင်းကြက်ခွပ်ကလေးများ တဖျပ်ဖျပ်ထနေလေ၏။

ပင်လယ်ဆားနံ့ပါသော တောင်ပြန်လေတိုက်လေတိုင်း သစ်ပင်ကြီးငယ် အသွယ်သွယ်တို့မှာ ယိမ်းသမများသဖွယ် ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားနေ၏။ လရောင်ဆမ်းသော တောတွင်းမှ ချေတောက်သံမျောက်အော်သံ၊ ညဉ့်ငှက်အော်သံများက မှန်မှန်ကြီး ပေါ်ထွက်နေ

၏။

တောစပ်တစ်နေရာမှ ကနစိုပင်ကြီး တစ်ပင်အောက်တွင် နီမောင်နှင့် ခင်မကြီးတို့ ထိုင်နေကြသည်။

“မင်း မကြီးကိုမှာတာ ဘာပြောချင်လို့လဲ နီမောင်”

“မမကြီး ခုတလော ကျွန်တော့်ကို ဘာဖြစ်လို့ ရှောင်နေတာလဲ ဟင်”

ခေါင်းငုံ့သွားပြီး ‘မရှောင်ပါဘူးကွယ်’ ဟု တိုးတိုးဆိုသည်။

“မမကြီးရှောင်နေတာ ဟန်ဆောင်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘာဖြစ်လို့ ညာချင်ရတာလဲ မမကြီးရယ် ဖွင့်မပြောကြပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ရင်ထဲက သံယောဇဉ်ကို သိနိုင် ကြပါတယ် မမကြီးကို ကျွန်တော်ချစ်တယ်”

တစ်နေ့ကျလျှင် နီမောင်ထံမှ ထိုစကားမျိုး ကြားရလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားခဲ့သည်။ တကယ်ဖွင့်ပြောလာသောအခါ ခင်မကြီး ရင်ထဲဆို့နှင့်နေ၏။ နီမောင်က ခင်မကြီး လက်တစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင် လိုက်သည်။

“မမကြီး ကျွန်တော့်ရဲ့ မေတ္တာကို နားလည်ပါတယ် မမကြီး လက်ခံရင် ကျွန်တော် မမကြီးကို လက်ထပ်ပါရစေ”

ခင်မကြီးက ထိုစကားကြားလိုက်ရသောအခါ အားအင်များ လျော့ကျသွားသည့်အလား နီမောင်ရင်ခွင်ထဲသို့ ယိုင်ကျလာသည်။

နီမောင်က ကြင်နာစွာ ထွေးပွေ့ထားရင်း...

“ကျွန်တော်ပြောတာကို မမကြီးလက်ခံမယ် မဟုတ်လားဟင်” ဟု တိုးတိုးမေးသည်။

ခင်မကြီးက တသိမ့်သိမ့် ရှိုက်ရင်း...

“မင်းကို မမကြီး သံယောဇဉ်ရှိပါတယ် ဒါပေမဲ့ လက်ထပ်နိုင် တော့ဘူး မောင်လေးရယ်”

ဟု ရှိုက်သံဖြင့် ပြောသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ လက်ထပ်နိုင်တာလဲဟင်”

“လောကမှာ ချစ်တာနဲ့ လက်ထပ်တာက တခြားစီပါကွယ် မင်း မမကြီးကို တကယ်ချစ်တယ်ဆိုရင် မမကြီးရဲ့ ကျေးဇူးတွေကို တကယ်ပြန်ဆပ်ချင်တယ်ဆိုရင် မမကြီး စကားကို နားထောင်ပါ ကွယ်”

“မမကြီးအတွက်ဆိုရင် ဘာမဆို ဆောင်ရွက်ပေးဖို့ အသင့်ပါပဲ”

“မင်း မမကြီးကို တကယ်ချစ်ရင် ညီမလေးကို လက်ထပ်ပေးပါ”

“ဗျာ ကျွန်တော်က ခင်မလေးကို လက်ထပ်ရမယ် ဟုတ်လား မမကြီးကို ချစ်တာနဲ့ ခင်မလေးကို လက်ထပ်ရမှက တခြားစီပါ လား ကျွန်တော်တော့ ဘယ်လိုမှ နားမလည်နိုင်တော့ဘူး”

ခင်မကြီးထံမှ တိုးညှင်းသော သက်ပြင်းချသံ ပေါ်ထွက်လာ သည်။

“ညီမလေး မင်းအပေါ်မှာ သံယောဇဉ်ဖြစ်နေတာ ချစ်နေတာ ကို မမကြီးပါတယ် ဒါပေမဲ့ သူ့ရဲ့ မာနကန့်လန့်ကာကြီးက ဖုံးထား တော့ သူ့ကိုယ်တိုင်မသိဘူး တကယ်တမ်းခွဲရတော့မယ်ဆိုတော့ မယ် ရင်နဲ့အမျှ ခံစားနေရရှာတော့တယ်”

“ဒါပေမဲ့ မမကြီးရယ် ချစ်တာနဲ့ လက်ထပ်တာက တခြားစီ မဟုတ်လားဟင် ကျွန်တော် သူ့ကို ညီမလေးတစ်ယောက်လိုပဲ ခင်တယ်”

“မင်း တစ်ခါက ပြောထားခဲ့ဖူးတဲ့ စကားတစ်ခွန်းကို သတိရသ လားဟင် တစ်နေ့ကျရင် မမကြီးကျေးဇူးတွေ ပြန်ဆပ်မယ်ဆိုတာ လေ ဒီတစ်ခါတော့ မမကြီးကို နောက်ဆုံးကျေးဇူးဆပ်တဲ့အနေနဲ့ ညီမလေးကို လက်ထပ်ပေးပါ မောင်လေးရယ်”

“အို မမကြီးရယ်”

နီမော့က ခင်မကြီးကို ခပ်တင်းတင်းဖက်ထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် မျက်ရည်စွန်းသော ချစ်သူပါးပြင်ကို ငုံ့နမ်းရင်း...

“မမကြီး တစ်သက်လုံး စိတ်ချမ်းသာမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့် ဘဝနဲ့ရင်းပြီး မလေးကို လက်ထပ်ပါ့မယ် ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ မှာတော့ မမကြီးကိုချစ်တဲ့ စိတ်တွေကို တစ်သက်လုံး သိမ်းထား ပါ့မယ်”

နှစ်ယောက်စလုံး ရင်နှင့်မဆန့်အောင် ခံစားနေကြရသည်။

ဘဝနှင့် ရင်းရသော အချစ်၊ အချစ်နှင့်ရင်းရသောဘဝမျိုး မထူ ထောင်ရစေကာမူ ဘဝဖြင့်ရင်းရသော အချစ်မျိုးရစေရန်တော့ ကြိုး စားရလေမည်ဟု နီမော့နှင့်ရင်ထဲမှာ တွေးတောနေမိသည်။

မြစ်ပြင်မှ တိုက်ခတ်လာသော လေအေးသည် ချစ်သူနှစ်ဦး ရင်တွင်းမှ အပူကို အေးမြစေခြင်းငှာ မစွမ်းသာတော့ပေ။

သင်္ဂါရုမျဉ်းပြိုင်

နောက်ဆုံးတော့ နီမော့နှင့် ခင်မလေးတို့၏ မင်္ဂလာပွဲကို ရေ ကျော်ကြီး ထင်းပွဲစခန်းမှာပင် အကျဉ်းချုံး ပြုလုပ်ကြသည်။ မော် ကျွန်းမှ တောအုပ်၊ တောခေါင်းများ သစ်တောစခန်းမှ ဝန်ထမ်းများ နီမော့ မိခင်နှင့် အပေါင်းအသင်း မိတ်ဆွေသင်္ဂါဟများလာရောက် ကြသည်။ မင်္ဂလာပွဲပြီးသည်နှင့် မြို့သို့တစ်ခါတည်း ပြန်ကြတော့မှာ မို့ လာရောက်နှုတ်ဆက်သူ လက်ဆောင်ပေးသူများဖြင့် စည်ကား နေတော့သည်။

ဦးဘထွန်းက...

“ငါကတော့ ဒီသမဒိုင်မှာ နေခဲ့ရအုံးမှာဆိုတော့ ဒီမှာပဲ ကျန်ခဲ့ အုံးမှာပေါ့ ရေငန်ချိုးပြီး ပိုလောင်းတွေနဲ့ နပန်းလုံးနေရဦးမှာပေါ့” ဟု အပြုံးဖြင့်ဆိုသည်။

“အဘထွန်း ကျေးဇူးတွေကို ကျွန်တော်တစ်သက်မမေ့ပါဘူး ဗျာ”

“ရပါတယ်ဗျာ မင်းသာ ကြင်ယာနဲ့ ပညာနဲ့ ရွှေဘုံပြန်ရမှာကို ဝဲ ငါက ဝမ်းသာနေတာပါ ငါ့ဆီ စာလေးဘာလေးရေးနော် နီမောင်”

“စိတ်ချ စာလည်းရေး အဘကြိုက်တတ်တာတွေကိုလည်း ပို့ပေးပါမယ်”

အမိ အဖများကို ကန်တော့သောအခါ ဦးကျော်သိန်းက သမီးငယ်အတွက် စိတ်အေးသွားသော ပီတိမျက်နှာဖြင့် ဆုပေးရှာသည်။ ခင်မကြီးကိုတော့ နီမောင်ရော ခင်မလေးပါ သီးသန့်တွေ့၍ ကန်တော့ကြသည်။ ရင်တွင်းမှ ခံစားချက်ကို ပီတိအပြုံးဖြင့် ကြိုးစားဖုံးကွယ်ရင်း မျက်ရည်စွန်းသောအပြုံးဖြင့်...

“မင်းတို့နှစ်ယောက် တစ်သက်လုံး စိတ်ချမ်းသာ လက်ချမ်းသာနဲ့ ဘဝခရီး လက်တွဲသွားကြဖို့ပဲ မမကြီး ပြောချင်ပါတယ်ကွယ်” ဟု ငြင်သာစွာ ပြောသည်။

နီမောင်ရင်ထဲမှာတော့ ချစ်ရသူအတွက် မချီအောင် ခံစားရသည်။ ခင်မလေးကတော့ မျက်ရည်စွန်းသောအပြုံးဖြင့် ခင်မကြီးကို ကန်တော့သည်။

“ဘဝနဲ့ ထူထောင်ပြီး အချစ်နဲ့ ခိုင်မြဲတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကို တစ်သက်လုံးထူထောင်နိုင်ပါစေကွယ်” ဟု ရင်မှ စကားဆိုသည်။

အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ပြီး တံတားမှ သင်္ဘောများခွာသောအခါ အားလုံးလက်ပြနှုတ်ဆက်ကြသည်။ နီမောင်ကတော့ နှစ်ရှည်လ

များ ဖြတ်သန်းခဲ့ရသော ပျဉ်ဒရယ် သစ်တောကို လွမ်းမောဖွယ် ဝေ့ကြည့်ပြီး တံတားပေါ်မှ လက်ပြနှုတ်ဆက်ရင်း ကျန်ခဲ့ရှာသော အကြင်နာကြီးသူကို မျက်ရည်ဝေ့သော မျက်လုံးဖြင့် ရင်ထဲမှ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

ချောင်းဝမှ တဖြည်းဖြည်းထွက်လာသော သင်္ဘောကလေးသည် မကြာမီ ပြန်မလော့ဖြစ်သည့်ရောက်ပြီး ပျဉ်ဒရယ်သစ်တောစခန်းနှင့် တစ်စတစ်စ ဝေးကွာခဲ့ပြီ ဖြစ်တော့သတည်း။

အနီယာဟောတု သုခိအတ္တာနံ ပရိဟရန္တု
တြိစက္က